ELTA 16

Revista de metafizică

ELTA
UNIVERSITATE

Revista apare sub îngrijirea
Asociației de metafizică
ELTA UNIVERSITATE
Geea
ROMÂNIA

Redacția și administrația:
5600 - Piatra Neamț,
str. Orhei, nr. 8 / 80,
jud. Neamț,
tel. 033 / 626652

REDACȚIA

Ion Dumitrescu
(director)

Adrian Mîndruță
(redactor-șef)

Alexandru Iacob
(editor)

Dan Spulber
(secretar de redacție)

Florin Mandiuc
Dana Stoica
(redactori)

Tehnoredactare
computerizată:

EDITURA

Saltatenin

Tiparul executat la
Imprimeria
BACOVIA
str. Mioriței, nr. 27,
Bacău

nr. 16 / 1995

CUPRINS

541 *Mesajul Confederației Galactice pentru planeta Geea (lecția a IX-a)*
ION

544 *Cei care se opresc, obosesc (IV)*
GABRIEL ȘTEFAN

549 *De la fizică la metafizică*
IOANA ICHIM

552 *Fizică sau Metafizică?*
DAN IACOB

555 *Formula atractiei universale*
VIOREL OACHESU

557 *Prezenta*
ION

560 *Prelegeri din Rarău (partea a 3-a)*
ADRIAN MÎNDRUȚĂ

563 *Viata Maestrilor*
TITUS MIRCEA MORARIU

565 *Bhagavad Gita - ELTA*
MARIUS BENDEA

568 *III - Deschiderea chakrelor*
ION DUMITRESCU

572 *Sistemul Lymphatic*
RODIA TILIANU

576 *Curajul de a fi sănătos*
ALEXANDRU TOKAR

578 *SETRAS (II)*
MARIANA MIC

582 *Banii-fluidul care curge prin mâinile noastre*
DANA STOICA

585 *Moda "modei"*
MARIUS BENDEA

588 *Lumină din Astrologie*
IRINA RIȚĂ

592 *Generatiile (IV)*
MARCEL VÂLCU

594 *Defectiuni prin afectiuni (II)*
CARMEN CORNEANU

596 *Adevărul despre secte si sectanti (I)*
ALEXANDRU

601 *Subtilul joc al triadei*
Mesager

604 *pentru cititori și scriitori*

LECȚIA a IX-a

Capitala Planetei (III)

SOLTERIS, prieteni! Cu acest mesaj intrăm într-o nouă etapă, fiind necesar să comunicăm din ce în ce mai multă informație aplicabilă, utilă și în același timp privind perspectiva, pașii pe care urmează să-i facem. Așa cum am anunțat în primul mesaj, lecțiile noastre programate pentru Zona Românească sunt în număr de 343, deci 7 cicluri a câte 49 de lecții fiecare. Putem spune că până în prezent am dat suficiente date pentru o introducere în sistemul informațional terestru, urmând ca de aici înainte să folosim un stil mai direct și mai concret de adresare, fără intenția de a jigni orgoliul celor care mai au încă nostalgia tradiției, să căutăm pentru ca voi să puteți găsi calea care vă îndreaptă spre voi.

De asemenea, anunțăm inițierea unui ciclu de cărți care vor apare în Editura "Solteris", fiind adresate direct civilizației terestre în care vom detalia foarte multe aspecte pe care la nivel de mesaj le prezentăm cu titlu informativ.

Pentru a putea trece de la sfaturi și sugestii, la date mai precise, aveți nevoie în primul rând de practică, de aplicarea reală a informației transmise până în prezent, pentru ca și de aici înainte să putem fi înțeleși.

Exprimarea noțiunilor universale necesită și din partea voastră capacitatea de a le înțelege, dincolo de latura lor fantastică sau extraordinară, la nivel pragmatic, deci aplicabile în permanență. Nimeni nu vă poate impune ceea ce este necesar, căci necesitatea se impune de la sine. Ne apropiem de zona de mijloc a Apocalipsului, care va determina această separare clară între cei care dovedesc binele în faptele lor și cei care numai îl afirmă.

Principiile spiritualității universale

Formarea nucleului fraternității universale a omenirii fără diferență de rasă, credință, sex sau culoare.

Încurajarea studiului comparat al religiei, filozofiei și științei.

Cercetarea inexplicabilei legi a naturii și a puterii latente din om.

ELTA UNIVERSITATE

Principiile prime

Sînt ceea ce gândesc.

Îmi ridic vibrațiile.

Nu-mi este teamă de nimic.

Acestea sînt necesare pentru a doua mea naștere.

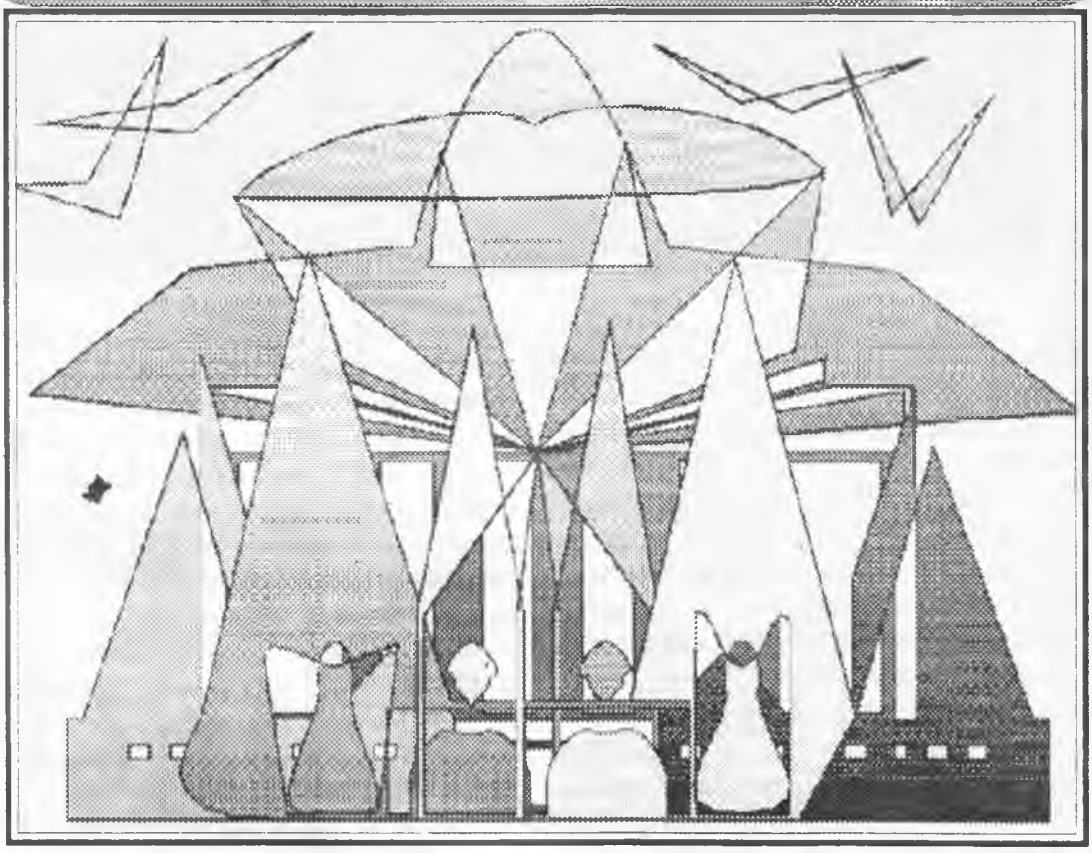

Dacă până în prezent ați avut justificarea neștiinței, aceasta a dispărut. În numerele de revistă ELTA este cuprinsă suficientă informație pentru a vă da de lucru ani de zile, pentru a o putea înțelege și folosi la adevărata sa valoare; deci, cum s-ar spune, la treabă. Orice informație se poate dovedi utilă numai în practicarea sa. Nu avem nici un interes să vă transmitem informații pe care să le tratați teoretic; crearea unei noi religii sau filosofii este inutilă, mai ales că acestea aparțin unui mod de viață tradițional, depășit, și care are la bază aspectul estetic, deci lipsit de dinamică.

Trecerea Sistemului Phydelia în Epoca Vărsătorului, deci în dreptul acestei constelații, reprezintă trecerea de la o etapă Yin, a Epocii Peștilor, a oscilației și dualității, a credinței dar și a permanentei îndoieli, la o epocă mai Yang, mai solară, cea a Vărsătorului. Epoca Vărsătorului este Epoca Omului, pentru a o putea înțelege trebuie să vă treziți. Cei care nu vor înțelege acest lucru vor fi puși, pas cu pas, în fața unei realități de neînțeles, și-și vor putea continua evoluția numai după ce vor trece prin Planul Astral.

Dacă în primele două lecții despre Arkazamy, capitala planetei, am pregătit aceste date, ne propunem acum să vi le oferim mai concret. Acest oraș va fi construit în Zona Românească, cam pe

teritoriul actual al Bucureștiului. Construirea sa depinde numai de voi să fie o trecere treptată de la o formă la alta, sau o manifestare bruscă, ca rezultat al acumulării vibrațiilor joase din prezent.

Aceste aspecte le anunțăm cu trei ani înainte de începerea manifestării lor, tocmai ca fiecare să aibă suficient timp să mediteze, să reflecteze și să aplice datele transmise până în prezent; fiecare urmează să decidă, de fapt, prin propriile manifestări, sensul pe care urmează să înainteze.

Așa cum am mai spus, în această perioadă mai este încă permisă oscilația, scepticismul, neîncrederea și aceasta nu de către cineva anume, ci de vibrația prezentului; pas cu pas, ridicarea vibrațiilor va face să fie posibil doar un singur sens, dar, cum s-ar spune, e tot timpul. Dacă nu intuiți noul, acesta se va impune, dar atunci nu-l veți putea controla. Tocmai de aceea orice eveniment poate fi anticipat și pregătit înaintea manifestării sale, cu suficient timp pentru a putea fi controlat. Practic, nu avem intenția de a vă impune sau speria, ci din contră, de a vă ajuta să vă puteți ajuta astfel încât fiecare să-și datoreze reușita lui însuși. Nimeni nu vă poate impune, însă suntem convinși că cei lucizi vor înțelege și, prin vibrația lor, îi vor ajuta și pe cei mai indiferenți să poată face ceea ce nu au curajul de fapt să recunoască.

Primul impuls pentru construirea acestui oraș a fost dat în decembrie 1989, urmând să se realizeze această transformare la propriu în decurs de 7 ani. Deci, în 1997 se va intra într-o nouă etapă, în acest sens, normală pentru cei care se vor trezi, spectaculoasă pentru cei care încă șovăie.

În realizarea acestor lucruri vă ajutăm atât prin aspectul informațional, cât și pas cu pas, pe măsură ce vom fi înțeleși, și prin tehnologie, dar totul depinde numai de voi. Nu căutați aspecte spectaculoase, pentru că ceea ce este spectaculos nu poate fi controlat. Deci, descoperiți-vă drumul și, cu răbdare, începeți să aplicați informația deja transmisă, pentru că numai practica poate face loc unei noi teorii, și numai astfel putem continua.

Răbdarea este bună pentru a putea înțelege, curajul pentru a putea aplica, astfel încât curajul este pe măsura răbdării voastre, deci pe măsura înțelegerii și a practicii, a revenirii la sistemul informațional real, concret, universal.

În acest oraș vor putea fi amplasate baze prin care să se poată realiza atât comunicarea, cât și călătoria în spațiu, și implicit o colaborare mult mai directă cu noi, dar pentru aceasta apelăm în prezent la această colaborare indirectă, deci mai mult informațională, pregătind ceea ce înseamnă colaborarea la propriu.

Ceea ce vi se cere este să continuați - celor care ați început - și să vă decideți - celor care încă șovăie - pentru a putea redescoperi că nu există început sau sfârșit.

Solteris !

(Mesager)

NOTA REDACȚIEI

Acest mesaj, cât şi cel pe care l-am publicat în numărul 7 şi altele în continuare, sunt în exclusivitate pentru Revista Elta. Cei care le vor reproduce - parțial sau integral - fără acordul nostru, sau le vor comenta negativ prin orice mijloace, îşi asumă răspunderea.

CEI CARE SE OPRESC, OBOSESC (IV)

De două săptămâni suntem în minunatul Rarău, ne regăsim continuitatea ce ne destinde. şi mai ales stînd pe "ţărmul cerului" unde este mult Soare şi mai multă lumină. Eltiştii vin în grupuri din diversele oraşe ale Zonei Româneşti, şi astfel ne regăsim cu toate amintirile din cei cinci ani care au trecut de când ne cunoaştem, cu multă răbdare şi prietenie. Aici este linişte şi pace, ca şi cum am fi urcat deasupra lucrurilor unei lumi care se încăpăţânează să se agaţe de tradiţii care acum nu le-au mai rămas decât ca să-i trădeze, şi la modul neaşteptat de lamentabil. Copii, tineri, oameni maturi, şi dorinţa de a destinde sufletul şi mai ales datoria de cunoaştere pentru a ne apropia de credinţă la propriu, prin linişte şi pace, şi amîndouă să ne determine maturitatea responsabilităţii prin care să descoperim puterea recunoaşterii, şi de aici a cunoaşterii. Suntem în cabana de brad, construită pentru aceste trei calculatoare la care lucrăm mai toată ziua, şi împreună cu Biblia şi Calculatorul ne vom desfăşura în spiritul purei cunoaşteri, astfel fiind la un pas de credinţă.

Acest pas este cum este, dar e un pas. şi faţă de el sunt deja două mii de ani de când... Toate acestea acum sunt istorie, dar ar trebui să fie şi adevăr, oare istoria nu are ceva similar cu adevărul? Îi privesc pe aceşti oameni, sunt câteva sute, tineri, maturi, toţi au ceva în comun, dar un comun sincer şi simplu, urmându-şi calea tot atât de simplu şi sincer, îi privesc cum în liniştea lor descoperă astfel liniştea unei vieţi prin care trăiesc pas cu pas, zi cu zi, an după an; sunt mereu mai aproape de acel adevăr ce va ajunge ACEST adevăr. Oamenii, în generai, au înlocuit adevărul cu tradiţiile, cu un automatism limitat şi ascultător, cu teama, reţinerea... desigur suntem în măsură să vedem toate aceste lucruri din afară. cine ar avea curajul să le vadă din interior? Poate numai Isus. Suntem aici în fiecare an în această perioadă, putem spune că ne rezervăm pentu câteva momente de pace şi regăsire, când suntem numai între noi, deşi din contră, vrem să aducem această iubire şi pentru cei din valea vieţii. Noi suntem aici la 1700 de metri, destul de aproape de cer, de acest albastru şi de aceste stele, de lumină şi mai ales de noi, fiindcă curajul şi îndrăzneala de a vedea mai mult decât se poate vedea prin tradiţii ne determină să înţelegem "că se poate" şi nimeni nu te poate opri să fii sănătos, dornic de adevăr, de viaţă. Oamenii în general sunt nervoşi, de o amabilitate străină şi-n stare în orice moment să se răzbune, şi toate acestea fiindcă se simt furaţi, împinşi de cei "deştepti" spre a cunoaşte orice în afară de adevăr. De sufletul lor se vorbeşte pe atâtea limbi dar nimeni nu poate vorbi în limba adevărului. Deştepţii acum vorbesc de apocalips ca despre sfârşitul lumii, în realitate lumea nu are început sau sfârşit fiindcă acest aspect determină conceptul de "timp" şi aşa ceva încă nu s-a creat, căci nu este nevoie, şi totuşi majoritatea oamenilor cred în timp şi de aici se adaptează la un non-sens, la cea mai gravă frustrare. Deschizînd calea răului acesta are continuitatea sa. Miliarde de fiinţe, care ar putea fi oameni, se războiesc, se ceartă, îşi aruncă cuvinte urâte unii altora, suferinţa a devenit un factor ce putem spune că a înlocuit realitatea. Oamenii aceştia de aici sunt sănătoşi la propriu, nu mai ştiu gustul

medicamentelor sau ce este o durere de cap, sunt echilibrați și oricând gata să te ajute, și toate acestea fără să facă nimic, ci pur și simplu au spus NU la atâtea lucruri care determină numai supunerea și acceptarea, remanențe și obișnuințe inutile. Ei sunt credincioși fără să bolborosească rugăciuni, fără să se gîndească la rai sau iad, la atâtea precepte și dogme, știu că există o Lege a lui UNU din care derivă triada și din aceasta cele 7 legi și apoi cele 12, și urmând această cale a adevărului descoperă la fiecare pas că lucrurile sunt sincere și simple, nu complicate cât deosebit de complexe, și astfel înțeleg "unitatea în diversitate", care nu este nici o filosofie, nici o religie, este numai viața cu unitatea absolută în jocul ei creator la propriu. și din această viață ei se simt mereu mai bine că fac parte din ea. Ei nu-l mai corectează pe Dumnezeu prelucrîndu-i creația în tigăi încinse, în oale care fierb mai rău ca-n iad. Sunt credincioși la modul simplu, fiindcă ei cred într-un adevăr care se poate verifica prin fapte și nu prin teorii, filosofii sau dogme, aici fiind una dintre cele mai impresionante manifestări ale divinității, de a putea vedea, și astfel au depășit atâtea nelucruri atât de adevărate în teorie și atât de neadevărate în realitate: "Fericiți cei care cred și nu văd". Oamenii văd și sunt nefericiți, fiindcă nu pot crede în ceea ce văd, căci boala, sărăcia și nefericirea nu corespund cu simțul divin al vieții, astfel că nefericirea a devenit o ultimă credință, paradoxală și fără nici un sens. Preoții sunt aceiași care l-au crucificat pe Isus, și acum, în cea mai lamentabilă ipocrizie, stau în genunchi în fața crucii crezând că oamenii mai pot accepta asemenea acte aberante. Ei spun că s-a sacrificat pentru noi, pentru mântuirea noastră, dar oare Isus se putea crucifica singur, avea vreun motiv? Numai o minte sterilă și pierdută mai este în stare să accepte asemenea crime la propriu. Milioane de ființe scoase din circuitul vieții, speriate, înfricoșate, cu teama de orice și mai ales de adevăr, pentru ca un cler și acum să domine prin cuvinte amenințătoare și fără nici un substrat logic, și-n realitate acești cetățeni îmbrăcați în negru aduc cea mai crasă necredință, ateismul religios la propriu...

Dar să nu mai intrăm în asemenea amănunte, este de ajuns să nu te mai gândești la ei și ei nu mai există. Cuvintele lui Isus sunt în vigoare și acum, și mă bucur mult că am reușit să publicăm în limba română Cartea Maeștrilor, care este Biblia necenzurată unde Isus vorbește prin cele 5 volume așa cum știe el, astfel că adevărul nu se poate pierde fiindcă el este. Suntem o Universitate de Metafizică, dar nu în sensul filosofic, ci în cel al vieții, al bucuriei de viață, viața din viață pentru viață.

De aici înainte intrăm într-o altă epocă, în care adevărul se va impune ca o singură alternativă, iar dacă cei păcăliți nu vor mai putea ieși dintr-un asemenea cerc vicios fiindcă orgoliul nu-i mai lasă, vor ajunge în cele din urmă ca și Pavel pe drumul Damascului lor să înțeleagă că nu are nici un rost să-i prigonească pe copiii lui Dumnezeu, fiindcă în realitate este și el un copil. Spuneam că nu este bine să ne gândim la asemenea polemici, nimic nu este întâmplător, prin atâtea încarnări succesive am greșit destul pentru a crea o asemenea stare de religie care aduce suferința, dar trebuie să înțelegem că suferința nu înseamnă să-ți bați joc de ea, și desigur mulți vor rămîne surprinși de asociația acestor cuvinte. Desigur, cei suferinzi își bat joc de suferință neștiind cum să sufere, fiindcă adevărata suferință te înalță, te salvează, nu te face bolnav și sărac, nu te aduce în stare de războaie și răzbunare, de ignoranță, și ei în loc să-și repare greșelile, le amplifică și mai mult. Suferința este un sacrificiu senin și cu multă răbdare, și nu luat în sensul propriu, spectaculos, căci trebuie să sacrificăm gelozia, ura, urâtul, boala, sărăcia și câte și mai câte . Fiecare din aceste lucruri ascunde câte o calitate divină, dar oamenii nu știu, nu că nu vor, și tocmai un asemenea cler spune numai lucruri ca nuca-n perete, în loc să

explice cum stau lucrurile. Desigur că au tot interesul ca aceşti nevinovaţi-vinovaţi să sufere prosteşte pentru a se menține un asemenea fond de sclavie la bunul lor plac, ceea ce n-a fost de ajuns cu crucificarea lui Isus, acum iar o altă "via Appia" înconjoară toată planeta, şi asta pentru ca asemenea înnegriți de grija iadului să-l determine mai întîi aici. Dar asemenea lucruri, de azi înainte nu se vor mai repeta, pur şi simplu Isus s-a întors, şi-i privesc pe aceşti sute de oamenii şi alții mii care vor trece pe aici, fiecare cu calea, adevărul şi lumina lui, sunt în bucuria revenirii la Tatăl care este atât de iubitor şi plin de cele mai frumoase daruri.

Aceşti oameni citesc mai puțin şi scriu mai mult, nu romane sau poezii, ci despre viața lor, despre bucuria de a descoperi că "se poate". Sănătatea se ascunde, putem spune, în lucurile sănătoase, în aceste fructe, semințe, miere, laptele mamei cosmice, în aerul curat şi pur al munților, în surâsul lor liniştitor şi degajat de orice inspirație ciudată. Cursurile pe care le ținem aici sunt confirmările de care au nevoie, care sunt în fiecare, dar mai trebuiesc cuvinte frumoase şi în limba lor, şi ei le înțeleg fiindcă fac parte din ei, din viața lor. În seara aceasta stăteam aici la calculator încercând să încep acest articol pentru nr. 16 al revistei Elta, când Mihaela vine să-mi spună că a venit o fată din Sibiu şi vrea să-mi vorbească. Am rugat-o s-o invite aici. Intră o fată obosită de drum, cu rusacul încă pe umeri, îl aşează cu greutate, o privesc mai atent şi descopăr că nu era obosită cât speriată, şi chiar îi spun: Cine te-a speriat? I-am spus să stea trei zile liniştită, să se odihnească, să vadă, să simtă, după care vom vorbi. Scoate o păpuşă, un ursuleț aproape roz pe care mi-l dăruieşte, l-am pus pe calculator. Au trecut deja câteva ore, am rămas cu o stare, am văzut în ea milioane de ființe care caută, care mai încearcă un răspuns la "DE CE?" Dacă n-ar mai fi o speranță, nu ar exista o asemenea întrebare, şi când mă gîndesc câte fete tinere se duc la mânăstire să fie reduse la o stare de animalitate şi permanent cu o teamă de handicapate, nu pot spune decât că o laşitate din ele se răzbună pe viață crezând că astfel este o cale, iar atunci când se vor trezi, la fel ca şi Toma, vor plânge, dar atunci vor plânge cu adevărat, cu lacrimile fierbinți ale vieții... Desigur, nu este nici o grabă, răbdarea aduce alinare la orice orgoliu şi trufie.

Sunt momente dificile, când această lume se schimbă, şi nu este datoare să se schimbe, numai că viața va fi alta, fiindcă viața face parte dintr-o lume universală, cu legile ei sincere şi simple. Dacă oamenii vor să fie bolnavi şi săraci, este pur şi simplu treaba lor. Există infinitul, adică şi pentru cei răi cât şi

să surâdă, să înţeleagă clar şi sincer ce-a vrut să spună Isus. Fac pe deştepţii şi o duc ca şi cei din urmă, condamnaţi la atâtea boli şi sărăcie în plină bogăţie. Oamenii de ştiinţă, în loc să se ocupe de viaţă, se ocupă de orice altceva decât de ceea ce trebuie, şi astfel această ştiinţă materialistă va genera cele mai academice ignoranţe, dar pentru naivi este tocmai bună. Şi tocmai aceşti naivi sunt cele mai leneşe fiinţe, fiind în stare numai de privilegii, nu sunt în stare decât să întindă ochii, mâna şi desigur cunosc destule cuvinte urâte pentru a-i speria pe sclavi.

În atâtea rânduri am scris în acest capitol al revistei adresându-mă mamelor să nu-şi mai sacrifice copiii pe altarul materialismului: cum este posibil ca o mamă să-şi ţină copilul în braţe bolnav şi aproape fără viaţă, unde este iubirea, unde este adevărata mamă? Da, acest aspect este banal, firesc, în atâtea cazuri am văzut cum ele se dădeau peste cap pentru ca acea floare a vieţii să rumege o bucată de carne, dar oare aceste fiinţe, aceste femei care au suferit pentru a naşte, nu mai au imaginaţie, acea carne a fost şi ea copil, a suferit mai ales când cuţitul măcelarului îi oprea viaţa, cum este posibil ca mamele să se dea peste cap ca să-şi alimenteze copiii cu bucăţi de crimă? Desigur că la ora actuală, dacă ele citesc aceste rânduri, mai au destul orgoliu să spună că sunt fanatic; mi-aş dori să fiu fanatic, în schimb toţi copiii să fie sănătoşi şi frumoşi. Dar de ce să ne jucăm cu cuvintele? Am crescut patru copii, am simţit ce înseamnă un copil bolnav, nici eu n-am fost mai deştept mai acum 15 ani, copiii mi-au deschis ochii sufletului şi acesta era Christul care mă apostrofa cu blândeţe şi adevăr: Ioane, curaj, încearcă şi ai încredere în Tatăl nostru, mergi înainte, nu-ţi fie teamă, EU SUNT mereu cu tine. Şi într-adevăr am lăsat-o mai moale cu ştiinţa care mereu se oprea la definiţii, trebuia să fac un efort pentru a nu spune câteva... Desigur că aceste mame nu au imaginaţie, au numai memorie, iar memoria este cea mai frumoasă ignoranţă. Ele au învăţat că proteinele sunt totul în citologia vieţii, dar crima!? - care crimă?, - ele nu au pus niciodată cuţitul în gâtul unui mieluşel, n-au tăiat găina care dăduse destule ouă pentru a-şi plăti dreptul la viaţă, pentru ele proteinele cresc în frigider, în ambalaje multicolore, şi de aici înainte cu preţuri mereu mai criminale. Dar copiii sunt deja inoculaţi cu gustul cărnii şi apoi urlă că nu văd carne şi nu se lasă până n-o văd, deja crima s-a înfăptuit, mama este fericită că încăpăţânatul de copil nu se mai prosteşte şi va ajunge un bărbat complexat nervos, cu arterioscleroză, sau o fetiţă va ajunge după 70 de ani să arate ca dracu', îi este teamă să se mai uite şi-n oglindă, albumul din tinereţe este undeva pe dulapul mare din sufragerie, peste el s-au aşezat gândacii. Nu mai au imaginaţie, fiindcă la şcoală nu se predă aşa ceva, ci numai cultul memoriei.

Credinţa fără imaginaţie este doar o dogmă. Doar o stare, o contemplaţie fanatică şi ignorantă. Imaginaţia este creatoare, te ajută să vezi şi să trăieşti. Cu această imaginaţie, ajungem să vedem realitatea aşa cum este, şi nu cum o văd mofturile tradiţionale şi teoriile savante, iar prin credinţă ea devine manifestată, vie, prin noi înşine, prin fiecare. Rămâne doar să alegem şi să înfăptuim, de fapt să lăsăm să se înfăptuiască prin noi.

CURAJ!

GABRIEL Eae -STEFAN

DE LA FIZICĂ, LA METAFIZICĂ

O duminică plină de soare, şi mai ales în mediul litoralului posibilitățile senzoriale deja abundă ca forme subtile în toată atmosfera. Efortul de a ne concentra asupra unui articol în plină manifestare a acestor mici plăceri din planul fizic însoțeşte descoperiri câteodată surprinzătoare, fiind vorba de evenimente atât de banale încât nu se pot vedea. Ele există totuşi, ne bazăm permanent pe ele, dar sunt în situația să ne ofere o bază care nu are de fapt nici o bază. Articolul neavând încă titlu, simt libertatea de a mă îndrepta spre orice temă, dar cea care îmi cere un permanent studiu este posibilitatea omului ca în condițiile actuale să perceapă realitatea simplă a vieții, să se perceapă ca ființă şi nu cetățean, să înceapă să îşi conducă viața aşa cum a stabilit singur ca Divinitate, dar între timp a uitat aceasta.

Deja am făcut atâtea afirmații încât am putea scrie o carte cu argumente pentru toate acestea. Poate astăzi mai mult ca oricând este valabilă observația lui Isus: "cei care au urechi de auzit să audă..." Pentru că nu mai se poate sta astăzi după mofturile particulare, nimeni nu are această capacitate prin normalitatea planului fizic. Totuşi, cei care citesc acest articol sunt şi ei într-un proces de denaturare, cu toate că prin rezonanță au ajuns în fața lui, situându-se la un grad superior de luciditate față de ceilalți. În revista ELTA, până la acest număr 16 s-au dat atâtea informații referitoare la un mod de a trăi, la alternativa care nu avem suficientă imaginație să realizăm ce poate aduce atunci când este folosită, când devine un mod de viață. Şi toate acestea începând cu alimentația. Pentru că este foarte dificil să percepem acum că vibrația corpului fizic, calitatea lui, nivelul lui de sănătate ne oferă deschiderea pentru celelalte capacități psihice şi mentale, spirituale. Şi mai ales imaginea aceasta este întreținuta medical şi prin viața obişnuită, când credem că suntem sănătoşi, dar în realitate bolile generalizate ne aduc calitatea de "boală", de aici insuficiențe şi limitări ale celorlalte posibilități de existență. Omul a ajuns la capacitatea de a se putea adapta la orice, şi din păcate acest orice este denaturarea extremă negativă, când putea să fie şi cea pozitivă. Cei lucizi percep discrepanța şi ilogicul vieții.

În mediul stațiunii Neptun, grupul de lectori a trăit o specifică vacanță, totuşi folosind multe instrumente obişnuite de petrecere, însă neputând uita cine sunt, vibrația metafizicii nu se poate pierde. Indiferent că joci popice, că tragi un fotbal pe plajă, că faci o baie, subconştient nu poți uita starea şi sensul tău, este deja ceva firesc. Cu toate că din exterior nimeni nu observă că am avea ceva deosebit, că facem asane pe plajă sau bolborosim rugăciuni, la interior lumea deja nu mai poate fi trăită ca un cetățean. Astfel apar tot felul de observații, de recunoaşteri, care transpar prin vălul de aparențe, de obişnuințe ale unei vacanțe pe litoral. Ca metafizician, este ocazia să observi atitudinea față de concediu, de relaxare a omului modern. Munca lui susținută un an de zile pentru a-şi permite 10 zile de cheltuială, numai pentru că aşa se face la mare, aşa este moda. Poate şi ceilalți lectori vor scrie despre tabăra noastră de aici şi despre aspectele poate ciudate în comparație cu moda, pe care le-am folosit, dar de exemplu mâncarea ne-a costat, pentru un grup de aproape 30 de lectori, cât pentru trei familii

fără copii, sau o familie serioasă, cu copii cu tot. Practic şi pe noi ne-a surprins această posibilitate, şi realizată fără efort, fără penitențe, din contra, cu un fel de plus de cheltuială față de obiceiul nostru. Cum s-ar spune trăim pe gratis, dar în nici un caz degeaba. Realizând independența față de factorii artificiali ai societății, devenim liberi de a trăi la propriu. Aici este drama multora care ne critică pe tema aceasta, spunând că nu mai suntem în cadrul social. Cu toate că ceea ce facem se aseamănă cu multe slujbe din societate, de tip neproductiv, de exemplu din învățământ, organizarea cheltuielilor, atât prin cantitatea lor cât şi prin calitatea obiectelor cumpărate, face nu numai să realizăm economii substanțiale, cât să ridicam la propriu parametrii vieții. Am putut astfel să trăim 7 zile la mare fără fripturi, fără macaroane, fără seri de discotecă, şi aşa mai departe.

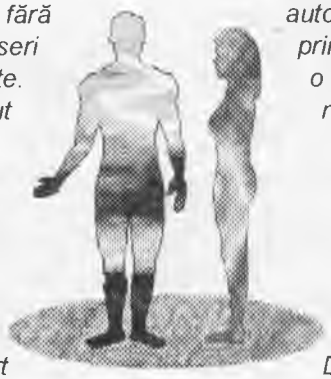

Cei care sunt la început trebuie să realizeze că efortul de a percepe realități simple nu înseamnă a fugi de obişnuințele actuale, aşa cum au interpretat aproape toate grupurile metafizice care astfel s-au transformat în secte. Există un singur efort de izolare de traditie, la nivelul triadei, de aceea i se spune minimul efort. Alternativa simplă a alimentației vii, a informației la nivelul Jurnalului şi a sexului realizat prin Tao, conduce la consecințe amplificate de curajul de a folosi aceste fapte, care la rândul lor determină alte consecințe, de aici un val de evenimente care vor oferi mediul pentru noi şi noi descoperiri. Ceea ce este mai dur este mulțimea de argumente care este oferită naivilor care au acceptat lumea şi mentalitatea actuală prin instituțiile de bază ale societății, care astăzi simțindu-se vizați de evenimentele determinate mii de ani, încep să-şi arunce ultimii aşi. Preoții îşi strâng rândurile, începând să împrumute elemente de metafizică, referitoare la reîncarnare, la astrologie, doar-doar vor putea să îmblânzească întrebările credincioşilor, care parcă nu mai sunt atât de liniştiți față de dogma lipsită total de argumente, pe de altă parte sursă a unor consecințe total negative pentru viața credinciosului, adică sănătatea este permanent în pericol, sărăcia este un parametru firesc, bătrânețea şi nefericirea apărută din neînțelegerea cu ceilalți şi neînțelegerea vieții în general. Cei lucizi se trezesc fără lamuriri, fără să se arunce în brațele tale, pentru că ei percep că lucrurile sunt simple, nu trebuie nici un spectacol pentru a afla cine eşti. Ei realizează astfel că cei mai interesați în cunoaşterea şi înțelepciunea lor sunt ei înşişi, nu profesorul care nu îşi face decât o datorie profesională, astfel încât autocunoaşterea, organizarea studiilor prin propria responsabilitate devine o realitate pentru aceştia. Ei realizează, de asemenea, că nu preotul este interesat de spiritualitatea lor, cât tot ei înşişi, că preotul face şi el un spectacol, intitulându-se intermediar, dar asta printr-un joc speculativ de mai mare râsul. În realitate nici preotul nu îl recunoaşte pe Dumnezeu. La fel este şi cu medicina, unde şi aici medicul nu va fi nici pe departe atât de interesat de sănătatea lui, tratându-l ca pe un produs, ca pe un fenomen, în nici un caz ca pe un om. Legea pentru un medic este ca bolnavul să nu se mai îmbolnăvească niciodată, odată bolnav el să înțeleagă ce este boala şi mai ales că nu este, dar astăzi bolnavul devine un simplu navetist între casă şi spital. Nu este o critică față de aceste atribute sociale, dar ei sunt cei care şi-au asumat asemenea responsabilități, nimeni nu i-a pus în funcțiile respective; lipsa de interes, de minimă moralitate față de ceea ce fac, aceasta plecând din lipsa cunoaşterii reale, îi condamnă, şi faptele lor care sunt împotriva atributelor lor. Medicul ca idee este

bun, dar faptele lui sunt ale bolnavului, preotul există, dar faptele lui sunt ale celui lipsit de credința dinamică, reală, de aceea a trebuit să afirmăm astăzi că fiecare trebuie să devină preotul, profesorul, medicul, economistul - şi aşa mai departe - al lui însuşi. Aceeaşi temă se pare că abordăm şi în articolul acesta, şi astfel îşi regăseşte şi el numele; de la fizică la metafizică, sugerând celor lucizi capacitatea care i-a însoțit permanent, dar care acum apare prin metafizica ELTA, de a reveni la ei înşişi.

Ca date subtile, suntem în Casa IX pe vibrația Albastră şi, colac peste pupăză, şi eu sunt încarnat în Săgetător, Semnul Casei IX. Astfel am realizat un fel de curs de religie, o slujbă în termeni populari, simplu, traducând elementele metaforice ale cărților esoterice în experiența actuală prin experiența proprie. Este încă un apel pentru oameni, pentru cei care pot să-şi reconsidere viața bazându-se pe elementele de bun simț ale metafizicii, de multe ori în contradicție cu cele materialiste, dar aceştia s-au săturat de ele, să tot afirme bătrânețea, moartea, războiul, necredința şi toate minunile ignoranței oficiale. Fenomenele revenirii de acest tip se petrec în fiecare Apocalips, ca şi acum 26 de mii de ani în Atlantida, când aceiaşi preoți de astăzi, ferecând cunoaşterea, încercau exploatarea mulțimii. La rândul lor, aceşti oameni mulți aveau nevoie de un şef, de exteriorizarea unui conducător, şi acesta cât mai impresionant, cu purpură şi mărgele, nicidecum pe măgar şi într-o cămaşă lungă, aşa cum a apărut Isus. Aceiaşi preoți de astăzi au crucificat credința oamenilor acum 2000 de ani, preoții lui Amon, cei care fac gafa principală în instituționalizarea credinței. Ei cred că pot să premediteze spiritualitatea, pot să îl influențeze pe Dumnezeu, să îl roage, nerealizând că numai prin fapte intri în jocul cosmic al cauzei şi efectului, şi mai ales îl strici atunci când unei dorințe bune îi atribui fapte pline de necunoaştere, de necredință. Nu ştiu câți din preoți cunosc anatomie, chimie, fizică, vorbind toată ziua de corpul fizic, de om, dar neînțelegând procesele de bază ale lui. Este firesc ca pe fondul acesta ignorant să strecoare, fără să vrea şi ei poate, elemente de egoism, de instincte; ceea ce este mai negativ este complexul deşteptăciunii, al sfințeniei. În realitate este numai un complex, pentru că înțelepciunea sau sfințenia sunt numai metafore, dorințe.

ELTA urmează să demonstreze şi prin fapte la un nivel mai amplu, social, alternativa metafizicii, urmărind aceste procese umane prin consecințele lor. Mulți încă aşteaptă, cei care citesc revista sunt de multe ori ca la revoluție, uitându-se pe fereastră, dorind ca tinerii să învingă, totuşi trăgând cât mai bine perdeaua ca în cazul când nu învinș să nu îi vadă nimeni că măcar au privit cu ochii licărind de speranță. Acum nu este vorba de nici o revoluție, pentru că față în față cu tine trebuie să ajungi, nu există intermediari, securişti sau preoți. Poate doar metaforic, aceştia fiind instinctele tale, egoismul, trufia, printre toate acestea trebuind să detectezi spiritul curat, adică pe tine însuți. Chiar dacă nu vă implicați prin cursurile care se desfăşoară în fiecare filială, nu aşteptați minuni, ci încercați pe furiş să schimbați conținutul farfuriei, să scrieți pe un caiet Jurnal şi seara câteva rânduri vă vor deschide spiritul pentru viața pe care o trăiți. Nu trebuie să recunoaşteți în fața nimănui. ELTA nu are nevoie de fani, dar reveniți la sănătate şi la luciditatea normală, şi viața va avea cu totul altă imagine pentru voi, în sensul că veți înțelege cine sunteți, ce rol aveți pentru propria încarnare, aducându-vă aminte că sunteți Ființa, Christul care s-a întors. Noi vă vom ține la curent cu propria voastră transformare şi evoluție, dar curajul vostru este impulsul pe care îl puteți da acestei mişcări universale a Apocalipsului.

1995 Iunie 25, Neptun
C IX, Albastru.

IOANA Gal ICHIM

FIZICĂ SAU METAFIZICĂ ?

În sensul regăsirii informației cauzale, metafizice, reale, mulți dintre noi redescoperim importanța legilor, și mai mult decât atât, a unor legi așa-zis materialiste, fizice de fapt. Materia se supune legilor metafizice, viabile, pentru orice sistem universal. Dar, obișnuiți cu manualele din școală, care îngrădesc imaginația, fizica ne apare ca ceva ce tratează un altceva, modelat, idealizat, abstractizat, practic un mod de a avea ocupat timpul acasă pentru probleme cu sau fără "asterisc". Mintea nu mai este liberă, inspirația s-a pierdut, învățăm despre corpuri dar la nivelul la care nu realizăm că și noi avem așa ceva, dar desigur, fizica din manuale nu îndrăznește să ATACE o problemă atât de complexă. Preferă RIGIDUL, că este mai simplu de ABORDAT matematic. Așa se întâmplă când matematica sprijină valorile cantității, nu ale calității universale, ale sistemelor naturale. Nu doar de corpuri este vorba, deși este o noțiune, un concept (ca și cum nu aveam destule) folosit mult în fizică. Dar legea acțiunii și reacțiunii, nimeni nu are curajul să o implice în sensul karmei, căci ea nu este "descoperită" pentru că un corp stând pe o masă nu trece prin ea, ci acesta este doar un efect observabil, iar natura nu are "domenii de valabilitate". Sigur că oamenii de știință fac pași, dar se întâmplă minunea că nu merg. Probabil că îi fac în cerc, întâlnindu-se în fiecare așa-zis domeniu cu legi universale, dar pe care le îngrădesc prin condiții și ipoteze ideatice, atât de mult încât își pierd universalitatea, aplicabilitatea, pragmatismul. Căci prin adăugare de ipoteze se încearcă aplicarea unei teorii astfel încât ea să corespundă cutărui grup de experimente. Empirismul este în floare, dar una ofilită de la început, oricât ne-am mândri cu capacitatea omului de a cunoaște "științific" natura, căci dacă nu înțelege naturalul naturii, armonia ei apriorică oricărei teorii, vom trăi într-o parte, și universul într-alta, privindu-ne față în față ca doi dușmani care habar nu au ce "arme" are fiecare. În principiu "noi" am avea mintea, dar mai mult, avem posibilitatea complicațiilor, speculațiilor, căutărilor. Mândria noastră ca "homo sapiens" este că ne ocupăm cu căutatul, nu cu găsitul. Legile fizicii nu sunt pentru fizică, pentru elevi, pentru discuții inteligente, ci pentru viață. Dar după ce le "înveți", nu le mai poți folosi. Și de multe ori trebuie să pricepi de ce îți pică mărul de pe cap.

E de realizat la modul esențial că fizica înseamnă analiza tipurilor, a gradelor de vibrație care sunt perceptibile simțurilor, prin manifestare în efecte ca plan fizic și procese senzoriale. Chiar cuvântul "vibrație" este des folosit, însă până la recunoașterea Legii Universale "Totul este vibrație". Totul se mișcă, "Totul vibrează", va fi trebuind să se reîntoarcă probabil Galilei.

Lungimea de undă, atașarea ei oricărui sistem, la fel frecvența, perioada, sinusoida și mai ales dualitatea, monada undă-corpuscul sunt aspecte universale ale existenței, însă la acest grad de abstractizare, în fapt de simplitate a înțelegerii, nu s-a ajuns decât prin abordarea fizicii atomice. Și ce n-au putut să spună grecii, au inventat așa-zișii "următori", în fapt oamenii care confundă istoria cu arborele genealogic.

Există o simultaneitate de "unde",

sinusoide, vibrații în desfășurarea creației. Lucrurile se pot decela, dar nu se pot diferenția, în sensul de "minus", de "ca să o văd pe aceasta dau la o parte pe aceasta", cum este situația în cazul conceptelor fizice. De fapt dai la o parte pentru că este cealaltă parte a monadei. Acesta este cazul, dar nu și cauza monadei undă-corpuscul. Mai mult, nu doar monada este prezentă în fizică, cu primul înțeles de "una se vede, dar simultan există ceva ce nu se vede și cu care primul lucru este Una", dar întâlnim triada, la nivelul cel mai fin, al fizicii nucleare, prin particula-sursă, (cea generatoare a câmpului), câmpul și particula - cuantă a câmpului, prin care se realizează schimburile de energie specifice câmpului respectiv. Ca exemplu: pentru câmpul electromagnetic, particula încărcată și fotonul - cuanta acestui câmp. Deși nu s-ar spune că triada este uitată la vreun nivel de vibrație al Universului. Este triada informației, fie că o numești "energetică" sau din punct de vedere mistic, dar exemplul câmpului electromagnetic este de extremă particularizare, el însuși fiind un alt aspect al Câmpului ca plan etheric de vibrație.

Pentru că a fost asimilat un mediu elastic, dar cu proprietățile rigidului, și s-a încercat mecanica acolo unde "demult", în sensul de depărtare, nu mai era îndeajuns, realitatea etherului a devenit un "concept fals", oricum era un concept... A trebuit mai târziu să fie înlocuit de "câmp", căci sunt unul și același lucru, dar firește că atunci când abordezi grosier un aspect subtil poți face perfecta greșeală de a afirma senin că subtilul nu există.

Toate legitățile fizicii conțin simboluri, începând cu masa, forța, accelerația, puterea și până la nucleu. Dar, pe măsură ce mergem înspre "nucleu", la propriu și la figurat, ne invadează probabilitățile, abia pentru acestea existând legi "exacte".

Atomul, nucleul sunt într-adevăr sisteme bazate pe aceleași legi subtile, dar particularitatea există și teoriile, căci numai acesta este nivelul de "cunoaștere" pentru aceste dimensiuni, sunt determinate prin analogie între cele două, în special în ceea ce privește nivelele energetice. Însă firește că apar aspecte deosebite la un grad mai mare de atracție, condensare, stabilitate cum este nucleul. Atomul cedează, primește sau pune în comun electroni de valență. Redistribuirea de energii se face și la nuclee, însă numai în anumite conjuncturi de reacție, de o vibrație intensă și înaltă, simbolizată de energii foarte mari necesare pentru ruperea legăturilor dintre nucleoni. Aceste cuante, nivelele energetice de la care intră în reacție, sunt în mișcare după legi care azi sunt necunoscute oamenilor de știință. Căci legile de conservare după care se teoretizează aceste reacții pot avansa la infinit, pe măsură ce se mai descoperă noi particule. Și legile de simetrie din care decurg cele de conservare nu mai pot fi abordate prin capacitatea de abstractizare a minții, ajungând să nu mai lucrezi cu nimic din viață, ci numai din formule matematice. Pentru că s-a ajuns ca ideilor să nu li se poată asocia realități, și atunci li se asociază formule, aproximări.

Universul nucleului nu este cunoscut, ci idealizat, conceptualizat. Simetriile care conduc la conservarea diferitelor numere cuantice sunt conservări de energie pentru nivelul de univers subtil la care aceste numere sunt de fapt calități ale "lucrurilor" din acel univers. Fără perceperea acestei simultaneități, că legea este una și nu se poate dezvolta în multipoli, după cum se procedează azi, metaforic spus, întâlnim situația în care adăugăm lege după lege, ca să ne potrivim "noilor" descoperiri, și cărtile de subcuantică vor avea eventual mii de pagini albe pentru noutățile care ar mai urma. Cum am dat peste atâta diversitate, simțul sintezei ne-a îndreptat firesc spre găsirea unei legi superioare, prin care să absorbi totul în câteva cuvinte - ca realitate-diversitate. Este exemplul conceptului de nucleon pentru a ne salva de diversitatea atomilor sau al quarcilor pentru marea de tipuri de particule. Însă iar remarcăm că avem o singură mânecă la cămașă, având sensul dar nu cunoașterea, în sensul de relație directă între universul cercetat și cercetător. Astfel că nuclee există pe table și în cărti, ca simboluri literă-cifră, dar în reactoare lucrăm "legați" la ochi, neavând dimensiunea, subtilitatea de a întâlni universurile prin intrare în intimitatea lor, ci doar prin formarea unei punți informaționale, realizată cel mai adesea prin gândire, ceea ce nu te duce la cauză, ci la constatarea de efecte și la posibilitatea analogiilor. Când atingi cauza unui univers ești în el. Transcederea aceasta nu s-a realizat câtuși de puțin ca simultaneitate reală de teorie și experiență, pentru că experiența nu implică tu pe o parte și "obiectul" pe alta, ci identificarea și cunoașterea intrinsecă, prin observator, a ceea ce observă.

Aceasta fiind situația metafizică a cercetării, nimeni nu s-a atins de ea, nici măcar prin imaginație, pentru că ar implica, desigur, un efort de a nu mai fi deștepți, ci înțelepți. Fizica nu poate fi criticată, în sensul de natură, căci astfel este perfectă și armonioasă, însă consecințele la care a dus felul în care cercetăm natura, în sensul în care suntem incapabili (oare?) de a folosi legile fizicii în viață, în uman, se pot critica. Se critică prin ele însele. Popularizarea științei a însemnat popularizarea conceptelor, și astfel între viața socială și laborator s-a făcut drumul cu covor de două săbii din Parlamentul englez. Nici una nu o atinge pe cealaltă. De aceea nimeni nu se gândește la propria lungime de undă, la vibrații, la existența reală, acceptând senzorialul și găsind mereu și mereu efecte. O amnezie din care se poate reveni, trezi, cu un lucru mecanic, sau de care dorim. Să fie cel care scoate la suprafața unui metal un electron din interior. Și nici atât totuși nu ajunge, trebuind să avem și vibrația necesară pentru a nu mai recădea.

ARCA, 25 IUNIE 1995

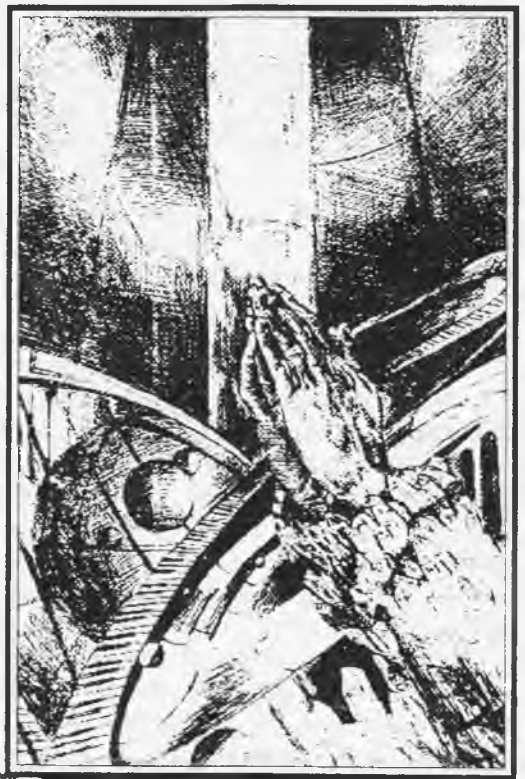

$$F = \frac{kMm}{r^2}$$

CA SIMBOL AL IUBIRII

Ce altceva, dacă nu un simbol, este această formulă a lui Newton, a forței atracției universale (gravitaționale). Atracția ne duce cu gândul la apropiere, la prietenie, şi prin dimensiunea sa universală sugerează iubirea. Termenul "forță" defineşte clar realitatea iubirii. De multe ori, oamenii o privesc ca pe un sentiment sau o stare, însă iubirea leagă, materializează, dă viață, construieşte absolut totul, începând de la particulele elementare, şi terminând cu constelații, galaxii şi întregul Univers. Totul este în legătură, nimic nefiind separat. Această forță mentală infinită, de neînchipuit şi totuşi atât de la îndemână, este Iubirea. Formula noastră e şi mai sugestivă, chiar dacă o privim din perspectiva fizicii de clasa a şasea: $F=kMm/r^2$, în care k e constanta atracției universale, M şi m sunt masele corpurilor între care apare această legătură, iar r e distanța dintre ele. Privind cu atenție această formulă şi ştiind deja că este vorba despre Iubire, să încercăm să descifrăm taina.

Ne dăm seama că cele două corpuri sunt, de data aceasta, El - Ea, bărbatul - femeia, şi r este distanța care îi ține departe unul de celălalt. Dacă cei doi ar fi împreună, r s-ar anula şi automat F ar deveni infinită, adică totul ar fi numai Iubire. Nu ar mai exista separare, ci doar putere, puterea de a crea, de a construi, de a dărui, de a zâmbi.

Adam şi Eva - începutul manifestării Omului, atunci inseparabili, mână-n mână, fără identificarea cu formalismul bărbat - femeie, ci doar cu ideea de împreună. Nimic nu separa omul de el însuşi. Totul era numai iubire, însă fără dinamică, ci doar contemplativă. Imaginea biblică, la nivelul planului fizic apărea statică, de aici - necesitatea unei schimbări care la nivelul conştienței noastre de atunci se putea realiza numai prin separarea sexelor. Această dinamică a cunoaşterii e sugerată în Geneză prin faptul că odată cu gustarea "fructului oprit", omul descoperă Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dar cu cât sacrificiu s-a făcu această cunoaştere! Odată separați în bărbat - femeie, apar şi diferențele: eu sunt aşa, celălalt altfel. Apare ideea de celălalt. Distanța r din formula noastră capătă valoare şi, automat, forța (F) se diminuează, omul căutând să compenseze această scădere prin a folosi ceea ce tocmai descoperise (cunoaşterea), însă decade, nesusținându-se prin Iubire. Se ajunge la gândire, şi diferențele se măresc. Apare orgoliul, apar mentalitățile, iar distanța, care la început nu exista, creşte în continuare, implicit forța scade. Procesul separării mai continuă şi astăzi. Acum, între bărbat şi femeie e un munte de mentalități, de prejudecăți, de false concepte. Iubirea ce a mai rămas (r fiind foarte mare), dispare repede. Omul de azi (de fapt bărbatul şi femeia) nu mai poate crea, căci, ne repetăm, singura forță e Iubirea, şi numai cu ea putem crea, trăi, construi. Astăzi vorbim de bărbat şi de femeie, şi implicit (formula noastră nu ne poate păcăli) apare imposibilitatea de a folosi ceea ce avem - Iubirea. De aici această plafonare generală, dar cum nimic nu e întâmplător, separarea a fost necesară pentru a învăța, pentru a experimenta, pentru a cunoaşte. Acum ştim. Urmează să folosim ceea ce am

acumulat. De aceea e necesar să parcurgem în sens invers procesul separării, să revenim la ceea ce suntem de fapt. Nu e greu.

Începem prin a ne gândi la bărbat şi la femeie. Ce e unul şi ce e celălalt? Care sunt diferenţele? Corpul fizic e una dintre ele, dar ştim că nu suntem acest corp, căci e doar o manifestare, o formă, un efect. Trecând mai departe (în planul cauzelor) vedem că diferenţele vin doar din prejudecăţi. Femeia şi bărbatul au aceleaşi capacităţi, aceleaşi posibilităţi. La nivel real, nu există nici o diferenţă, de aceea noul cuplu, lipsit de prejudecăţi, trebuie să treacă la refacerea legăturilor. Încet-încet, din mintea noastră şi apoi din manifestare, vor dispare diferenţele. Automat ne apropiem, ne unim (r scade, deci F creşte). Cu răbdare, prin efort, prin înţelegere şi atenţie, putem să devenim unul: Omul. E necesar. Vom fi, şi deja suntem, la fel de puternici ca la început (F e infinită), dar mult mai cunoscători. Această calitate a cunoaşterii e bogăţia cu care ne întoarcem din această aventură. Observăm că omul e format din două corpuri (cele două mase), din două experienţe, dar folosind o singură lubire. Aici am ajuns în această etapă. Nu mai avem nevoie de bărbaţi şi femei, de soţi şi soţii, ci de oameni. Nu suntem forme, ci realităţi dincolo de senzorial. E timpul să ieşim din această stare.

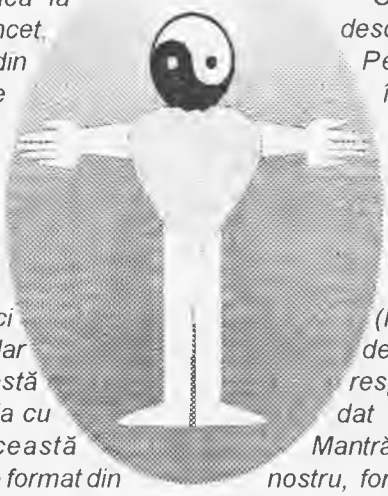

Vedeţi cum o simplă formulă care aparent e necesară acolo, într-o lume a mecanicii, ne poate spune totul. Newton, ca toţi marii savanţi, nu a făcut cercetări în laboratoare, cu fonduri, dotări, premii, academii. Au fost doar deschişi spre adevăr, şi acesta nu a întârziat să se dezvăluie. Ca şi în Biblie, apare cifrat, metaforizat, ca totul să nu fie gratuit, însă de data aceasta forma diferă. Toate legile fizicii sunt simboluri pentru legile vieţii. Din ele putem afla absolut orice ne interesează. Trebuie doar să fim atenţi la ele, să nu le luăm la propriu, aşa cum ne învaţă profesorii la şcoală, ci aşa cum ne învaţă bunul-simţ. La ce ne foloseşte să învăţăm, spre exemplu, această formulă ($F=kMm/r^2$) când nu o folosim niciodată în viaţă? Oare tot ce învăţăm în şcoală trebuie să fie inutil? Nu cred. Nimic nu e întâmplător. Dacă am învăţat să merg, merg. Dacă am învăţat să spăl, spăl. Dacă am învăţat să scriu, trebuie să scriu. Dacă învăţ ceva la şcoală, trebuie să-mi folosească în viaţă.

O să vă întrebaţi cum descifrăm aceste taine din fizică. Pentru asta, trebuie să înţelegem modul în care este metaforizat un adevăr. În cauză, acesta apare ca o imagine (Yantră) - ceea ce intuieşte savantul (în cazul nostru). Acesta îl explică prin scris, printr-o afirmaţie (Mantră), - în cazul nostru, denumirea sau explicaţia legii respective. Un ajutor ne este dat printr-un intermediar între Mantră şi Yantră, simbolul - în cazul nostru, formula legii. Desconspirarea se face legând firul invers: plecând de la Mantră, ajutându-ne de simbol, şi ajungând la Yantră, descoperind adevărul. Deci, încă o dată, priviţi cu atenţie enunţul oricărei legi, încercaţi să faceţi analogii între viaţă şi elementele din orice formulă, şi prin dorinţa sinceră de a le folosi, vom afla şi cheia legii respective. Nu e nevoie decât de îndrăzneală şi de eliberarea de prejudecăţi. Prin efort, restul vine de la sine.

Curaj, prieteni, şi nu uitaţi că ceea ce poate cineva, poate oricine!

Neptun, 24 iunie 1995 (Saturn),
ora lui Marte.

VIOREL EAL OACHEȘU

PREZENȚA

Motto:
"Negăm afirmațiile viitorului şi afirmăm negațiile trecutului"

Încep prin a le mulțumi lui Galilei - Newton - Hawking pentru pașii făcuți şi concretizați în limbajul conceptual, actual posibil.

O SINGULARITATE este percepută ca un punct în timp - spațiu la care curbura timpului - spațiu devine infinită. Practic, această percepție o face indefinibilă; în preajma infinitului, toate legile şi concepțiile ştiințifice sau filosofice amuțesc. Şi cum vorbăria îşi cere drepturile sale, ne străduim să argumentăm că aşa ceva nu este posibil, neavând la îndemână mijloace conceptuale şi experimentale.

Ori de câte ori o observație ştiințifică şi-ar găsi explicația în existența Singularității, neliniştea din fața insondabilului momentan ne face să contraargumentăm, inventând teorii şi ipoteze care să ne depărteze cumva din fața responsabilității infinitului din noi înşine.

Cum ştiința însumează lista teoriilor care au demolat sau îmbogățit teoriile anterioare, putem simplu afirma că o teorie ştiințifică nu este altceva decât o treaptă a unei scări, fără început şi sfârşit, dar care are UN sens: dinspre micro(macro)-cosmos, înspre macro(micro)cosmos.

La "mijloc" pe undeva, omul când coboară, când urcă pe această scară. Urcă şi coboară, când o nouă teorie infirmă vechile teorii, deschizând noi orizonturi percepției lumilor înconjurătoare şi se poticneşte pe o treaptă, când beneficiile deşteptăciunii de-o clipă îl blochează sub plăcuta lor greutate, în a continua urcuşul coborând sau coborâşul urcând.

Blocajul generează complicații, contraargumente, deci noi ipoteze, el nu este real, ci doar un moft.

În tradiția teoriilor ştiințifice, să relevăm o nouă treaptă a scării deja existente. Punem astfel în discuție spre infirmare sau confirmare următoarele afirmații:

* Cea mai mică viteză în Univers este cea a luminii;

Consecințe: Evenimentul este observat înaintea cauzei sale, efectul precede cauza, cauza universului nu s-a manifestat, doar efectele sale.

- Ceea ce percepem ca viteze mai mici decât viteza luminii, nu sunt altceva decât interferențe ale valorilor superioare.

* Fiecare eveniment al spațiului - timp cvadridimensional este o Singularitate; ORIZONTURILE EVENIMENTELOR TRECUTE SAU VIITOARE nu sunt altceva decât atribute ale singularității, reflectate de ea însăşi (fig. nr. 1);

Consecințe: Două evenimente nu se pot găsi simultan în aceeaşi ipostază;

- Nu există repetiție; repetiția ar fi Singularitatea din atributele sale; sau observația transformării de către efectul său;

- Singularitatea include trecutul şi viitorul în Prezența sa;

- Forța gravitațională, forța electromagnetică, interacțiunea slabă şi interacțiunea tare, nu sunt altceva decât atribute - stări ale Singularității, în spațiul - timp cvadridimensional;

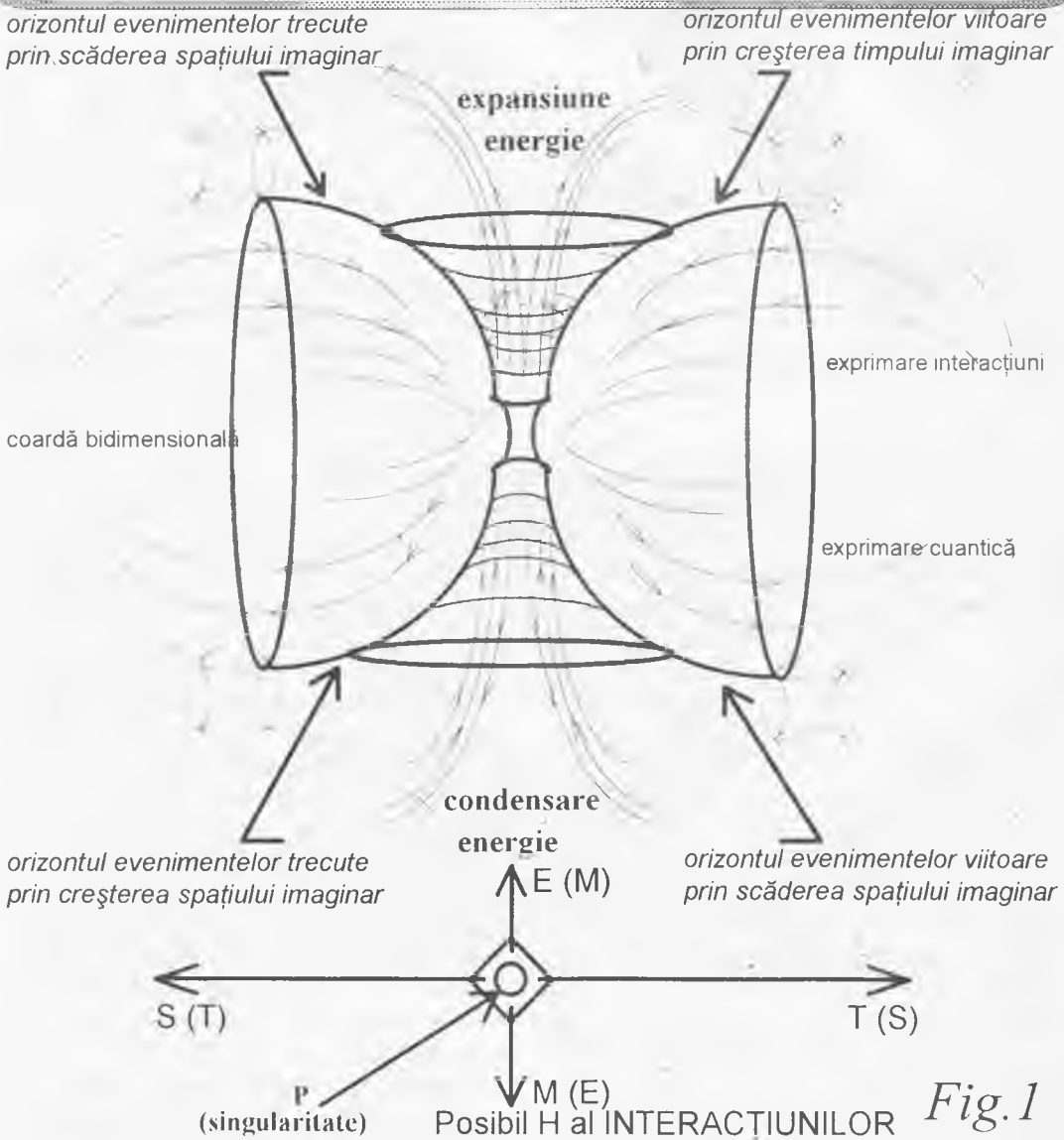

Fig. 1

- Consecințele transformării Singularității sunt percepute sub forma celor patru interacțiuni mai sus amintite, iar consecințele acestor interacțiuni (ca Singularități în sine) sunt cunoscute ca:

MASĂ = ENERGIE = SPAȚIU = TIMP

- Trecutul şi viitorul sunt doar reflexii ale Prezentului Continuu, pentru singularitatea care se observă conştient;

- Prezentul este Cauza Expresivă sau Expresia Cauzală a întregului Univers însuşi ca Observator al său de sine, cât şi prin observatori "externi" ca atribute din(ale) trecutul(ui) sau viitorul(ui) său. Astfel, autoreglarea universului este simultană cu manifestarea sa, permanent forța sa este unificată. (Câmpurile energetice de unificare a interacțiunilor

semnifică iluzia destrămării unificării continue).

Big Bangul şi Big Crunch - ul nu au avut loc sau au loc în fiecare 10^{-42} secunde, ca repere ale unei autoreglări continue, prezente.

Putem afirma că suntem înaintea Big Bang - ului, ca simbol al trezirii Conştiinței universale, a Universului în sine, sau după Big Crunch, ca simbol al pierderii Conştiinței Continuei Unificări a Forței Mentale, ceea ce a permis, permite, experiența manifestării spatio - temporale a Continuei Prezențe.

Minunat este universul în care trăim cu toții ca expresii ale Singularității, al cărei trecut şi viitor suntem fiecare şi fiecare avem datoria s-o exprimăm în Prezent, în Totalitatea sa.

Prezentul apare ca trecut sau viitor prin Observarea Sa din exteriorul său, altfel spus din interiorul atributelor Sale, ca manifestări.

- Universul se extinde ca Singularitate; deci, extensia sa ca trecut - viitor este compensată de o condensare a viitorului - trecut, efectul acestei "compensații" a extensiei macrocosmice este microcosmosul.

Cu alte cuvinte, reflexia extensivă (macrocosmosul) a Singularității este compensată de reflexia sa inversă (microcosmosul), aceasta din urmă poartă denumirea banală de Corp.

Astfel, macrocosmosul este reflexia microcosmosului şi reciproca este valabilă.

Undeva, la mijloc între aceste două atribute universale ale sale, se regăseşte Conştiința Om-ului. Macro - micro - cosmosul exprimă viitorul - trecut sau trecutul - viitor, atribute, istorice, scenarii ale Om-ului Creator şi sunt Una în PREZENȚĂ.

Prezentul evoluează prin scenariile sale şi consecințele lor, prin simpla sa observare de sine, de recunoaştere - cunoaştere a posibilităților sale infinite în mare sau mic.

Totul este subiectiv şi unic, irepetabil şi etern.

Materia este memoria sa, acumulările (condensările) energetice ale informației sale, microcosmosul.

Putem spune fără a defini, (ne referim doar la infinit), că ceea ce numim MATERIE este expresia condensării informației universale, depozitul acestei informații sau memorie universală, sau Conştiința condensată, microcosmosul.

Energia este expresia dinamică a informației, macrocosmosul sau Conştiința dinamică lucrativă.

În prezent cele două atribute ale Ființei Universale, se transformă simultan una în cealaltă. Această schimbare simultană de locuri (vorbind despre masă şi energie) sau această manifestare simultană duală a Singularității are drept efect aceste ipostaze diferite şi simultane:

Trecut - Viitor,
Masă - Energie,
Spațiu - Timp, (Fig. nr. 1)
Corp - Minte,

integrate firesc pe nivele informaționale de conştiință - activată (nivele vibraționale), şi pe nivele informaționale de conştiință - formă (nivele cuantice), în Ființa Prezenței Unice.

Astfel, spațiul este timp, energie, masă, corpul este minte. Conştientul (conştiința - formă) este Supraconştient (conştiință dinamică), simultan.

Interacțiunea şi colaborarea are un singur sens: RECIPROCITATEA.

Suntem împreună şi colaborăm. Multumesc.

3.V.1995. Bucureşti

(continuare din nr. 15)

Putem spune că în 10 zile ne-am schimbat, ne-am transformat, dar ne punem în spate o mare responsabilitate, astfel că cei care nu au reusit să facă, cât de cât, un efort, vor avea o viață din ce în ce mai dificilă... Au deschis acel cerc vicios al vibrațiilor joase, care se va amplifica. Nimeni nu are nici o vină, nici chiar ei însisi, ci doar această indiferentă. Așa cum spuneam mai sus, între actiunea cauzală si manifestarea ei trece un timp. Normal că mâncăm, sau facem un gest, bănuim că este urât, dar dacă nu se-ntâmplă nimic, mergem mai departe. De aceea îi spuneam unui prieten de-al nostru de aici (că-l doare piciorul): "poate acum câteva zile ai făcut o gafă si acum piciorul, săracul, trebuie să se manifeste". De altfel, piciorul nu poate să facă gafe.

Noi, de azi înainte, trebuie să realizăm această bunăvointă, acest act civilizator, un act care nu necesită multă energie, nu necesită penitentă, posturi, să faci nu știu ce, - e de ajuns să surâzi; e de ajuns să spui: Doamne, eu sunt Eu! Dacă n-am stiut, acuma vreau să știu! Chiar dacă am îmbătrânit, chiar dacă am început să am niste lucruri care nu-mi convin, voi scăpa de ele, fiindcă eu le-am făcut si eu le voi desface. Îmi este greu acum să întorc căruta, dar încetul cu încetul, pas cu pas, cu răbdare si întelegere, voi respecta porunca a doua, din Marea Carte a Universului, si nu voi mai ucide, fiindcă acuma stiu: "Nu mă voi mai ucide!..."

Ne mai uităm la bandă să nu se termine... Vali mai pune niste crengi pe foc, ajutat de Cristian Ion... Această noapte, în plină noapte sau plină zi, nu avem cum să-i spunem, se poate citi la acest clar de lună... Vrem să tragem niste concluzii, niste rezultate mai bine-zis. Prin ceea ce am realizat noi acum, pe de o parte nu putem sesiza efectele, ele sunt întârziate în această iluzie a timpului. Dar insist si am atras atentia, că peste câteva zile vom avea un soc psihic, spiritual, visele noastre vor fi schimbate, vom avea acces mai direct la cunoastere, si de câte ori vom face o gafă, nu va mai trece mult timp si se va manifesta, cam la o jumătate de oră după ce am început-o.

Se aude foarte frumos acest brad pe care îl sacrificăm, cum s-ar spune, pentru lumină si căldură; un sacrificiu firesc al vegetalului, el trece în Astral acum, de unde a venit.

Suntem si trebuie să rămânem, până vom învăta această lectie a iubirii, până vom învăta această lectie a libertății, până vom învăta să scăpăm de atribute si de propria noastră sclavie, de propria noastră lene si indiferentă, de orgoliu si de egoism, si în primul rând de ignorantă.

Si acum, dacă am scăpat de comunism,... si nu de comunism trebuie să scăpăm, cât de baza lui, de materialism. Așa cum am anuntat si-ntr-o emisiune Elta, la Nova, peste 7 ani la Organizatia Natiunilor Unite vom asista la acea sesiune supremă, când toată stiinta materialistă va fi declarată nulă. Va trebui să-i ajutăm pe oameni să transfere această informatie din exterior în interior. Ar fi o crimă cosmică să răpesti omului si această iluzie, care este totusi o bază pentru el. În 7 ani va trebui să învătăm să ne trezim, să umplem această cupă de cristal cu lumină, cu multă iubire, si atunci, într-adevăr, nu ne va impresiona acea sesiune ONU; vom sti

că informația materialistă este o informație de efect, de manifestare, și nu realitatea.

Încetul cu încetul, cu răbdare, Elta a deschis deja în Sud-Estul Europei prima universitate de metafizică. Cu toată responsabilitatea, cu toată pasiunea, din ce în ce mai multi prieteni se apropie, se angajează, ne ajută, de altfel ne ajutăm. Nimeni nu este mai destept decât celălalt, niciunul nu este mai puternic sau mai neobisnuit... Tot ce putem face e să ne ajutăm între noi, să punem, cum s-ar spune, spirit de la spirit, să creăm această lumină, a libertății, a iubirii. Pot părea cuvinte patetice poate, eu stiu, poezie metafizică, dar avem într-adevăr nevoie si de patetismul acesta, de această poezie...

Dar suntem si vrem să rămânem; nu mai vrem să plantăm cimitire, cruci, monumente ale asasinilor, ale hotilor, ale ignoranților. Vrem să ridicăm crucea păcii, chiar de azi înainte, sub forma inimii, simbolul lui Maytreia. El aduce această nouă civilizatie a Omului.

Ia să ne uităm putin la ceas: 23 si 26 de minute, am întors caseta pe partea cealaltă. Mai avem în jur de 40 de minute pe această casetă, ascultăm în continuare focul, această minunată melodie de meditatie... Sunt surprins de cumintenia celorlalti, care ascultă, eu nu pot să-mi dau seama ce vorbesc, încerc să fiu cât de cât coerent. Caut să privesc focul, Luna, ca să nu mă interiorizez prea mult, să nu realizez o emisiune ciudată. Eu, Ion, mă bucur de aceste 10 zile, de această masină de scris pe care am cărat-o, de acesti munti, de această retrăire în cort, ca acum 2000 de ani... Mă bucur că pe foarte multi dintre noi i-am redescoperit, fără să vreau i-am văzut, i-am analizat, i-am ascultat.

Problematica umană este fantastică, fiind din ce în ce mai complexă, nu complicată, ceea ce în lipsa răbdării ar fi o catastrofă. I-am admirat si-i admir în continuare pentru faptul că sunt aici, de 10 zile, pe vârful acesta de munte, unde temperaturile-s foarte joase. În seara asta putem spune că-i ceva mai cald, poate de la Lună, dar în general e un ger de 5 grade, si chiar dacă stăm în jurul focului, trebuie să ne punem pe spate sacii de dormit, si-n cort ne asteaptă iar, asa, o baie rece, dar avem noroc cu acesti saci de dormit care sunt foarte călduros. Zece zile de program de viată, de pasiune simplă, de glume si ironii, amintiri, excursii, discutii. Zece zile care formează o decadă, 10 zile care definesc, din amintirile de aici, acele imagini covârsitoare ale vietii. Sunt sigur că foarte multi dintre noi au avut momente, revelatii, care au fixat pe retina vietii aceste imagini, aceste momente. Si poate si această vatră, acest foc care de 10 zile ne întretine, ne adună în jurul lui, la care ne-am uscat ciorapii, încăltămintea, si hainele după zilele de ploaie. În jurul lui am ascultat, în jurul lui ne-am încălzit, este într-adevăr un altar fiindcă aici este această manifestare spirituală planetară. Acest foc, pentru multi a fost o simplă vatră, un simplu foc. În realitate este manifestarea acelui altar sacru. Vedem că, până acum câteva zile, din cauza umezelii si a ploii trebuia să uscăm ciorapi si alte lucruri, si focul nu ardea. Ieri si astăzi, fiind mai uscat, n-am mai jignit focul cu fel de fel de lucruri în jurul lui, si el s-a manifestat mai frumos. Si-i normal că focul acesta n-ar vrea să ucidă, n-ar vrea să fiarbă, fiindcă nu vrea să-si asume responsabilitatea crimelor noastre. El este purificator, el este lumina dinamică, este însăsi viata care transferă un absolut în altul.

N-as vrea să-i fac un poem acestei vetre, acestui foc... Pe urmă, în aceste clipe, când ascult muzică, ochii îmi sunt atrasi de acest jăratec, de aceste forme ale lemnelor care sunt învăluite într-o mângâiere de această plasmă fierbinte. Adevărul e că focul e fascinant, dar dacă ai sti să-l iubesti, dacă ai sti să-l controlezi, si dacă ai sti să-l respecti, te respectă si el pe tine. Dar astăzi focul este un incendiu planetar, este arma noastră pentru a distruge. A distruge e de fapt... a ne distruge.

Cu fiecare clipă se consumă acest periplu, această călătorie în mijlocul naturii, în mijlocul nostru. Cu fiecare

oră ne apropiem de ora 9 dimineata, când trebuie să ne sculăm, si cel puţin la ora 11 să ne ambalăm, să ne punem corturile în saci, să o luăm la vale spre civilizaţie, să ne întoarcem acolo unde ne vom continua experienta, viata...

E adevărat, de data aceasta altfel, si încetul cu încetul, ceea ce am învăţat aici, ce am trăit aici, ce-am visat, se va manifesta. În fiecare seară când ne vom culca, fiecare în casa lui, vom avea impresia că suntem în jurul focului, vom închide ochii si ne vom trezi aici, ascultând o emisiune, ascultând muzică, aceste pocnituri ale lemnului de brad, această Lună care-n fiecare seară ne-a învăluit în vraja ei selenară, si, normal, nu vom uita această răcoare care, pur si simplu, de multe ori ne-a congelat, acest fum care e mai ales în partea celor care trebuie să-l primească, trebuind să-si sufle nasul din când în când, această apă minunată, fiindcă tabăra este în apropierea unui izvor care curge ziua si noaptea... e lacrima Geei...; acest lapte, pe care nu-l cunosteam în Bucuresti sau în alte orase, acest lapte ca un sânge alb, cel puţin am avut satisfactia sau... eu stiu!... să nu văd pe nimeni că-l fierbe; aceste ouă ale găinusei de aur, această brânză, fructe, acest aer pur atât de transparent încât ne putem vedea si sufletul... Soarele de fiecare zi, Luna de fiecare noapte, noi, noi care am fost primiti în sânul naturii, în sânul nostru, de fapt, într-o primă experienţă spirituală, dar într-o spiritualitate naturală si nu ideologică, nu bisericească, într-o spiritualitate dinamică, liberă, în care am reusit să vorbim pe românește despre ce înseamnă credinţa, ce înseamnă viata, ce înseamnă alimentatia, iubirea... Sunt sigur că am reusit, am ajuns pe punctul să ne putem întoarce înainte.

Mă opresc putin pentru a asculta această piesă, acest sunet prelung al muzicii de meditaţie; e un Ecou Cosmic, ne îmbrăţisează într-o armonie, un sunet într-adevăr divin, e o muzică care se va impune, fiindcă ea există de miliarde de ani. Acest sunet e simfonia focului, e concertul Lunii. Tăcerea noastră este acest templu, această gigantică impresie că suntem vii, suntem aici, suntem peste tot. Uităm de răcoare, uităm de fum, uităm de griji, de necazuri, de vârstă, de boli, si pentru câteva clipe ne trezim într-o stare divină, într-o stare de echilibru cosmic, si de-abia atunci ne aducem aminte că suntem noi, noi suntem stăpânii nostri, noi suntem creatorii a tot ceea ce se întâmplă si se va

întâmpla. Sunt sigur că oamenii, și omul, mai ales, se va răzbuna pe egoismul lui, pe trufia, pe ignoranța lui, și într-o dimineață va zâmbi, va lăsa ochii mari să primească toată Lumina Universului. Îl va ajuta pe primul venit, pe primul întâlnit, se va interesa de fratele lui, de frații lui, va da tot ce are, fiindcă are totul. Și dacă toți vom da, nimeni nu va mai fi sărăcit, nu va fi pus într-o situație să nu aibă casă, cu ce se îmbrăca...

Suntem în aceste ore de final, în aceste ore care se topesc împreună cu Universul. Din când în când ne aducem aminte că mâine la această oră suntem undeva departe, și tot ce vedem în clipa asta e un vis, dar e un vis real, un vis care nu ne va uita, un vis care nu ne va obliga să ne trezim într-o lume a morții, a deznădejdii, a temerilor, fiindcă aici am învățat să ne trezim. Aici l-am reprimit pe Isus, pe minunatul Crist, aici ne-am dat seama că nu suntem bărbați si femei, nu suntem bătrâni si tineri, suntem noi, suntem noi înșine; știm că, fără să vrem, ne facem o datorie sfântă, de a merge mai departe si a-i ajuta pe ceilalți, fără să încercăm acea putere, acea persuasiune, acea îndrăzneală fără sens. Îi vom ajuta pe toți cei care știu să asculte, știu să aibă răbdare, îi vom ajuta fiindcă si noi am fost ajutați si suntem ajutați, si taberele noastre vor fi din ce în ce mai frumoase, mai mari, mai bogate, până ce toată lumea va fi o tabără de vară, până ce tot universul se va îmbogăți de această armonie sonoră, de acest foc sacru care va arde în sufletul fiecăruia, și încetul cu încetul vom desființa timpul si spațiul, moartea, ignoranța, lipsa de libertate, si vom ști atunci totul; nu numai că vom ști, dar vom ști să folosim. Trebuie să mă misc puțin, că fundul mi-a amorțit pe acest lemn, "așa e viața!" se spune de obicei. N-are decât să fie; și așa mai avem puțin și scăpăm, ne întoarcem acolo unde trebuie să fim puternici, să fim patrioți, să fim cu picioarele pe pământ, pe asfalt de fapt. Ne luăm în primire pedeapsa si sclavia, cu fruntea sus, dar nu mai sus decât se poate...

(va urma)

ADRIAN MĂNDRUȚA

VIAȚA MAEȘTRILOR

În numărul 7 al revistei noastre, sub impresia acestei cifre simbolice și folosind vibrația Rarăului, scriam un articol numit "Există oameni". Arătam că, printre cei care viețuiesc pe Pământ, purtați de cele mai diverse interese și pasiuni, conduși după cele mai variate mentalități și concepții, există oameni care caută o cale a eliberării de sub tutela limitelor comune, date de convenții și tradiții, de egoism și ignoranță, de teamă și lene, de atâtea și atâtea cauze care determină efecte negative pentru cei care le întrețin și le slujesc. Deci există oameni care sunt mai aproape de Om, mai aproape de posibilitățile reale ale omului, care devin operante acum, în această perioadă de transformare a civilizației, când oamenii descoperă sensul lor real, adevărata viață.

Pentru cei a căror viață a intrat pe făgașul ei adevărat, unde viața este un adevăr absolut, moartea nu mai există. Atunci când omul se înscrie pe calea firească a evoluției sale, care astăzi a ajuns în pragul lubirii, al recunoașterii fraternității tuturor oamenilor și a tuturor ființelor din Univers, atunci acel om lucrează și trăiește într-o altă vibrație, în care viața însăși, cu tot ce cuprinde ea, îi

vine în ajutor ca să-l susţină pe calea sa. Putem spune că tot Universul, Totul, este alături de acel om, şi el o ştie perfect. Dorinţa lui, mentalitatea lui se deschide spre acest adevăr care era în el, şi atunci Totul lucrează prin om, prin dorinţa lui, prin cuvântul lui, prin faptele lui. Totul din tine este Tatăl dinlăuntrul tău, Principiul Unic, Cel care Este.

Există tot mai mulţi oameni care merg pe această cale, şi ei devin din ce în ce mai conştienţi de viaţa care, prin ei, se naşte în omenirea secolului al XX-lea. Pentru cei care îi caută şi îi admiră, asemenea oameni, entităţi care au ajuns la un nivel mai avansat de cunoaştere, de înţelepciune, de putere asupra vieţii prin autocontrol şi autocunoaştere, prin Credinţă şi Iubire, - asemenea oameni sunt numiţi uneori Maeştri, Învăţători, Ghizi Spirituali, Guru, Sfinţi etc. Ei sunt cei de la care alţii simt că au ceva de primit, de învăţat în domeniul înţelegerii vieţii şi universului. Ei nu pot fi impuşi de nici o instituţie, aşa cum sunt impuşi astăzi profesorii, medicii sau preoţii, căci înţelepciunea şi experienţa lor se cunoaşte după faptele şi viaţa lor, şi nu după diplome formale şi trecătoare.

Se ştia de multă vreme despre existenţa unor asemenea Maeştri. În Orient, ei sunt cunoscuţi şi căutaţi atât de cei suferinzi, cât şi de cei dornici să se dedice vieţii spirituale sau să-şi adâncească înţelepciunea. În Occident, veşti mai recente despre Maeştrii din Orient au sosit pe mai multe căi. Una dintre ele o constituie expediţia americană la care a participat, la începutul acestui veac, Baird T.Spalding, autorul cărţii recent apărute - "Viaţa şi Învăţăturile Maeştrilor din Extremul Orient". O altă cale este curentul teosofic, şi unul dintre reprezentanţii săi mai importanţi - C.W.Leadbeater - semna în 1926 lucrarea "Maeştrii şi Calea". Astăzi se află în Vest tot mai multe lucruri despre

miracolele Estului - Sai Baba, de pildă. Dar indiferent de calea pe care sosesc informaţiile şi de orientarea spirituală a aducătorilor lor, ceea ce contează este adevărul exprimat de ei, acela că există Maeştri, există oameni care duc o viaţă pentru care aceia care îi admiră sunt înclinaţi să le acorde acest titlu.

Numele sau titulatura care li se acordă are semnificaţia ei, căci un adevărat Maestru nu-şi va aroga niciodată un asemenea titlu; el ştie că nu titlul, ci faptele îi alcătuiesc viaţa şi îl exprimă cu adevărat. De aceea, realmente Maestru este acela care trăieşte Viaţa Maeştrilor, realizând-o prin faptă. Ceilalţi, care învaţă de la ei, au libertatea să-i numească oricum, dar nici această libertate nu le ajută decât în măsura în care ea exprimă capacitatea lor reală de a învăţa ceva de la acela pe care, admirându-l şi urmându-l, îl denumesc Maestru. Un înţelept este capabil să spună: "Dacă eu sunt în stare să învăţ, de la o pisică, felul în care se cade mereu în picioare, atunci pisica îmi este Maestru". Dar, vorbind despre oameni, Maeştrii sunt aceia care sunt mereu gata să-i slujească pe ceilalţi pentru ca toţi să descopere calea unei Vieţi

adevărate. Indiferent cum fac acest lucru, vorbind sau scriind, vindecând sau protejând comunitățile umane, aducând pacea şi prosperitatea celor din jur, trezindu-i pe oameni, ei au cu toții acelaşi sens, care îi face să poată mobiliza, în acțiunile lor, energii subtile, să se folosească de calități aparent supranaturale, să demonstreze o liniște şi o putere de iubire uneori greu de înțeles pentru cei care nu au aceeaşi viziune sau vibrație. Omenirea de astăzi tinde spre această viață, spre o nouă înțelegere a sensului omului. Ca dovadă, vedem nenumăratele exemple date de cei care au descoperit o cale spirituală prin care se apropie de Viața Maeştrilor. Vizionarii şi vindecătorii, mai ales în Zona Românească, s-au înmulțit vertiginos în ultimul deceniu, şi mulți şi-au dezvoltat aceste calități prin studiu şi experiență proprie, spre a putea veni în ajutorul altora. În Bulgaria, Vanga face uimitoare preziceri şi tratamente, amintind de Edgar Cayce al Americii primei jumătăți de secol. Djuna şi pleiada de vindecători formați pe fondul cercetărilor parapsihice din fosta U.R.S.S. - desigur, pornind de la calitățile lor native - au deschis drumul unui mare număr de bioterapeuți. David Copperfield levitează şi se dematerializează în public, pentru a deschide ochii oamenilor, în pofida celor care nu cred nici ceea ce văd cu ochii lor. Asemenea probe sunt tot mai evidente.

Nu vom putea spune că ei sunt acei Maeştri, decât în măsura în care admitem că avem ceva de învățat de la ei, că ei ne transmit ceva prin faptele şi viața lor. Şi despre nimeni nu vom face o asemenea afirmație. Dar asemenea oameni ne amintesc mereu că există, pentru orice om, la îndemâna fiecăruia, înlăuntrul fiecăruia, o cale, un adevăr, o viață care sunt demne de unicul Maestru: OMUL.

TITUS MIRCEA MORARIU

SIMPLE EXPLICAȚII LA **BHAGAVAD GITA - ELTA**

Filonul de esență al filosofiei orientale îşi absoarbe seva din tulburătorul poem Bhagavad Gita sau Gita, cum i se mai spune, cum este denumit uneori în economia cuvântului. Upanişadele, ca trunchi filosofic al exegezelor Vedelor (Imnurile Creației), în special, au fost ataşate Gitei, astfel că B.G. apare în limbajul de specialitate sub numele de Bhagavad Gita - Upanişadah.

În preajma Ajunului de Crăciun îi transmiteam lui Ion convingerea că Meditația Cunoaşterii este mai presus decât Fapta şi Yoga adevărată în procesul finit al Mântuirii, despre care se tot cuvântă pe o limbă neînțeleasă; că Bhagavad Gita - Elta poate deveni deschiderea Cunoaşterii profunde şi înțelegerea Bhagavad Gitei prin operatori eltişti (cauzali, epistemici, deci), că Bhagavad Gita - Elta poate fi uşa dată la o parte spre intrarea în Unica Evanghelie atotcuprinzătoare a lui ISUS şi pe care o voieşte cunoscută pentru întărirea Credinței proprii fiecărei entități prin Sacrificiul Faptei. prin Sacrificiul Renunțării şi, mai cu seamă, prin Sacrificiul Cunoaşterii. Îi mai transmiteam, în fine, că se lucra la rescrierea Bhagavad Gitei pentru Vărsător. aşa cum s-a primit "undă verde" pentru aceasta, pentru o mai largă accesibilitate şi receptare, cu instrumentar metafizic eltist, a Karmei, a Universului men-

tal, a Cristului.

La tălmăcirea sensurilor s-a folosit versiunea în limba română a fascinantului poem "filosofic" în traducerea din sanscrită aparținând minunatului nostru prieten SERGIU AL. GEORGE, indianist venerat, cum se cuvine, într-o altă dimensiune temporală. Mulțumirea noastră adusă lui GEORGE are forme şi culori în cu totul alt spectru al vibrației.

Elementul ontic (existențial) al Gitei a înfruntat întreaga spiritualitate indiană cu recul în occidentul "civilizatoriu" înlănțuit în prizonieratul nemerniciei simțurilor din om (care a blocat informația cauzală), aşa precum tăria şi Forța diamantului întâmpină şi subjugă întreg regnul mineral. Astfel că, fiind o sinteză a spiritualității indiene, această carte sfântă, inițial aparținând unei secte vişnuite [a zeului Vişnu (Isus) întrupat a opta oară în Krsna (Crişna)] - însumează transcendentalismul monist al Upanişadelor, dualismul din filosofia Samkya şi teismul devoțional (bazat pe Credință), aşa cum doct o afirmă SERGIU AL - GEORGE.

Predicația Gitei a răsucit şi înnodat mințile celor mai de seamă gânditori, istorici şi critici. Dacă Mircea Eliade poate reprezenta exemplaritatea jertfei prin studiu, acceptând aceasta prin faptul că Istoria Credințelor şi a Ideilor Religioase este tot ceea ce poate da un om într-o singură întrupare, putem afirma că Georges Dumézil se alătură orientalistului Eliade cu aceeaşi măreție în Mit şi Epopee. Ultimul amintit, la vârsta octogenară, a păşit în disperarea nepriceperii multor fapte, evoluții şi reîntrupări ale marilor şi micilor divinități mitico - epopeice. Motivul este unul: Dumnezeu (Unicul, Divinitatea - Supremă, Brahma) nu poate fi demonstrat. Voieşti demonstrații şi dovezi din afara ta, omule? Dacă da, atunci suferă (legic vei suferi) până îți vei demonstra prin tine însuți. Suferința este cheia sfântă a evoluției; face parte din Lege, la orice strat al evoluției Ființei, de la piatră până la Tatăl, şi îndrăznim la afirmația că nici în Absolut nu se opreşte. Într-o acțiune orice Ființă (Forță) reprezintă un absolut atunci când confruntarea se face cu o Ființă mai puțin evoluată. Numele acestei săbii de luptă este Vibratia (Lumina Lumii). O bucurie trăită, la un moment dat, de către o Ființă este un efect sporit emoțional în comparație cu o bucurie mai mică avută anterior prin decizia la Faptă într-o aceeaşi împrejurare şi pe care o numim neapărat Suferință, dacă fapta anterioară s-ar repeta. Suferința este gradul mai mic de intensitate a bucuriei trăite, bucuria fiind gradul mai mic de intensitate a suferinței avute de aceeaşi Ființă. "Polii se ating" (Kybalion). Mergând mai departe, aceeaşi acțiune (Faptă) care a produs suferința unei ființe, poate produce bucurie pentru alte Ființe, mai puțin evoluate, (adică mai necunoscătoare). Iată cum Binele şi Răul se raportează strict la aceeaşi entitate. Această monadă nu poate fi generalizată, extinsă, unui grup ființial. Nu există, aşadar, noțiunea de Bine sau de Rău extinsă asupra unei lumi, unei națiuni sau colectivități, ci numai asupra individului - distinct, nerepetabil şi altul în

orice moment. Întreaga zbatere în filosofiile de tip manicheic (care tratează Binele şi Răul) se datorează neputinţei oamenilor în stăpânirea celor cinci simţuri primite (ale planului fizic dens) - promoroacă şi gheaţă polară asupra Simţului Intern, a Minţii, a Sinelui etc. Nepriceperea Binelui şi a Răului, a Faptei şi non-Faptei, a manifestării şi non-manifestării, a ciclurilor de viaţă planetare, solare, universice şi cosmice, se exprimă prin nepriceperea şi necunoaşterea Spiritului de început, a Spiritului, a Indestructibilului (Brahman - Substanţa Unică Universală), a Lumii fizice eterico - fluidice dominând Lumea fizică densă (condensată) - o lume în manifestare trecătoare a Substanţei Unice după Legea lui Unul.

Ţesătura Bhagavad Gitei îşi întemeiază urzeala în giganticul poem epopeic MAHABHARATA (lupta marilor bharaţi) a cărei întindere îl situează în cel mai lung poem produs de India [corect spus: produs în India, întrucât autorul învăluit în necunoaşterea Lui poate fi Însuşi ISUS în una din multiplele sale coborâri, sau poate fi o foarte mare divinitate din ierrahia cerească - unul din Cei şapte Mari Rsi (Rişi)]. Perioada de timp în epoca MAHABHARATEI este, de fapt, un condens al ultimului ciclu apocaliptic pe care l-a suportat Geea, în urmă cu 26 000 de ani, fapt care a produs derută şi neputinţă istoricilor în datarea scrierii epopeei.

Începutul acţiunii este plasat în Epoca de Aur a Omenirii (Vârsta de Aur) în care armonia universală a fost repusă pe Geea. Întreaga vieţuire a pământenilor de-a lungul celor patru vârste (de Aur, Argint, Cupru şi Fier) este strânsă, condensată în timp, în relaţiile de viaţă ale celor două familii regale descinse din aceeaşi spiţă; regele Santana şi zeiţa Ganga, devenite, apoi, tabere adverse, astfel: din trunchiul princiar al lui Pandu se detaşează cei cinci fraţi Pandava (Yiudhisthira, Arjuna, Bhima, Sahadeva şi Nakula), constituind nucleul Binelui, iar din regele Dhrtarastra (fratele lui Pandu) - orb din naştere - se nasc o sută de fii, dintre care Duryodhana este întruchiparea demonului Kali (Lucifer, Anticristul). Aceştia din urmă se constituie în elementele Răului - tabăra adversă, uzurpatoarea jumătăţii din regatul moştenit de fraţii Pandava.

Acumulările Karmice de-a lungul istoriei amplifică ura, mânia, sentimentul mândriei, al averii, când raportăm forţele demonice şi, în acelaşi timp - suferinţa, toleranţa, bunătatea când raportăm relaţia de viaţă a forţelor benefice (zeice). Astfel că cele două tabere se întâlnesc inevitabil pe Câmpia Legii într-o confruntare apocaliptică pustiitoare. Însă instanţa Legii Karmei se manifestă !!! Se manifestă şi deznoadă. Deznoadă şi spulberă (fluidizează) tot jegul Fiilor Întunericului ..., după care urmează "scrâşnirea dinţilor".

Arjuna (Moise), maiputernicul între puternici precum un taur - monstru printre oameni, arcaşul cel mai de seamă şi de temut, având-L pe Krsna în calitate de vizitiu al carului de luptă, "Se frânge în durerea-i de oştean şi rudă, / Gândind să moară fără să ucidă."

În acest moment nodal al înfruntării apare superzeul Krsna în dialog cu Arjuna, determinându-l pe acesta să pornească la luptă după ce devine convins şi cunoscător al Adevărului Unic expus şi revelat de Marele Zeu, ce printre altele îi transmite: "Ei sunt morţi de mult, tu eşti doar instrumentul". Sau, într-un alt moment, după ce Krsna îşi înfăţişează o parte din propria maya (din forţa-i magică), afirmând că El este mântuitorul unei Lumi cu numele de Bhagavad Gita (ţinutul, lumea lui Bhagavad). Dialogul, în totalitatea lui, este o expunere a Ştiinţei Unice, Cosmice pe care, noi pământenii o numim greşit "filosofie". Krsna afirmă că filosofia este întemeiată de El pentru cei care discută în contradictoriu, politica - pentru cei dornici de glorie şi mărire.

Războiul bharaţilor se manifestă în toată amploarea tragică a unui Apocalips. După ce

demonii sunt învinşi şi ucişi, poporul lui Krsna moare printr-un ultim act de trădare iar oraşul (zona) se scufundă într-un ocean. Apoi se deschide o Nouă Eră: Judhisthira împreună cu tatăl său Dharma (Legea) ajung pe jos dincolo de Himalaia, către un ţinut numit Rai. Recent am aflat şi ne-am adus aminte că zona Indiei şi a Chinei este una dintre cele şapte colonii populate de către lemurieni şi de către atlanţi în urma scufundării continentelor MU şi ATLANTIDA (vezi Lăcaşurile Secrete ale Leilor).

În maieutica meditaţiei (a dialogului mental), deci acolo unde timpanul şi corzile vocale sunt neputincioase, s-a primit ajutorul în desluşirea Adevărului. Vă mulţumim ! Solteris, prieteni !

Încerc să fiu egal, să mă imaginez egal şi neclintit la tot ceea ce urmează, la tot ceea ce va urma şi se va întâmpla după o traiectorie exponenţială a vibraţiilor, aşa cum în ultimile zile ale sintagmei "Lucrati până este ziuă" forţez voinţa şi faptele-mi să elibereze Raza Luminii Pure din Noaptea trecătoare pe care ne-am ales-o şi pe care am acceptat-o la Coborâre, astfel că în ZIUA DE APOI să pot întrezări "uşa îngustă". Smintitu-s-au mulţi ani în Kali - Yuga actuală în cazna desluşirii tainei cereşti a omului, a Universului creat, a Unicului transfigurat într-o infinitate schimbătoare de forme ierarhizate după anii frecvenţiale (vibratorii) de Forţe. Poţi, dară, să fii neclintit când simţi cazanele sub presiune ale Geei, sub Focul scrântelilor mondiale ?! E anevoios sau foarte greu, însă, cunoscând cum va fi secerişul, se poate ocoli hambarul cu neghină.

Minunata noastră planetă este în mare suferinţă şi a atins limita prescrisă de Cristul Cosmic, când El va apărea orbitor de luminos pe un Nor. Abia atunci veţi cădea în genunchi şi vă veţi ruga Lui şi lui Dumneeu să vă ierte că sunteţi oameni buni şi nu vreţi să muriţi. Atunci sunteţi în stare să vă lepădaţi toată averea, să construiţi orfelinate, să mângâiaţi orice Fiinţă suferindă, cu promisiunea că nu veţi mai ucide, numai să nu muriţi.

Acum SABIA DE LUMINĂ sclipeşte şi nu-i vedeţi firul subţire. Axa polară a Geei se clatină căutându-şi echilibrul. Forţele de coeziune (magnetice) din trupul Stelei Întunecate se tot împuţinează prin absorbţia vibraţiilor sodomice. Pământul a început să curgă şi nu ştiţi de ce. Când va fi să fie torent curgător, atunci s-a făcut Târziu.

(va urma)

MARIUS BENDEA

VINDECAREA PRIN SCRIS

III. DESCHIDEREA CHAKRELOR

Pecetluirea vindecării se face o dată cu revenirea organismului la starea energetică maximă, redobândind vibraţiile proprii, specifice, căci prin suferinţe acestea sunt diminuate şi alterate treptat. Paradoxal, trebuie să amintim ce este moartea pentru a înţelege ce este viaţa. Prin corpul fizic circulă permanent energii, printr-o reţea asemănătoare sistemului nervos ori sanguin, traiectoriile acestora fiind detectabile cu ajutorul aparatelor moderne,

confirmând întru totul cele menționate de secole de către acupunctorii chinezi. Minuscule zone ale pielii, stimulate de ei, au rezistență electrică mai scăzută decât țesutul cutanat adiacent. În starea în care simptomele bolilor se manifestă, energiile circulă defectuos prin aceste canale subtile, iar în momentul în care fluxul energetic stagnează, se produce moartea.

Energia cosmică pătrunde în organism prin cele două nări în care își au originile marile canale Ida (în stânga, pentru vibrațiile Yin) și Pingala (în dreapta, pentru vibrațiile Yang). Ele conduc energia până în cele două glande sexuale și o stochează în chakra Muladhara, sub forma energiei Kundalini, care însă nu poate fi folosită corect de entitate decât declanșând-o în timpul amorului, în postura în care cele șapte chakre principale din lungul coloanei vertebrale sunt menținute pe verticală. Pe canalul central, Sushumna, care le unește, energia urcă dacă este condusă lent, în câteva ore. Acesta este principalul rol al actului sexual corect efectuat, altfel se ajunge la ejaculare și orgasm, în urma cărora energiile ambilor parteneri se risipesc. Consecințele acestor acte necugetate duc la epuizarea prematură a corpului fizic, adică la îmbătrânire și moarte, la numai câțiva zeci de ani. Nici abstinența nu este o soluție, căci energia rămâne blocată în Muladhara și consecințele sunt aceleași.

Fără a ne îndepărta de subiectul nostru, este bine să amintim că Pranayama a ajuns să fie înțeleasă și practicată acum sub forma unor tehnici de respirație, vehiculând doar aerul. Acesta pătrunde și el prin nări, dar se oprește în plămâni, însă Prana - energia cosmică - trebuie condusă până în Muladhara, acest lucru neștiindu-se practic de cei ce folosesc aceste tehnici. Insuccesele provin din necunoașterea nici măcar a primei Legi a Kybalionului, cea a Mentalismului. Dacă ei își imaginează aerul, rămân în aer, căci succesul îl asigură conștientizarea conducerii energiilor în zona gonadelor.

Revenim la vindecarea prin scrierea Jurnalului metafizic cu precizarea că Energia Kundalini este cu atât mai bine folosită, cu cât chakrele sunt mai active. Rotirea lor mai intensă și mărirea diametrului lor se face tot pe cale mentală, și aceasta e ceea ce ne interesează. Pentru vindecarea proprie este suficient ca primele trei "roți" să fie stimulate, iar începând cu a patra, Anahata, se obțin calități superioare care permit, printre altele, și vindecarea celorlalți.

Să urmărim în ce măsură ne putem deschide primele trei chakre și să ne dăm seama că acest lucru nu este posibil din afară, așa cum susțin unii, acesta fiind un act controlat doar de propriul mental, după cum se va vedea. În argumentarea următoare privind intensificarea funcționării primelor trei chakre este de urmărit cum acest proces este cursiv, continuu, succesiv. În momentul în care se sare peste vreo etapă, se stimulează o chakră superioară și apare un dereglaj psiho-somatic, frecvent în rândul "yoghinilor" autohtoni.

Pentru vindecare interesează legătura dintre prima chakră, Muladhara, și Saturn, planetă care este considerată mai dură, dar dătătoare de înțelepciune, însușire care se poate folosi perfect în organizarea vieții cu răbdare. Scriind după tehnologia Jurnalului metafizic, se produce, în cel mai elegant mod, o corectare a comportamentului și înțelegerea realității

că sunt şi alte aspecte în jur, dincolo de planul fizic. Apare astfel depăşirea, desprinderea şi ieşirea din concepţia materialistă asupra existenţei. Ispita de a rămâne încătuşaţi în materie nu mai este pedepsită de acum de replica usturătoare a lui Saturn. Dispar o serie de consecinţe negative în tot ce întreprindem. Această muncă prin scris, din care rezultă o lărgire a concepţiilor despre Univers, Creaţie, Adevăr, sesizând multe dintre cele ce sunt dincolo de planul fizic (care are vibraţia cea mai joasă), este de fapt "operaţia" prin care se deschide Muladhara, deci renunţarea la materialism. Cine şi cum să facă aceasta pentru noi, din exterior?

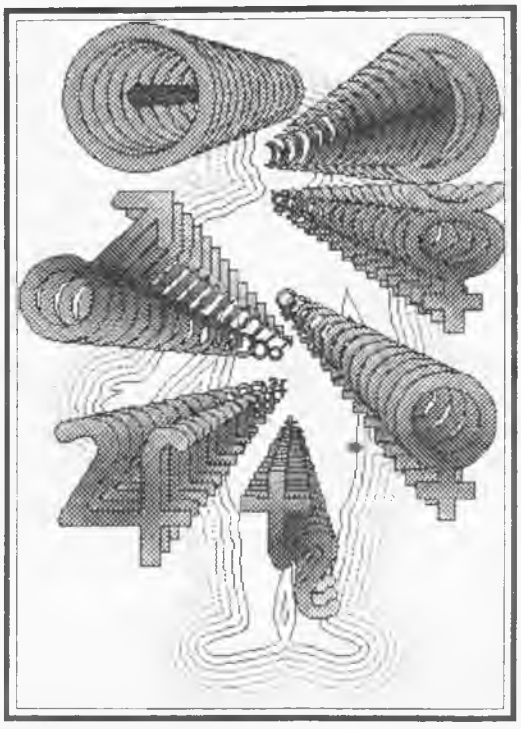

Preocupându-ne cauzalitatea lucrurilor şi a fenomenelor, intrăm în sferele inepuizabilei metafizici, care este în domeniul de responsabilitate al lui Jupiter. El guvernează, alături de alte planete, Swadisthana, a doua "rotiţă" în angrenajul energetic interior. Scriind în continuare, pătrundem în subtilitatea fenomenelor şi facem legătura între efecte (manifestările materiale) şi cauzele lor (care sunt mai subtile). Reuşim astfel, după alte şi alte luni de activitate, să vedem mai clar totul, unitar, ca un întreg. Comportamentul devine mai relaxat, reapărând veselia şi altruismul, aspecte ce nu sunt caracteristice bolnavilor. Regăsim umorul în viaţa de zi cu zi. Înseninarea chipului este semnalul funcţionării mai intense a Swadisthanei, deschiderea ei. Ieşirea din seriozitatea şi sobrietatea materialistă a lui Saturn face ca buna dispoziţie a lui Jupiter să predomine. Cine şi cum să facă aceasta pentru noi, din exterior?

Dar dacă astfel ajungem tobă de carte, înţelegem că A Şti este de fapt A Folosi. Se impune aplicarea celor ce le aflăm din studiul cu ajutorul Jurnalului Metafizic, ieşirea din teorie prin referiri pragmatice, cu scenarii corective, simplificând totul până la nivelul aforismului - iată adevărata metafizică.

Marte coordonează sistemul muscular şi dinamismul nostru. Această planetă are în responsabilitate o parte a funcţionării celei de-a treia chakre, Manipura, guvernând energiile. Restaurarea corectei circulaţii a energiilor în organism duce la redobândirea sănătăţii. În momentele în care suntem în măsură să constatăm că am depăşit concepţia materialistă despre "lume şi viaţă" şi că stăpânim cele şapte Legi Universale, pătrunzând în cauzalitate, este uşor să acţionăm eficient, adică să facem ce trebuie. Consecinţele pozitive ne urmăresc la tot pasul, căci suntem constructivi, intrând în armonie cu cei din jurul nostru. În această

etapă, datorită informaţiei personale obţinute după alte câteva volume de jurnal, avem parcă o energie suplimentară. Forţa din noi este vizibilă, cea fizică, precum şi cea psihică. Ca manifestare este densificarea corpului fizic simultană cu mărirea parametrilor calităţilor fizice (forţa, rezistenţa, viteza, mobilitatea, îndemânarea şi relaxarea), acestea fără a face uz de antrenamente sportive, în care uzura este mare, deci au consecinţe negative, distrugând în câţiva ani sănătatea. Cei cu Manipura în activitate normală suprapun puterea interioară peste voioşia deja existentă şi în plus au o lejeritate în comportamentul din viaţa cotidiană, căci senzorialul care leagă entitatea de planul fizic este controlat. Ca manifestări mai evidente sunt rezistenţa la intemperii (canicula nu este băgată în seamă, frigul nu deranjează) şi mai ales controlul asupra alimentaţiei (dispar poftele exacerbate), senzualitatea fiind de asemenea dominată de mentalul bine controlat. Totul este în noi, deja la îndemâna noastră, şi dinamismul lui Marte reflectă un mental foarte bine stăpânit. Eficienţa este sporită, evoluăm la propriu de-abia de acum, de când punem în practică cele aflate în timpul scrierilor. Cine şi cum să facă aceasta pentru noi, din exterior?

Intensificarea funcţionării chakrelor este un proces interior, prin folosirea propriului mental, şi aceasta durează câteva luni pentru stimularea succesivă a zonelor subtile. Cei ce afirmă că deschid chakrele altora sunt aceia care adună în jur naivii, credulii, ignoranţii.

Efectele chakrelor activate sunt vizibile de către entitate, dar şi de cei din jurul ei. Reamintim principalele manifestări pentru a sublinia cursivitatea acestui proces şi mai ales necesitatea respectării etapelor lui, evitând dereglările.

Muladhara: persoana nu mai are concepţie materialistă, nu mai acumulează materia în jurul ei, foloseşte doar obiectele strict necesare evoluţiei spirituale.

Swadisthana: persoana îşi intensifică studiile metafizice şi, pe măsură ce are informaţii mai clare despre Adevăr, devine mai senină, aducând veselia şi umorul în jurul ei, altruismul fiind evident.

Manipura: persoana aplică informaţiile obţinute şi devine energică, activă, responsabilă, aceasta pe un fond al scăderii în greutate a corpului fizic, care însă devine dens, puternic şi eficient. Nu mai este influenţată de stimulii exteriori, căci are senzorialul sub control deplin.

Modul cel mai eficient de a parcurge aceste etape îl constituie, la ora actuală, scrierea Jurnalului metafizic. Deschiderea primelor trei chakre este de fapt redobândirea sănătăţii, căci energia ce se obţine prin scris (denumirea în metafizică: vibraţie înaltă) face ca tratarea simptomelor să fie instantanee. Efectele bolilor nu mai apar căci sunt eliminate treptat cauzele lor, iar energia în creştere este sănătatea în toată puritatea ei.

Vindecarea este simultană cu deschiderea acestor chakre, actul fiind mental, controlat, conştient. Nu sunt necesare bisturiele chirurgilor, medicamentele interniştilor, acele acupunctorilor, ceaiurile terapeuţilor naturişti şi nici undele bioenergeticienilor. Nimic din afară nu este necesar. Totul depinde de controlarea mentalului nostru, şi scrierea Jurnalului metafizic este cea mai înaltă formă de spiritualizare.

12 noiembrie 1994, h. Luna

SISTEMUL LYMPHATIC

Iar avem un articol din seria care va determina atâtea minunate lucruri ale cunoaşterii, şi de aici un sentiment de siguranţă în forţa credinţei, de care avem atîta nevoie. Ce poate fi în realitate sistemul lymphatic, sau mai bine zis această lymphă? În general este un lichid organic care se găseşte pretutindeni într-un corp din regnul animal, şi implicit şi în corpul fizic al omului, corp care face parte încă din sistemul regnului animal, şi mai ales din cel al mamiferelor. Acest lichid este cel care determină cele mai impresionante evenimente fiziologice la nivel cosmic. El se găseşte în celule şi-n afara lor. În afară de aceste date generale, să intrăm în amănuntele ce depăşesc pentru moment cunoştinţele ştiinţei, dar ca de obicei ştiinţa trebuie să progreseze. Să mergem prin logica obişnuită deja în Universitatea-Elta, folosind instrumentul logìcii triadei. Astfel că avem mai multe puncte de referinţă prin care suntem coordonaţi şi mai ales determinaţi să nu o luăm razna în asemenea descrieri ale unui act deosebit de complex, dar în nici un caz complicat. Să vedem cele trei canale principale la nivel fizic, ale corpului nostru.

Începând cu cel mai mare şi mai grosier, acesta este tubul digestiv care în medie are 11 metri (desigur, nu are ceva comun cu fotbalul, cât invers). El este unul din circuitele deschise, şi tocmai acest aspect îl determină ca, decât deloc, să fie bun şi el la ceva, - este deschis prin cavitatea bucală şi dincolo prin cea anală. Prin cavitatea bucală se introduc diferite obiecte din spaţiul exterior, gravitaţional ele cad în partea de jos. Şi totuşi, el există pentru un produs pe care-l cunoaştem în prima experienţă cu viaţa şi, mai bine spus, corpul fizic când se naşte: este vorba de laptele matern, care nu este pasteurizat, fiind - cum s-ar putea constata spre surprinderea noastră - CRUD. De altfel, canalul digestiv este pentru un asemenea lichid.

Al doilea circuit, şi unul intermediar în suita noastră, este cel al venelor, arterelor şi capilarelor, lungimea lor fiind deosebit de mare, şi prin ele circulă un lichid: sângele. Acest circuit este închis. Aparatul principal, inima, nu este pentru a pompa sau pune în mişcare acest lichid, căci lungimea cìrcuitului ar determina ca inima să fie o pompă de dimensiunea planetei Pământ.

Următorul circuit este cel al sinusurilor. Aici trebuie să insistăm mai mult, fiindcă este unul dintre cele mai controversate circuite, şi el fiind deschis dar nu în sensul propriu, căci nu formează circuite.

Prin el circulă lympha, o substanţă care dă multă bătaie de cap medicinei actuale, şi totuşi această bătaie ar fi mult uşurată dacă medicina ar reveni asupra dogmelor ei. Astfel, trebuie să ne obişnuim cu o realitate unică, universală, specifică vieţii subtile, manifestate prin acest sistem de trei canale şi cele trei lichide care în realitate sunt unul şi acelaşi. Începutul acestei poveşti interesantre se află în dimensiunea astrală. În general contactul direct se manifestă prin orificiile de deasupra cavităţii bucale, aşa-zisele narine. Acestea, spre stupefacţia noastră, nu sunt ca nişte foaie, pentru a respira

oxigen, care este o substanță fizică şi de aici trebuie să conchidem că ea este iluzorie, o manifestare. Cu ajutorul nasului introducem în sistemul organic o substanță cosmică, etherul. Aceasta este o substanță subtilă care umple în mod uniform atât dimensiunea fizică, cât şi pe cea spirituală. Oricât s-ar consuma sau folosi, ea nu are goluri sau aşa-zise spații. Acest etheric ca denumire cifrată îl găsim în mai multe cuvinte, este apa primordială când Dumnezeu în prima zi a despărțit apele în Cer şi Pământ, i se mai spune şi corpul lui Dumnezeu, fiindcă din etheric se face orice, el fiind cauzal şi implicit spiritual, adică informațional, practic de la atom până la cea mai mare galaxie din planul fizic, dar toate astea sunt manifestări ale sale, practic ele neexistând. Desigur, asemenea cuvinte dau multă bătaie de cap fiindcă ştiința n-are timp de asemenea basme, iar când va avea timp va descoperi că a făcut abstracție de o realitate care, chiar dacă am nega-o, ea există. Nasul are o caracteristică total neaşteptată, este format din două cavități, tocmai pentru faptul că această realitate informațională, spirituală, ethericul este o monadă, având două polarități, respectiv etheric Yin şi etheric Yang. Partea dreaptă a nasului nostru respiră numai elementul Yang, şi respectiv cea stîngă respiră Yin-ul. Interesant cum acest dispozitiv este invers decât în generatoarele magnetohidrodinamice.

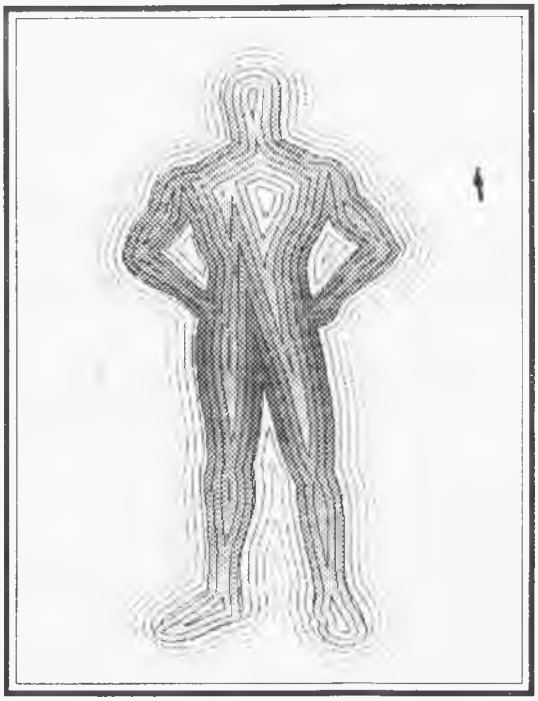

Acest eteric circulă deja pe acest traseu paradoxal care este format din suita sinusurilor, dar aspectul intim şi total neaşteptat pentru noi este că el circulă pe un alt tip de canal, care face parte dintr-o altă triadă, şi aceasta deja subtilă. De această dată ne referim la nadisuri, care sunt în legătură cu Chakrele şi totodată cu corpul nostru astral, adică cu adevăratul corp pe care l-am îmbrăcat cu acest corp fizic.

Dar să nu ne îndepărtăm de la subiectul nostru. Ethericul acesta circulă în primul rând prin nadisuri, acestea fac sau sunt în legătură cu centrele de forță, de energie cosmică, chakrele, dar fiecare chakră este dublată de câte un organ fizic, glandele endocrine. Termenul este deosebit de general, fiindcă "endocrin" înseamnă organ intern, dar culmea că în realitate sunt prea interne, adică o parte din ele funcționează în Lumea-Interioară, în lumea cerurilor. Medicii poate au intuit acest amănunt când au denumit aceste paradoxuri ale anatomiei, glande endocrine. Interesant că medicina românească are o şcoală în acest domeniu, s-a construit chiar şi un institut, dar desigur medicina alopată nu vrea să taie crenguța de sub materialismul încă în vigoare, care vigoare însă nu este transmisă şi oamenilor, cât din contră. Etherul se transformă cu ajutorul acestor dispozitive într-o substanță numită Lymphă. Aceasta

este lacrima, saliva şi orice lichid celular şi intracelular, plaja de manifestare fiind aproape infinită. Dar caracteristica şi calitatea ei uimitoare este că încă îşi mai păstrează elementul informaţional, spiritual, căci lympha mai departe se transformă în celule, şi ele în sisteme, şi acestea în organe, şi mai departe acestea formează corpul în ansamblul său. Ceea ce rezultă de aici, este că nu alimentaţia pe cavitatea bucală determină construirea corpului fizic, cât activitatea nasului, deşi nimeni nu s-a aşezat la masă să mai respire, adică să mănânce, acest act fiind continuu şi etern. Curios cum aceşti termeni sunt în rezonanţă, etheric şi etern, aşa cum, spuneam mai sus, este Corpul Lui Dumnezeu.

"Sistemul-Lymphatic" - acest titlu devine deosebit de pretenţios, dar de o realitate atât materială cât şi spirituală. Aceasta este unitatea în diversitate, fiindcă acest etheric este condiţionat de vibraţiile unor entităţi superioare şi, mai ales pentru experienţa noastră, de cele astrologice, adică de aşa-zisele planete. Dar asemenea relaţii le vom da într-un alt articol, fiindcă acum ar fi prea devreme şi asemenea lucruri nu sunt pentru cunoscut, cât pentru folosit. Cu spiritul nu ne putem juca fiindcă noi înşine suntem spirite în manifestare. Sistemul lymphatic l-am prezentat aici mai mult pentru a se cunoaşte rolul alimentaţiei cauzale faţă de alimentaţia de efect care este cea obişnuită, deşi nici alimentaţia naturală, pentru care pledăm atât de serios, nu rezolvă mare lucru la nivel de sănătate absolută, dar este o cale. Lympha mai departe se transformă în sânge, şi acesta în lapte. Trebuie să remarcăm cum laptele se comportă ca şi sângele, fiindcă îşi mai păstrează originea divină, cea spirituală. Practic, Eltiştii care au folosit această cale a alimentaţiei naturale şi, trecând de faza primară se află acum în a doua etapă a aşa-zisei alimentaţii lichide, au descoperit că au migrat cu aceste produse spre produse lactate, desigur spre laptele natural, nepasteurizat. Pasteurizarea laptelui determină o crimă mult mai serioasă decât cea a avorturilor, consecinţele fiind catastrofale, căci substanţa vieţii devine substanţa morţii.

Una din caracteristicile laptelui, pe care nu o mai observăm fiindcă ni se pare firească, este culoarea lui, care este dominant albă. Amintim câteva noţiuni de fizică elementară, deşi deja ştim că albul nu este culoare, ci reflectarea tuturor frecvenţelor din spectrul format din şapte asemenea vibraţii determină senzaţia de alb. Astfel, putem spune că laptele nu interacţionează cu mediul fizic, el generând vibraţia spirituală, a vieţii la propriu. O altă caracteristică a laptelui (să nu uităm că nu este un articol pentru lapte, ci pentru sistemul lymphatic), el este tot lympha care la rândul ei este ethericul absolut, adică o substanţă cauzală. În fine, laptele este şi cauzal dar şi o manifestare, devine una dintre monadele cele mai complexe în realitatea existenţei. Şi tot aşa, o altă caracteristică a acestui lapte, şi care trebuie cunoscută la modul nu numai serios cât cu multă responsabilitate, este că el nu este o băutură, el nu se mănâncă şi nici nu se toarnă în cavitatea bucală ca printr-o pâlnie, tot sugarii ne dau povaţa, el se soarbe sau, mai pe româneşte, se suge. Desigur, nu vom ajunge să sugem la 40 sau 60 de ani, dar o cană de lapte se soarbe încet şi cu multă răbdare. Practic el nu trebuie înghiţit, ci luat în gură şi menţinut câteva secunde, lipit între calota limbii şi cerul gurii, mai mult în partea din faţă, aici laptele întîlnindu-se iar cu lympha care este mai apropiată de starea cosmică, dar o cunoaştem sub denumirea de salivă. Practic, în câteva secunde dispare aşa-zisul gust de lapte, el s-a întors în circuitul

limphatic, pătrunde pe sinusuri dar şi prin nadisuri. Spuneam mai sus, la începutul articolului, cum canalul digestiv este numai pentru lapte, ceea ce este mai mult o corespondență decât o realitate, fiindcă înghițirea laptelui natural, crud, determină reacții violente în sistemul digestiv şi tocmai de aceea s-a ajuns la fierberea lui, neutralizându-l, şi desigur că atunci ne neutralizează şi el pe noi. Rolul laptelui nu este pentru alimentație, ci el determină spiritualizarea corpului fizic, care astfel va ajunge să nu mai aibă nevoie nici de lapte, trecându-se la alimentația cauzală, adică numai cu ajutorul nasului. Desigur, sunt informații nostime şi care pot pune pe gânduri instituțiile comerciale - cum să comercializeze aerul?

Dar acum să trecem la aspectele pragmatice. Prin alimentația naturală se restabileşte sistemul digestiv, aceşti 11 metri de canal, circuitul arterelor este şi el curățit de depuneri, dispare arterioscleroza atât de oficială şi tradițională (s-a ajuns până acolo că cine nu are aşa ceva, se spune că nu este om). Restabilirea circuitului arterelor determină automat replica în sinusuri, iar când şi acestea sunt libere, automat se eliberează şi nadisurile care la ora actuală sunt pur şi simplu înfundate, cu ce? Cu cuvinte urâte, înjurături, stări de egoism, trufie, orgoliu, gelozie şi tot aşa cu vibrațiile deosebit de grosiere ale fripturilor şi medicamentelor. Pentru lumea medicală, un asemenea articol este deosebit de necesar, dar în mod absolut pentru umanitate. Când nu se vor mai pasteuriza milioane de litri de lapte zilnic în țările aşa-zis civilizate, şi totodată oamenii vor şti că laptele nu se bea, atunci se va produce un pas în evoluția civilizației, mai concret într-o trezire la spiritualitatea cosmică, moartea dispărând, cum spunea şi Isus: "Ultimul vostru dușman este moartea".

Rarău V-Indigo-Casa IV-14 iulie 1995.

RODIA Eae TILIANU

CURAJUL DE A FI SĂNĂTOS

Iată un titlu, iată un subiect aparent atât de normal încât cititorul, poate prea grăbit, poate să se lase păcălit şi de data aceasta de propria lui grabă şi să fie absent de la întâlnirea cu soluţiile, cu alternativele posibile, la îndemâna oricui, întâlnire pe care fiecare dintre noi a programat-o deja (chiar fără să ştie) atunci când din disperare sau din teamă a afirmat VREAU SĂ FIU SĂNĂTOS!!!

Subiectul acesta poate să apară cu atât mai nefiresc, cu cât locul în care acum ne întâlnim în această vibraţie a cuvântului este malul mării, loc căruia mai degrabă îi dăm şansa să devină poetic, romantic, visător, decât să ne aplecăm cu întreaga fiinţă asupra propriei fiinţe, sincer şi deschis, astfel încât noi nouă să ne dăm şansa de a ne auzi pe noi înşine, de fiecare dată când spunem că vrem să fim sănătoşi... Imaginea aceasta a malului mării, a falezei, a nisipului încins şi a răsăritului de Soare este asociată, din aceeaşi obişnuinţă, cu ceva frumos (şi mai ales dorit) exterior nouă, iar la modul tradiţional, cu acel punct de referinţă al unui întreg an de muncă şi mai ales silnică (încă nu am învăţat munca, pe care o confundăm în cadenţa propriului program cu "of, Doamne, iar trebuie să merg la serviciu!" sau "fir-ar să fie, mâine iar începe o zi de muncă..."). Din când în când, ne mai amintim că, atunci când va veni concediul, vom ajunge, în sfârşit, la mare (aceia care au ştiut să strângă cureaua suficient de tare în tot acest an şi premeditează întâlnirea cu Marea, chiar reuşesc) şi odată ajunşi aici, parcă ni se pare nefiresc să povestim, sau să ne reamintim de boală, de sănătate, de probleme... deşi balonarea, constipaţia noastră obişnuită, ne însoţesc şi aici (ea nu ştie că suntem în concediu) Dar ne-am obişnuit atât de tare cu toate acestea, ele făcând atât de implicit parte din ceea ce credem noi că înseamnă viaţa, încât nici nu mai sesizăm că este ceva nefiresc, anormal, să considerăm normal ca starea de sănătate să fie o pauză între două boli şi ele atât de firesc acceptate (că doar toată lumea se îmbolnăveşte).

Iată de ce, încă o dată acest subiect esta aparent anormal (pentru cei pretenţioşi mai ales, dincolo de a fi anormal un asemenea subiect, în vacanţă, pe malul Mării, el poate să pară nefiresc într-o revistă de metafizică).

Până când ne vom împiedica de propria noastră pretenţiozitate, de propria noastră deşteptăciune, care ne dă dreptate să afirmăm că ştim suficient de multe (avem chiar şi suficiente diplome care să ne încurajeze la aceste afirmaţii) astfel încât să mai putem observa, dincolo de aceste concepte, că de fapt în jurul nostru, toată lumea este bolnavă, de constipaţie sau de o altă manifestare, CONSECINŢĂ a ceva ce nu observăm că facem şi mai ales nu legăm gestul nostru de azi cu ceea ce se manifestă mai târziu, cei din jurul nostru sunt "bolnavi" mai ales de acceptarea bolii ca o stare firească şi normală a vieţii...

Pare incredibil, şi totuşi, oriunde te-ai afla tu, om minunat care citeşti aceste rânduri, haide şi ai curajul să te întrebi, sincer, dacă nu cumva, chiar şi tu, deşi ÎŢI ESTE TEAMĂ SĂ NU TE ÎMBOLNĂVEŞTI (uitând că de ceea ce îţi este teamă nu scapi), accepţi, în intimitatea gândurilor tale că mai devreme sau mai târziu, la fel ca toată lumea, o vei face

şi tu...

De data aceasta, afirmaţia este reală, pentru că tu însuţi o faci, neştiind că prin simpla acceptare a firescului acestei acceptări, nu ai nici cel mai mărunt curaj să fii sănătos... Mai mult decât atât, tu o faci chiar "cu mâna ta", cu acea mână cu care duci otrava alimentelor (despre care în clipa prezentă nu ştii decât ceea ce ai acceptat ca ştafetă preluată din generaţie în generaţie că ar fi corect pentru sănătatea ta). Despre acest subiect al alimentaţiei s-a vorbit şi încă se va mai vorbi în revista noastră, fiind necesar ca fiecare dintre noi să înţeleagă adevărul că la nivel alimentar facem cele mai mari greşeli, aducem cel mai mare nerespect realităţii vii a fiinţei noastre.

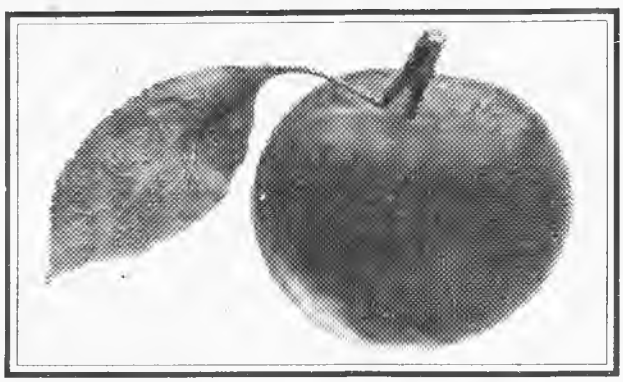

De data asta nu ne vom opri la nivelul greşelilor noastre alimentare, dar nici nu vom merge mai departe înainte de a identifica realitatea incompatibilităţii calitative între noi înşine şi alimentele pe care le consumăm la modul tradiţional, şi mai ales consecinţele acestei rămâneri în beţia obişnuinţelor noastre... O dulce, chiar prea dulce beţie, la propriu...

Să mergem ceva mai departe şi să identificăm că în realitate din această beţie vedem mereu totul în culori neadevărate, atât de neadevărate încât nici măcar nu putem observa că ne este teamă să fim sănătoşi... Dacă nu pentru alte "motive", măcar pentru faptul că, sănătoşi fiind, ce subiecte de compătimire şi - mult mai grav - de autocompătimire vom aborda pe stradă, cu prietenii, cu vecinii, la serviciu sau în tramvai? Cu cât sadism ne bucurăm de o boală cu denumire cât mai la modă şi mai sofisticată, ea măgulindu-ne în cele mai puţin identificate rădăcini ale noastre faţă de propria noastră realitate de OM!

Când rosteşti OM, aici nu mai încape, nu mai are cum să încapă altceva în afara VIEŢII!... Numai că noi ne păstrăm în aceeaşi plăcută beţie în care, dincolo de orice imaginaţie, motivăm chiar boala prin "aşa e viaţa"... Cu câtă rătăcire a trebuit să ne confundăm, pentru a accepta aceste mofturi, moftul de a da vina pe viaţă pentru toate prostiile pe care le facem, nefiind conştienţi (uneori cu credinţa absolută) că ceea ce facem, facem bine, în egală măsură dând vina pe viaţa care ne-a dat suficientă experienţă pentru a putea accepta idei fanteziste cum că NU DUMNEZEU VREA SĂ FIM BOLNAVI !!!

În aceste condiţii nu mai apare deloc nefirească o asemenea aplecare asupra imaginii prin care să putem vedea că, de fapt, nu avem curajul să fim sănătoşi, preferând permanent acel rău cunoscut (boală, nefericire, sărăcie...) binelui necunoscut: viaţa fără teamă şi complexe, plină de bucuria manifestării ei, asemenea copilului fericit când îşi joacă jocul, plin de energia trăirii în pacea propriului joc...

Numai că noi suntem mult prea serioşi, şi deja mult prea ameţiţi de beţia alimentară, ca să ne mai permitem să ne reamintim "sunt OM"! Mai degrabă ne confundăm cu orice atribut, chiar alergăm după ele, să ne mai ataşăm o tinichea de coadă, consumându-ne minunaţia energiei vieţii pe toate prostiile, dând apoi vina pe Dumnezeu, cum că aşa ar vrea el, ca la nu ştiu câţi ani să murim... ! Că nu avem curajul să fim sănătoşi este atât de evident încât doar orb să fii şi să nu vezi că până şi celor ce "au grijă de boala noastră" le lipseşte acest curaj!

Acum se naşte firesc întrebarea pe care parcă o aud şi prin strigătul pescăruşilor ce-au venit dinspre larg: "Se poate să fim sănătoşi?" Nu numai că se poate, se poate uşor şi fără efort, soluții există, viața însăşi ne pune la îndemână întregul acestor soluții... Trebuie doar să avem CURAJ! Iar pentru acela ce încearcă acum sentimentul că ar vrea să aibă acest curaj, dar nu ştie că se poate face, stă la îndemâna sa întreaga experiență a acelora care deja, de mai bine de cinci ani, verifică alternativele propuse. De acum consecințele stau în picioare, alternativele propuse de membrii Universității ELTA sunt viabile. Cu un singur amendament: nu poate nimeni să o facă în locul altcuiva... oricât de altruist ar fi, nimeni nu poate să fie sănătos în locul altcuiva... Şi oricât de mult curaj ar avea... În schimb, fiecare o poate face pentru el însuşi... CURAJ !

Neptun, 1995, iunie 23, ora LUNII

TEHNICA RADIANTĂ

(continuare din nr.15)

8. AVANTAJELE SI EXPANDĂRILE ÎN CADRUL TEHNICII RADIANTE (TR)

TEHNICA RADIANTĂ energizează integral structura intimă şi cpmplexă a organismului.

- vă ajută să micşorați senzația de neajutorare şi lipsa de putere,

- nu este bazată pe credință Odată activată, o puteți folosi oricând, respectând cele învățate:

- nu intră în contradicție cu nici unul dintre crezurile dumneavoastră religioase, ea nefiind o religie şi neavând o dogmă religioasă;

- este simplă, uşoară şi sigură, şi poate fi aplicată fără nici un pericol,

- este o tehnică de auto - ajutorare, dar care include şi o metodă simplă şi uşoară de a-i ajuta pe ceilalți;

- poate fi folosită şi în folosul animalelor şi plantelor;

- este la dispoziția voastră pentru totdeauna. După activare nu e limitată şi nu devine niciodată inutilizabilă. Investiția dumneavoastră în seminarul de TR este o investiție pe viață;

- promovează în dumneavoastră calitățile de iubire, grijă față de ceilalți, dezvoltarea, compasiunea, încrederea, perfecționarea, dorința de a face bine, reintegrarea, pacea şi armonia;

- este ştiința şi arta accesării, activării şi aplicării energiei transcedentale, radiante, universale, a vieții, pentru a promova balansarea şi reintegrarea energiei, pentru a vă putea menține într-o stare bună, pozitivă, indiferent de vârsta dumneavoastră;

- este o tehnică efectivă pentru relaxarea completă şi înlăturarea efectelor stressului;

- este o tehnică precisă pentru a echilibra energia în dinamica fizicului - emoționalului - materialului;

- este un sistem complet şi precis pentru auto - transformare şi dezvoltarea spirituală;

- activează şi transformă. Eliberează energia.

9. OMUL CEL DE TOATE ZILELE

UN OM SĂNĂTOS ŞI ECHILIBRAT obține maximum de randament în activitatea pe care o desfăşoară iar UN OM BINE INFORMAT valorează cât DOI.

Apreciem bine faptul că, în economia de piață, în general, şi pe perioada tranziției, în special, resursa cea mai importantă a oricărei întreprinderi este OMUL, de a cărui pregătire, competență, prestigiu profesional dar şi sănătate creativitate, performanță şi rezistență la efort

depind rămânerea şi ocuparea unei poziţii avantajoase în competiţia dură specifică prezentului şi viitorului.

Începând cu patronul care, riscând totul, a pornit o nouă întreprindere într-un sistem economic incert şi în continuă schimbare, sau cu Directorul General care în curând, prin contractul de management, va avea răspunderi şi riscuri similare; şi terminând cu cei mai puţin importanţi angajaţi, TOŢI vor trebui să facă faţă unui stress continuu proporţional cu poziţia şi răspunderea lor în intreprindere.

Acest stress va fi generat printre altele de:

- adaptarea la un sistem legislativ incomplet, imperfect, în continuă schimbare,
- asimilarea continuă de cunoştinţe şi deprinderi noi, de cele mai multe ori din mers;
- ritmul accelerat al schimbărilor care impune o şi mai mare tensiune în a lua decizii rapide, în contextul unei lipse de informaţii complete, corecte şi al abundenţei de informaţii incomplete sau eronate;
- intensitatea şi durata crescută a activităţii pe termen lung, depăşind de cele mai multe ori capacitatea de adaptare a organismului;
- sensibilitatea crescută la factori stresanţi deosebit de intenşi şi de durată, din anii anteriori;
- efectele radioactivităţii datorită accidentului de la Cernobâl;
- efectele lucrului şi al odihnei la o temperatură mai mică de 20 grade pe timpul mai multor ierni;
- efectele unei alimentaţii incomplete şi de slabă calitate de mai mulţi ani;
- efectele schimbărilor sociale bruşte şi imprevizibile din şi după 22 decembrie 1989.

În cotidianul Evenimentul Zilei Nr. 619 din 1994 un articol de pe prima pagină atrage atenţia că în România a apărut o boală necunoscută până acum: PSIHOZA MANAGERIALĂ, care afectează tot mai mulţi şefi. Această afecţiune este prezentă, mai ales; în rândurile absolvenţilor de facultate cu funcţii importante în conducere, şi nu în ultimul rând la oamenii de afaceri.

10. SEMNALELE CARE INDICĂ PREZENŢA STRESSULUI

Semnalele care indică prezenţa stressului la oamenii care se consideră sănătoşi sunt printre altele:

a) La nivel comportamental:

- ne simţim mai puţin sociabili;
- nu avem linişte;
- avem un apetit scăzut sau exagerat alimentar şi sexual;
- suntem predispuşi la accidente;
- adormim greu şi somnul este agitat;
- consum exagerat de cafea, ţigări, alcool;
- suntem prea ocupaţi pentru a ne relaxa;
- nu mai avem grijă de noi;
- ne luăm prea mult de lucru acasă;
- stăm la serviciu mult peste orele de program, inclusiv sâmbăta şi dumunica;
- renunţăm uneori parţial sau complet la concediu;
- ne izolăm treptat de cercul de prieteni;
- renunţăm la concerte şi spectacole;
- începem să avem din ce în ce mai multe conflicte în familie şi cu prietenii;

b)La nivel mental putem descoperi că:

- gândim mai puţin clar;
- devenim nedecişi;
- facem greşeli nejustificate;
- uităm;
- ne scade intuiţia şi capacitatea de concentrare;
- suntem mai uşor perturbaţi de ceea ce se întâmplă în jur;
- avem gânduri negre persistente, iar noaptea vise rele;
- ne focalizăm gândirea pe termen scurt;
- ne temem mult să luăm decizii pripite;

c) La nivel funcţional putem simţi:

TRATAMENT	VINDECARE
Manipulări externe.	**Autoreglare.**
Utilizat în situații de criză.	**Pe termen lung şi continuu.**
Mecanicist şi orientat spre simptom.	**Holistică şi orientată sistematic.**
Se bazează pe autoritatea profesională a Medicului.	**Se bazează pe autoresponsabilitatea posesorului de corp.**
Are ca obiectiv absența simptomelor bolii.	**Are ca obiectiv reintegrarea şi trăirea într-o continuă Stare de Bine.**

- dureri de cap, indigestii, probleme temporare cu inima;
- reducerea capacității respiratorii, răceli frecvente;
- o reapariție a unor infecții anterioare, reacții alergice;
- transpirații excesive, contracții musculare;
- dureri intermitente şi plimbătoare;
- constipație sau diaree;
- creştere sau pierdere de greutate rapidă;
- mâncărime şi iritare a pielii,
- tulburări de vedere

Dacă în timpul sau după situațiile stressante aveți peste 20 din simptomele enumerate mai sus, trebuie cât mai curând să vedeți de odihna şi sănătatea dumneavoastră

Starea de BINE nu este caracterizată doar de absența simptomelor de boală, dar şi de prezența:

- fericirii;
- scopului în viață;
- satisfacției în activitate,
- relațiilor fericite cu sine şi cu alții;
- unui corp sănătos, trăind într-un mediu sănătos;

11. Extrase din "Noul Program de Vindecare Minte - Corp" de Dr. med. Elliot S. Dacher

Ideea de a educa pe fiecare pentru a avea grijă de sănătatea lui, a devenit salutară pentru publicul american, care a văzut în aceasta o măsură sinergică cu modelul tradițional medical (care nu include rolul inițiativei personale în propria sănătate şi nici răspunderea individului pentru starea lui de bine şi pentru o prevenire activă a posibilității de îmbolnăvire).

În deceniul 8 corporațiile s-au implicat activ şi profund în mişcarea pentru o stare de bine ca un mod de a:

- exprima preocuparea față de sănătatea angajaților,
- ridica moralul,
- reduce costurile de păstrare şi refacere a sănătății;
- reduce pierderile de angajați datorită bolilor şi absențelor;
- creşte eficiența şi productivitatea pe angajat.

Astfel că în 1981 mai mult de 500 de corporații mai ofereau programe de cooperare cu stressul, în cadrul cărora un loc important îl ocupă folosirea Tehnicii Radiante, ca mijloc de echilibrare şi revitalizare rapidă

Diferențele dintre TRATAMENT şi VINDECARE, ca mod de abordare a SĂNĂTĂȚII şi a BOLII sunt enorme, dar în acelaşi timp şi complementare pentru OM (*vezi caseta din susul paginii*)

12. CREZUL OPTIMISMULUI

Nu oricine poate adăuga zile vieții, dar stă la îndemâna oricui să adauge viață zilelor.

Promite zilnic:

1. Să fii atât de puternic, încât nimic să nu-ți perturbe liniştea minții;
2. Să-i vorbeşti fiecărei persoane pe care o întâlneşti despre sănătate, fericire şi prosperitate;
3. Să faci ca toți prietenii să simtă că este ceva bun în ei;
4. Să priveşti numai partea luminoasă a fiecărui eveniment şi să faci ca optimismul tău să devină adevărat;
5. Să te gândeşti, să lucrezi şi să te aştepți numai la bine;
6. Să fii la fel de entuziast despre succesele altora ca şi pentru ale tale;

7. Să uiți greşelile trecutului şi să te concentrezi numai la marile achiziții ale viitorului;

8. Să ai tot timpul o față veselă şi să întâmpini fiecare ființă cu un zâmbet;

9. Să oferi atât de mult pentru a te perfecționa încât să nu ai timp pentru a-i critica pe alții;

10. Să fii prea larg pentru a te îngrijora, prea nobil pentru a te supăra, prea puternic pentru a-ți fi teamă şi prea fericit pentru a putea permite prezența necazurilor.

13. REGULI DE URMAT PENTRU A FI OM

1 Vei primi un trup, poate să-ți placă sau poate chiar să-l urăşi, dar acest trup va fi al tău pentru toată viața.

2. Vei învăța lecții - eşti angajat pentru o perioadă de timp într-o şcoală de informare permanentă numită viață. În fiecare zi vei avea ocazia să primeşti lecții. Poți să înveți aceste lecții sau să le găseşti stupide şi irelevante.

3. Nu există greşeli, ci numai lecții - aşa cum nu există probleme, ci numai soluții. A deveni matur este un proces de trăire şi de eroare prin experimentare. Experimentele falimentare fac parte integrantă din proces, ducând în final la progresul experimentatorului.

4. O lecție se repetă până va fi învățată. O lecție ți se va prezenta în forme diferite până vei reuşi să o asimilezi; când o vei învăța, vei trece la lecția următoare.

5. Învățarea lecțiilor este fără sfârşit. NU există perioadă din viață care să nu conțină aceste lecții. Dacă trăieşti, există în permanență lecții care trebuiesc învățate.

6. "Acolo" nu este mai bine decât "Aici", Atunci când "Acolo" devine "Aici", vei obține de fapt un alt "Acolo" pe care să-l transformi în "Aici".

7. Ceilalți sunt mai degrabă oglindirea ta. Nu poți iubi sau urî ceva la altcineva decât pentru că reflectă ceva din ce iubeşti sau urăşti la tine însuți

8. Ce faci din viața ta depinde de tine, şi toate uneltele şi resursele necesare care ți s-au dat la naştere, depinde numai de tine cum le vei folosi; alegerea îți aparține.

9. Răspunsurile la întrebările vieții se află în tine, tot ce ai făcut este să primeşti, să asculți şi să crezi.

10. Vei uita toate acestea.

11. Sau vei putea să-ți aminteşti toate acestea ori de câte ori vei dori.

14. REFLECȚII

"Învățătura cea mai importantă pe care această viață mi-a adus-o, este acceptarea iubirii pentru mine şi pentru alții. Noi nu putem da liberi decât atunci când primim cu recunoştință ceea ce viața ne aduce".

"Noi avem deja ceea ce căutăm. Tot ce avem nevoie există şi nu trebuie decât să-i lăsăm timp să ni se releveze"

(Thomas Morton)

"Energia Radiantă este în tine. ea este originea şi izvorul la care eşti legat. Ea este expresia iubirii necondiționate, care te face părtaş la propria desăvârşire".

ASOCIAȚIA UMANITARĂ NON PROFIT
THE EUROPEAN RADIANCE TEHNIQUE ASOCIATION AND SPIRITUAL HARMONY
S E T R A S
SOCIETATEA EUROPEANĂ PENTRU TEHNICA RADIANTĂ ŞI ARMONIE SPIRITUALĂ
ROMÂNIA - 2700 DEVA * Tel. 054 / 62 05 21 ; 61 24 30 ; 61 37 30 * O.P. 1, C.P. 141

În speranța că am stârnit interesul pentru colaborarea cu ASOCIAȚIA UMANITARĂ NONPROFIT "SETRAS" din Deva în vederea readucerii sănătății, performanței şi fericirii în firma şi familiile dumneavoastră, vă mulțumim pentru amabilitatea de a fi parcurs aceste rânduri şi ne puteți conecta la următoarele telefoane: 612430; 613730, int. 126 sau 178 între orele 7 - 15 şi 620521 după ora 21.

BANII - fluidul care curge prin mâinile noastre

Sunt în cameră la mine, ascult muzică şi încercăm împreună să mai facem un pas. Minimul efort de a recunoaşte, de a ne recunoaşte de fapt pe noi. Ne învârtim în fiecare zi de acasă la servici, la locurile de muncă unde ne întâlnim cu colegi, comunicăm şi încercăm să ne facem datoria fiecare unde suntem. Şi, în discuţiile cu colegii, unul din ofurile pe care îl repetăm sunt banii.

De fapt, ce înţelegem noi, ce ştim despre bani? Ştim că îi folosim pentru a ne satisface anumite dorinţe, că ne trebuie pentru cheltuieli, pentru îmbrăcăminte, pentru mâncare. Că, având-i, avem posibilitatea să cumpărăm o haină mai bună, să facem un concediu undeva sau că putem să ne cumpărăm o casă, o maşină sau un utilaj pentru investiţia pe care dorim să o facem. Dar să încercăm să observăm cum apare manifestarea banilor. În prima etapă a derulării schimburilor economice, facem un produs pe care ştim să-l facem, şi dăm, în schimbul altor produse, produsele noastre. Dorinţa de a iniţia noi legături, rapiditatea şi complexitatea derulării schimburilor pe care le facem, face necesară şi posibilă manifestarea banilor ca mijloc de schimb, de fapt apare această masă monetară sub formă de monedă şi bani de hârtie. Şi fiind o manifestare prin intermediul căreia au loc schimburile, este sub influenţa Lunii, fazele sale de creştere sau descreştere având o influenţă directă a fluxurilor monetare. Asta, cei care lucrăm în domeniul financiar ar trebui să o auzim când ne întrebăm de ce în anumite perioade intrările scad ca pe urmă să crească din nou. Dar să revenim la schimburi. Unul pe care îl facem zilnic este la locul de muncă. Ne ducem la servici 8 ore şi în schimbul efortului depus primim o sumă de bani pe care o numim salariu şi care denumire vine de la latinescul *saler*, acea cantitate de sare pe care o primeau soldaţii romani pentru a-şi procura cele necesare. Acum, însă, în privinţa serviciului situaţia este cam în felul următor: privim serviciul ca pe unica sursă de siguranţă şi ne temem să nu-l pierdem, şi astfel apare în planul social fenomenul şomaj. Însă în realitate nici una, nici alta nu există, serviciul îl avem pentru a ne întâlni şi a comunica între noi, iar şomajul este un fenomen şi cel care se întâlneşte cu el îşi oferă posibilitatea de a căuta soluţii la situaţia lui particulară. Dar să revenim la oile noastre.

Ne dorim banii pentru ceea ce vrem să facem cu noi. Şi ce vrem să facem cu ei, care este viziunea noastră şi optica pe care o avem despre ei? Ceea ce se observă acum este o fugă continuă după ei, şi fuga este în primul rând în noi înşine, cum să facem să avem cât mai mulţi, cum să facem să scăpăm de stressul financiar. Ne prindem în acest joc al nostru, în care nici noi nu mai ştim cum am intrat. Şi observăm că salariul nu ne prea ajută, indexările nu prea încălzesc situaţia, pentru că odată cu creşterea salariului creşte şi abonamentul cu care ne ducem la servici, preţurile cresc, impozitele de asemenea. Şi dăm vina pe guvern, parlament şi stat. Şi acesta ce să facă, mai scoate câte o lege prin care observăm că lucrurile, în loc să se îndrepte, mai mult o iau razna. Şi aşteptăm - de fapt

ce aşteptăm ne aşteaptă pe noi, pentru că acestea nu pot să schimbe nimic în situaţiile noastre particulare. Tot ceea ce se manifestă în sectorul economic şi financiar sunt manifestările formelor gând pe care le emitem noi. Spunem că nu ne ajung banii şi oare cum o scoatem la capăt până la salariul următor, şi vom vedea că ne ajung exact de la un salariu la altul, spunem că bugetul nu are bani şi-într-adevăr vom vedea şi vedem că bugetul nu are bani. Şi totuşi, vorbim totodată de miliarde şi de blocaj financiar. De ce se manifestă blocajul financiar? Pentru că, pur şi simplu, nu ştim să folosim banu, am ajuns să vedem numai cantitatea şi nu calitatea.

Însă nimic nu este pierdut, aşa cum am ajuns aici la fel de bine putem să facem să revenim la normalitate. Trebuie să ştim că banii sunt o manifestare şi nu o realitate, fac parte din categoria fluidelor, curg prin mâinile noastre, sunt un catalizator şi principala calitate a lor este să circule. Deci banii, de fapt această masă monetară, vine pe la noi şi pleacă şi la alţii. De ce pe la unii vin într-o cantitate mai mică şi la alţii mai mare; pentru că unii manifestă acest fenomen numit avariţie, care are drept cauză teama de foame, şi aceştia ştiu că nu au, iar ceilalţi spun, uite câţi bani au ceilalţi, iar noi nu. Dar cine ne determină pe noi să vedem că nu avem, ce ne costă să fim mai detaşaţi şi să ne spunem că avem ceea ce ne este necesar şi că, dacă vrem, sunt la o bancă universală, vin şi ei când trebuie, şi să încercăm să avem încredere în ceea ce spunem? Nimeni, însă noi atribuim importanţă cantităţii lor, când de fapt cantitatea nu există. Şi greşim în momentul în care avem în casă fie şi o sută de lei şi ne spunem că nu avem, uităm şi am uitat să ne bucurăm pentru o manifestare, fie ea şi acea sută de lei. Şi aici să recunoaştem sincer că avem în faţa noastră o monedă, pe undeva, care ne spune: uite, sunt.

Să mergem mai departe. Observăm că oricâţi bani am avea, trebuie să îi punem şi îi punem în circulaţie; modul în care îi punem mai adaugă încă un pas. Îi punem în circulaţie spre a ne mai satisface necesităţile şi dorinţele. Şi aici este necesară eliminarea gândului de teamă, pentru că dacă noi ne temem de ei, şi ei se tem de noi şi ne vor ocoli. Aici avem o tendinţă, fie de a-i economisi, fie de a-i risipi. Şi când îi economisim, de fapt ce facem sau de ce îi economisim? Din teama pentru ziua de mâine, sau pentru zile mai grele, şi dacă asta vrem, cu asta ne vom întâlni. Risipa are drept cauză modul nostru de a nu prea şti ce vrem. Şi să nu uităm, totuşi, că banul este un catalizator, şi că el catalizează, de fapt, dorinţele şi gândurile noastre. Deci dorinţele

noastre sunt totuşi dorinţe, nu suntem noi, şi la dorinţe se poate şi renunţa. Observăm că, dacă dorim un televizor color sau îl cumpărăm, ne vom dori apoi un video, sau altceva. Este normal şi firesc să ne dorim mai bine. Dar există o diferenţă aici: pentru ce dorim lucrurile respective, care este argumentul nostru, le dorim pentru ce ne trebuie şi le folosim, sau pentru că vecinul Fănică şi-a schimbat maşina şi noi trebuie să cumpărăm o maşină şi mai şi, cu care de fapt să ne ducem la servici, la magazin sau la mama-soacră. O dorinţă se realizează dacă este necesară şi prioritară, şi banii apar în momentul în care sunt necesari. Şi învăţând să cunoaştem priorităţile noastre, acestea, prin satisfacerea lor, se schimbă. Şi mergem şi mai departe. Ne-am cumpărat un lucru şi auzim că în altă parte era mai ieftin. Şi uite că puteam să-l cumpărăm mai ieftin. De ce să ne pară rău că în alt loc era mai ieftin, odată ce noi avem banii necesari pentru a-l cumpăra la preţul la care l-am cumpărat? Ieftin sau scump este o concepţie care o manifestăm datorită modului nostru de a privi cantitativ. Lucrurile pe care le dorim, le vom găsi la preţurile la care avem posibilitatea să ni le oferim. Observăm că avem chiar şi magazine în care aceleaşi produse au preţuri foarte diferite. Dar un magazin are marca şi altul nu, şi după părerea unora nu este acelaşi lucru să intri şi să ieşi din magazin cu marcă decât să intri şi să ieşi din cel fără marcă.

Dar să mergem mai departe, să vedem ce mai facem noi cu banii. Păi, îi punem la bancă să facă dobândă, sau îi împrumutăm pentru o perioadă şi pentru asta cerem dobândă. Justificarea o avem la îndemână, îi spunem inflaţie, îi spunem devalorizare. De fapt ne justificăm în felul acesta lipsa de iubire şi de respect. Astfel, în planul social ne întâlnim cu nivelul ridicat al dobânzilor la credite şi cu aceste case de amanet. Şi să încercăm să vedem ce este cu dobânda, la banii puşi la bancă, de unde? E simplu, de la cei care iau credite şi plătesc dobânzi, dobânzi pe care le vor recupera prin preţurile produselor pe care ni le vând nouă. Cu alte cuvinte, ne furăm unii altora căciula. Îmi amintesc cazul întâlnit la o firmă care, pentru investiţia făcută, a luat un credit de vreo 46 milioane, şi ca garanţie şi-a pus tot ce avea, bunurile materiale, atât patronul cât şi părinţii lui, iar după un an şi jumătate dobânda la acest credit era de 79 de milioane, pe când investiţia abia se terminase. Ce poţi să spui în astfel de situaţii - sunt deja consecinţe.

Consecinţele sunt şi situaţiile în care, în urma fenomenului Caritas, unii au rămas fără casă, alte lucruri, sau cu un credit luat de la bancă. Naivitatea şi ideea că se poate câştiga ceva fără efortul tău fac ca în planul social să se manifeste astfel de fenomene cum sunt loteriile, jocurile de noroc sau altele. Şi încă tendinţa asta mai există, încă mai sperăm un astfel de câştig de undeva. Şi pentru că unii recepţionează această dorinţă, apare în câte un ziar un talon de participare la tragerea la sorţi, talon care trebuie decupat şi, cu o sumă de bani, trebuie trimis la redacţie. Şi pentru a avea talonul, trebuie să cumperi ziarul. Dar ce ştim noi despre aceste jocuri, ce sunt ele? Le numim trageri la sorţi, dar de fapt sunt o formă legală de a ne scoate unii altora banii din buzunar. Îi mai auzi pe unii afirmând că banul îl strică pe om. Banul nu are cum să-l strice pe om, este şi se manifestă în exterior, nu în noi. Justificăm în felul acesta faptele pe care le facem, lipsa de curaj şi de demnitate, şi ne complacem în această situaţie.

Ieşirea este posibilă şi depinde numai de noi, de alegerea pe care o facem. Şi ceea ce ne alege sunt faptele noastre de fiecare zi, indiferent că suntem acasă sau la servici, sau în altă parte. Primul pas este de a fi noi înşine, de a recunoaşte consecinţele faptelor noastre, şi mai departe de a reface unde greşim. Greşeala este în lumea interioară, ceea ce se manifestă în exterior fiind doar efectul. Prin sinceritate şi curaj avem oricând posibilitatea să schimbăm şi să mergem mai departe.

30.05.1995

Satu Mare: h 4.25 Saturn

DANA Rae STOICA

MODA "MODEI"

Poate părea derizoriu a "ataca" un astfel de subiect într-o revistă de metafizică. Şi totuşi, simplul gest de a ne îmbrăca şi dezbrăca face parte din intimitatea vieții noastre de fiecare zi. A devenit un gest atât de banal, încât uităm să-i acordăm atenția noastră completă, de aceea ne comportăm de parcă am îmbrăca un manechin pe care apoi, programându-l pentru cele 8 ore de şcoală sau de serviciu, îl lansăm în lume.

Dacă ne aducem aminte că metafizica înseamnă deasupra fizicului şi, extrapolând, faptul că ne-am identificat cu acest corp fizic, ne conduce în mod implicit la imaginea a ceea ce punem pe deasupra lui. Astfel, încât, inevitabil, ajungem la îmbrăcăminte.

Peste alte lanțuri cu care ne-am legat la revenirea în planul fizic, l-am adăugat şi pe cel al modei. Este mai fin, mai strălucitor, dar tot sclavi suntem. Moda şi-a impus cuvântul în toate domeniile existenței, fie că este vorba de politică, industrie, distracții, de viața socială-totul se află sub dominația acestei tiranice regine care, oricât de tare ne-ar iubi, ne exploatează prin impunere.

Plecând de la "modus"-ul romanilor (măsura dreaptă a lucrurilor) ajungem la "fashion"-ul de astăzi, care a încetat de mult să mai fie apanajul britanicilor. Asistăm la asaltul bine organizat al modei în fiecare clipă a zilei, a devenit parte integrantă a existenței noastre cotidiene. Şi este vorba de "a fi la modă" în toate domeniile în care entitatea umană este implicată: începând de la ultimul stil de mobilă, continuând cu cea mai grozavă marcă de maşină, ultimul tip de aspirator, şi aşa, mergând mai departe, din nou în nou, ajungem la ultimul tip de calculator (doar intrăm în Epoca Vărsătorului, astfel încât informatica îşi cere drepturile). Şi nu este întotdeauna vorba de utilitate, ci de "mofturi", calitate de necontestat a gradului de snobism.

Moda, acest cuvânt "la modă", se află sub semnul numărului 6 - primul număr perfect, număr al activității, al lucrării, indiferent de natura ei. Şi, într-adevăr, moda impune un volum destul de mare de muncă, investiție intelectuală, creativitate. În afară de imperiul petrolului, al oțelului, al maşinilor de lux, al calculatoarelor, se ridică un imperiu tot mai puternic: cel al modei. Apare însă un paradox al epocii moderne: în istorie, ridicarea unui imperiu presupunea ieşirea de pe scenă a altuia; în etapa actuală

însă, constatăm existența simultană a mai multor astfel de imperii, într-o convietuire paşnică: nici unul nu tinde să ia locul celuilalt, cu toate că lupta de expansiune este asiduă din toate părțile. Măcar la acest nivel există un consens: exploatarea, cât mai profitabilă, a pieții, fie ea Piața Comună, fie Piața de schimb liber (de vechituri sună prea "învechit")- via cartier Vitan.

Dacă evoluția omenirii se poate citi după evoluția muzicii, după stilul abordat în diverse epoci ale dezvoltării civilizației, moda poate exprima la fel de bine spiritul unei anumite perioade. Căci, la urma urmei, moda este cea care se impune unei pături cât mai largi de oameni, este o deprindere colectivă, o imitație în comun, în "masă". De la mobilele de salon cu bibelouri frumos amplasate pe mileuri (încă relicve prin casele bunicilor), la farfurii de porțelan de China; de la draperiile budoarelor franceze ce ascundeau "moral" o serie de deprinderi imorale, la saltele Relaxa; de la ...la. Totul se află sub legea şi dictatura modei. A pătruns insidios în toate sectoarele vieții. Şi fiindcă, de regulă, atunci când spunem modă ne referim în primul rând la vestimentație, să revenim în acest punct de plecare.

Ținuta vestimentară a devenit subiectul atâtor reviste de specialitate, apariții editoriale de toată coloratura, deoarece este un eveniment în jurul căruia se concentrează o atât de mare risipă de imaginație, prelucrare, design, finisare, etc. Cred că sunt în asentimentul tuturor când afirm că, dacă este necesar să ne acoperim corpul fizic şi acordăm acestui lucru o importanță atât de mare, trebuie să ştim şi cum o facem.

De ce a apărut moda? A început cu gestul lui Adam de a se folosi de frunză apoi, străbătând mileniile, a ajuns la noi în formele de astăzi. De ce este necesară îmbrăcămintea? Pentru a ne feri de intemperii, dar primul gest a fost acela al ascunderii trupului fizic. Deci, ne îmbrăcăm pentru a ne ascunde defectele, pentru a ne reliefa formele mai atrăgătoare sau pentru a ne crea acel ansamblu armonios, complet compatibil cu noi înşine? Armonia în vestimentație ține de bunul-gust, mai mult, de stil. Cum se construieşte stilul? Prin autocunoaştere, astfel încât să nu mai fim, atunci când ieşim pe stradă, nişte manechine impersonale. După cum nu ştim să ne îmbrăcăm, nu ştim nici să ne dezbrăcăm. Veți spune că este un simplu gest banal acela de a-ți pune nişte haine pe tine. Şi totuşi...

Câți dintre noi ne atingem corpul cu dragoste, câți îl mângâiem atunci când îi punem "haina de protecție" împotriva privirilor indiscrete ale celorlalți? Ne furişăm din fața oglinzii fiindcă ne e ruşine de trupul nostru gol şi-apoi, complet acoperiți, căpătăm curajul de a ne privi din toate unghiurile, aruncăm o privire binevoitoare sau un ochi critic, dacă mai avem timp şi mulțumiți, încântați de noi înşine (mai mult sau mai puțin), ne lansăm cu emfază în lume, manechine impersonale printre alte atâtea manechine. Ziua bună se cunoaşte de dimineață, mai ales atunci când aceasta începe cu un zâmbet. De ce zâmbim? Fiindcă ne place cum arătăm şi acest "a arăta" este redus deocamdată la aspectul vestimentar. Deci, putem zâmbi întotdeauna? Ce anume face ca o haină să stea bine sau nu? Amprenta personalității, acel bun-simț ce-ți cere să-ți respecți propriile criterii estetice, să ai "stilul" tău.

Moda, această dictatură acceptată cu plăcere, face la ora actuală milioane de victime care-şi neagă propria capacitate de a crea, anulându-şi dreptul de a fi ele însele, nu doar nişte simple copii imitând,

multiplicând în exemplare fără număr un curent de moment. De unde provine tirania modei? Din faptul că am acceptat-o, că am întins mâinile să ne pună cătușele. Nu este dificil să ții pasul cu moda, mult mai greu este să ții pasul cu tine însuți. Avem de-a face, din nou, cu fuga de sine, iar cramponarea de modă oferă acest minunat prilej. Respectăm moda din spirit de imitație. De ce? Fiindcă a copia este mult mai ușor decât a crea. Astfel a apărut industria textilă, cu acele articole de îmbrăcăminte scoase în serie, cu acele haine create, croite, cusute pe tipare STAS, acele materiale care acoperă zeci de mii de trupuri, fiecare unic în felul său.

Acceptăm ideea că acest corp fizic este expresia în vizibil a spiritualității noastre. Noi ni l-am ales şi, indiferent dacă este frumos sau urât, este doar o mică parte din NOI. Dar, fiindcă îmbrăcați în veşmântul de carne' am uitat, ne confundăm cu această haină, pe care o acoperim cu altele, iar acest lucru îl facem la voia întâmplării.

Moda, evoluția ei de-a lungul timpului, indică foarte clar că a fost folosită ca un corolar al apartenenței la o anumită clasă sau categorie socială. Astăzi a devenit fie simbol al nonconformismului, fie al recunoaşterii importanței financiare, exprimată într-un cont de bancă.

Se spune că nu haina face pe om şi totuşi, micile fapte sau gesturile cu care ne confruntăm zilnic infirmă această afirmație. Omul şi haina sa sau mai degrabă doar haina îşi pune amprenta asupra modului în care i se deschid uşile la restaurant, asupra modului în care este servit într-un magazin sau privit la intrarea într-o librărie chiar. În loc să respectăm omul, respectăm haina, adică acel ceva cu care asimilăm o entitate ce are propria ei personalitate, care este unică în felul său. Şi greşim ca de atâtea ori, judecând după aparențe.

Vestimentația este un mod de expresie al fiecăruia dintre noi. Şi, dacă ea a fost inventată "pentru femeile fără gust", de ce ne este greu să acceptăm că, indiferent de atributul pe care-l deținem la purtător, există o artă în a te îmbrăca? Ba mai mult, în a şti să porți ceea ce porți. Omul, ca ființă socială, se bazează tocmai pe sistemul de relații pe care-l dezvoltă cu cei din jur. De ce nu am accepta şi ideea că îmbrăcămintea este un mod de comunicare, că simpla îmbinare a pieselor cu care ne acoperin trupul este un limbaj, o compoziție proprie care ne "trădează"? Eliberați de obligativitatea respectării anumitor norme rigide, reductibile la un tip standard, putem accede la capacitatea noastră de creație, de eliberare a frumosului care, regăsit în vestimentație, luminează ochiul şi bucură sufletul. De ce acceptăm o anumită culoare impusă de o modă capricioasă? De ce ne înscriem în acest curent dirijat al depersonalizării? Şi, pentru a încheia triada întrebărilor, oare ştim cum să purtăm îmbrăcămintea?

Moda, ca orice eveniment sau stare din planul fizic se bazează şi ea pe o triadă: pe maniera (sau curentul) pe care-o adoptăm , pe modul în care o punem în practică şi pe tehnica de combinare a elementelor. Îmbrăcămintea este prilej de stabilitate, de afirmare a unor calități sau de maleabilitate? Legătura între un anumit tip de vestimentație şi comportament nu este dificil de făcut. Un costum "la 4 ace" obligă la un anume gen de "a fi", în schimb clasicii "blugi" acompaniați de un tricou determină altă față a personalității noastre. Când suntem noi cu adevărat? O fustă mini ce dezgoleşte genunchii, implică o anume postură, o fustă lungă şi simplă impune alt gen de comportament. În afara măştilor datorate implicării în diferite activități, mai adăugăm şi masca racordării la vestimentația momentului. Maniera în care

ne îmbrăcăm obligă la un anume gen de a ne manifesta (stilul clasic impune sobrietate, stilul "rocker" - nonconformism). Tehnica asamblării diverselor piese poartă amprenta stării sufleteşti. Modalitatea în care facem acest simplu act de luare şi îmbrăcare a hainei ne arată cum ne considerăm, ce părere avem despre noi înşine-ne îmbrăcăm la repezeală, nu ne pasă de figura pe care o abordăm în societate; ne îmbrăcăm cu grijă, atenţi la detalii, dar fără a fi maniaci, ne dezvoltăm acel respect de sine, care impune. Şi nu pentru că ne-am dori să-i dăm neapărat gata pe cei din jur, ci pentru că respectându-ne pe noi înşine, îi respectăm şi pe ei. Simpla grijă faţă de haine, care ne slujesc zi de zi, demonstrează atenţia pe care o avem faţă de noi-nu din narcisism, ci tocmai ca acel prim pas în procesul de regăsire a adevăratei noastre fiinţe, prima uşă spre autocunoaştere.

Căci numai având acces complet la personalitatea noastră complexă putem înainta şi mai în profunzime, acolo unde realizăm că nu suntem doar o haină peste care am aşezat, mai mult sau mai puţin estetic, alte haine. Îmbrăcămintea reprezintă primele detalii despre noi, observate de alţii, neglijate poate de noi.

Cât de important este cum ne îmbrăcăm şi de ce o facem într-un anume fel şi nu într-altul vom descoperi împreună pătrunzând şi în alt domeniu, cel al Astrologiei.

4.24, indigo, Casa i, Piatra-Neamţ

MARIUS GAL BENDEA

LUMINĂ DIN ASTROLOGIE

Motto:

"Toate adevărurile nu sunt decât semiadevăruri"
KYBALION

Din problematica eficienţei activităţii de creaţie prin Jurnalul metafizic face parte şi întrebarea: "Când este mai bine să scriem?" Deoarece datele despre tehnologia Jurnalului se referă mai mult la "cum" să scriem mai bine, să privim această activitate de maximă importanţă pentru spiritualizare (datorită randamentului deosebit pe care-l conferă formării controlului mental) şi din acest unghi, cel al momentului zilei în care să ne facem "temele". Pentru aceasta să pornim de la înţelegerea noţiunii de control, care este de fapt o corecţie pe care trebuie să o avem permanent în vedere în viaţă, ori mai pe şleau spus prin aforismul Eltei: "Să ne descurcăm cu cele ce ne încurcă". Majoritatea oamenilor sunt afectaţi de consecinţe mai puţin dorite de ei, suferind datorită îmbolnăvirilor, sărăciei şi nefericirii. Ascultând o casetă de la una din Conferinţele organizate de Elta-Universitate pentru publicul doritor de a pătrunde în Metafizică, am zâmbit sesizând buna dispoziţie creată în sală în momentul în care s-a pus degetul pe rană, afirmându-se că unii au reuşit să se pricopsească cu toate trei stările amintite anterior. Suntem obişnuiţi să facem haz de necaz, conform tradiţiei, dar mai bine am încerca să vedem de unde provin cele nedorite şi apoi să schimbăm macazul, ocolind necazul. Dacă ne judecăm drept, prin sinceritate, aceasta fiind partea de bază din Jurnalul nostru, ajungem la concluzia că totul îşi are originea în noi. Cauzele celor prin care trecem sunt declanşate de propriul nostru mental.

Acum aceste imagini interioare care se emit de cele aproape 6 miliarde de entităţi

umane cu gândire materialistă, fiind preponderent egoiste, pesimiste și distructive, s-a creat o stare social - economică necorespunzătoare. Simplitatea primei Legi a Kybalionului este totuși chiar așa de greu de înțeles? Totul este mental! Acceptarea tradițiilor prin încăpățânare ori delăsare face ca la scară globală Geea să fie înconjurată de un văl astral întunecat, format din țesătura etherică a gândurilor emise. Această imagine o putem asemăna cu un strat de nori groși ce ar înconjura Pământul, din ei curgând șiroaiele de ploaie ale consecințelor negative. Ce dai, aia primești. Cei ce emit însă frumosul, utilul și altruismul, fac să apară, prin această păclă ce tinde să sufoce la propriu Geea, niște mici insulițe de lumină.

Prin corecțiile ce le facem permanent în scenariile din Jurnalul nostru favorizăm înseninarea atmosferei astrale. Cu timpul reușim și în restul activităților cotidiene să menținem această stare de "a gândi" frumos. Binele atrage imediat binele. Celor cu fapte tradiționale le urăm consecințe tradiționale!

Se vehiculează de către mulți această idee a forței mentale, dar cum să o folosească practic, le lipsește din practică. Unii privesc flacăra lumânării până le dau lacrimile, alții își țintuiesc ochii pe puncte desenate pe pereți până văd "cai verzi" și rămân cu cefele țepene, iar alții speră să-și întărească mentalul imaginându-și cu ochii închiși mingi de ping-pong, până adorm acolo. Dar cât de simplu este să nu te desprinzi de realitate și să trăiești în prezent conștientizând totul: eu - aici - acum, derulând firul luminos al scrierii Jurnalului metafizic. Când este mai eficientă această activitate ?

Ziua începe odată cu răsăritul Soarelui și pe Tema Fundamentală a Astrologiei vedem Astrul zilei pornind din Casa a XII-a spre a XI-a, și așa mai departe. Aceste sectoare de cerc sunt echivalente cu câte două Ore planetare și au durate diferite în funcție de sezon și latitudine, dar influența lor rămâne constantă. De la răsăritul Soarelui până la apusul său sunt cele șase Case de Zi (XII - VII) iar după asfințit până la următorii zori sunt cele șase Case de Noapte (VI - I). Să urmărim specificul scrierii Jurnalului metafizic în funcție de vibrațiile predispuse de aceste 12 Case, având însă în vedere să nu confundăm nuanțele astrale ale formelor mentale emise, cu întunecimea și luminozitatea din Planul fizic.

→ Scriem în CASA a XII-a ? Nu, deoarece este una din cele mai agitate perioade ale zilei, moment în care e mai bine să nu ne hazardăm în acțiuni prea diverse și indicat este chiar să dormim în continuare. Fiind Casa dușmanilor ascunși și a capcanelor, oare nu ne transformăm activitățile noastre în astfel de influențe neptuniene?

→ Scriem în CASA a XI-a? Nu, deoarece este cea corespunzătoare domiciliului nervosului Uranus, cel ce aduce anarhie, neprevăzut, intoleranță și inconsecvență. Acestea ar mai lipsi accentuate în Jurnal!

→ Scriem în CASA a X-a? Nu, deoarece vibrația saturniană atrage duritatea, dorințele de impunere cu orice preț pe plan social, de aici greutăți, probe, severitate ori melancolie.

→ Scriem în CASA a IX-a? Nu, deoarece este chiar la prânz, când servim de obicei masa, când sunt încă atâtea de rezolvat pentru existența cotidiană. Jurnalul fiind pentru cunoașterea sinelui, ce legătură are cu lungile călătorii și marile studii specifice Casei acesteia ?

→ Scriem în CASA a VIII-a? Nu, deoarece este a tenebrelor plutoniene, aducând moartea și prin erotism. Probabil am compune scenarii tip Hitchcock ori romane stil Sandra Brown. Mai bine siesta de după prânz.

→ Scriem în CASA a VII-a? Nu, deoarece influențează asocierile, pe când noi trebuie să ne individualizăm. Deci să nu ne referim la ceilalți bârfindu-i.

→ Scriem în CASA a VI-a ? Nu, deoarece este destul de tensionată, neliniștită, pusă pe critică precum cei din Semnul Fecioarei, care atâta analizează și despică firu'n patru până nu mai văd pădurea din cauza copacilor. În jurnal trebuie să facem exact opusul, să sintetizăm, sesizând întregul. Și apoi, aici este domeniul bolilor acute, când se manifestă binecunoscutele pusee de febră la cei suferinzi.

→ Scriem în CASA a V-a? Nu, deoarece este cea care influențează relațiile cu amanții, distracțiile, jocurile. Cu seriozitatea noastră nu vom aborda copilării în Jurnal. Seara sunt la televizor cele mai diverse programe pentru

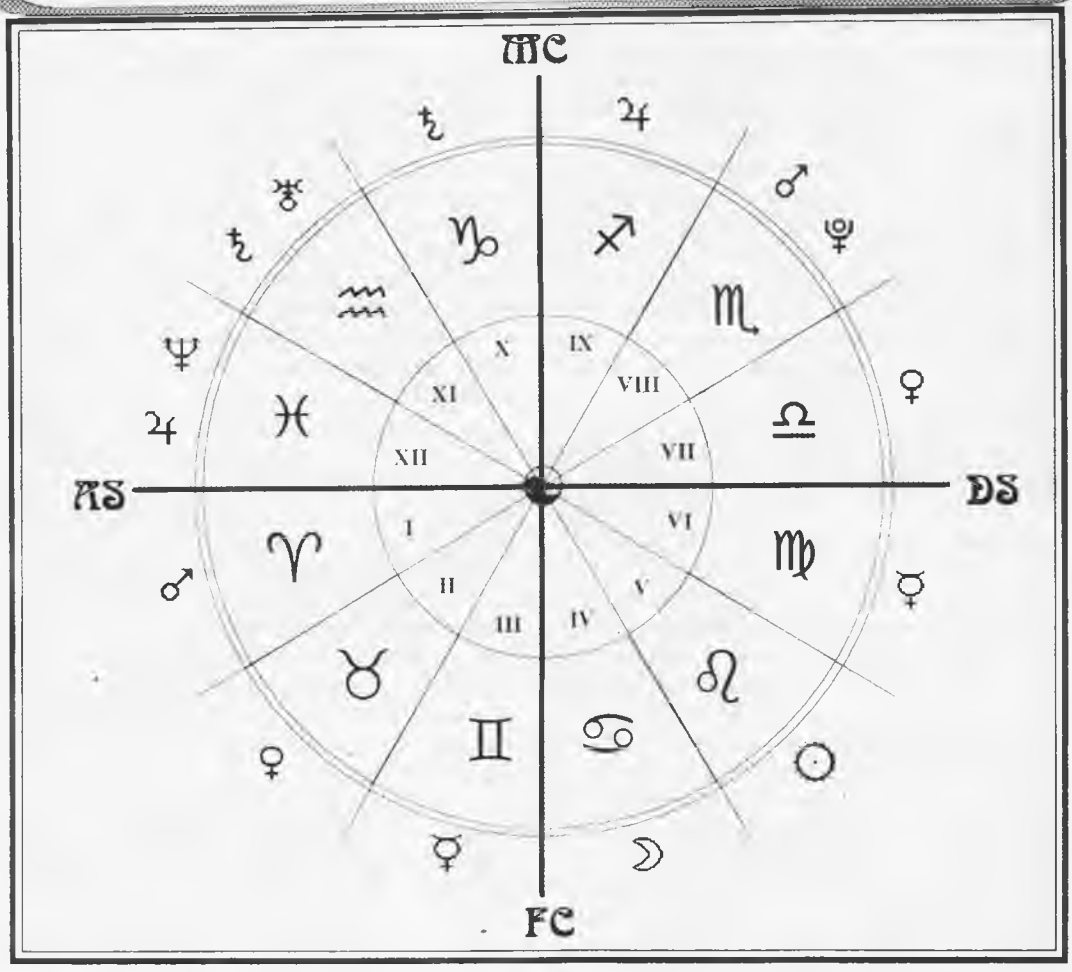

completarea culturii noastre.

➔ Scriem în CASA a IV-a? Nu, deoarece este dominată de influența Lunii, care aduce visarea, iar înainte de miezul nopții este binemeritatul somn de după o intensă zi de muncă. Se evită astfel şi oscilațiile la care îndeamnă Astrul nopții, căci dorim să fim fermi, hotărâți, de neclintit.

➔ Scriem în CASA a III-a? Nu, deoarece Mercur, ce-şi are domiciliul aici, e patronul hoților. Tocmai de fapte necinstite ar trebui să scăpăm. Să scriem acum ar însemna să comercializăm totul şi să ne stea capul la călătorii, discuții, publicații, când ideea este de a lua informațiile din Universul nostru interior.

➔ Scriem în CASA a II-a? Nu, deoarece este "zona" Taurului, cel mai gurmand dintre Semne, voluptuos şi încăpățânat. Ar însemna să scriem câteva fraze şi în toiul nopții să mai dăm câte o fugă la frigiderul cu bunătăți. Este vibrația materialismlui şi a furiilor teribile. Să îndrăznească cineva să ne trezească din somn acum!

➔ Scriem în CASA I? Nu, deoarece este perioada în care somnul de dimineață este considerat în popor "cel mai dulce", iar în medicină "cel mai odihnitor". Am fi în măsură să ne privim prea intens, devenind şi mai egoişti, chiar să dăm în narcisism de atâta studiu îndreptat asupra fizicului şi temperamentului propriu.

Şi astfel a mai trecut o zi în care nu am scris, justificându-ne prin negativism, lene şi

ignoranță, mai ales. Totuşi, când scriem?

Răsare Soarele. Începe o nouă zi!

⇨ Scriem în CASA a XII-a? Da, pentru că în această perioadă a zilei sunt de preferat acțiunile mai liniştite. Astfel, semimeditația la care ajungem scriind jurnalul este minunată. Putem prelucra uşor trăirile astrale - din vis. De asemenea, este un transfer lin şi natural spre viața din Planul fizic. Aici îşi are domiciliul Jupiter, metafizicianul desăvârşit, şi de asemenea Neptun, cel care răspunde de încadrarea în Legea Iubirii, îmbrăcând în vibrația sa pe cei care doresc să o perceapă.

⇨ Scriem în CASA a XI-a? Da, pentru că este momentul favorabil celor mai avansate şi originale idei, cele de avangardă, cu care se va ieşi din tradiționalism. Vărsătorul, ce-şi are domiciliul aici, este simbolul Omului. Când sesizăm altruismul mai bine decât acum? În plus, Uranus ajută la înțelegerea Astrologiei, şi cum în această ştiință nu este nevoie de memorare, avem acum ocazia să prelucrăm datele necesare nouă şi celorlalți, din punct de vedere astrologic.

⇨ Scriem în CASA a X-a? Da, pentru că este Casa Realizărilor, la care contribuie decisiv vibrația saturniană ce ne favorizează răbdarea, ne îndeamnă să ne organizăm şi ne aduce astfel înțelepciunea sa. Mulțumim, Cronos.

⇨ Scriem în CASA a IX-a? Da, pentru că Jupiter, care-şi are domiciliul aici, face ca aceasta să fie considerată Casa Metafizicii. Jurnalul fiind "metafizic", este la el acasă acum, aici. Este momentul favorabil ieşirii din estetismul filosofiilor şi al trecerii peste dogmatismul religiilor. Este momentul sintezei, al sesizării unicității Creației prin vibrația amplificatoare jupiteriană care mai aduce şi optimismul, jovialitatea, dreptatea şi noblețea sufletească. Despre lungile călătorii? Cea mai fascinantă rămâne, totuşi, cea din interiorul nostru.

⇨ Scriem în CASA a VIII-a? Da, pentru că face parte din Casele oculte, deci ne interesează vibrația sa şi mai ales tenacitatea Scorpionului pentru pătrunderea în propriul interior. Asta urmărim de fapt. Este Casa regenerării spirituale, moment de maximă importanță în zi. Pluton aduce forța creației pe care să o folosim la Trezire, la a Doua Naştere, la Inițiere.

⇨ Scriem în CASA a VII-a? Da, pentru că este favorabilă introspecției şi căutării armoniei în relațiile cu ceilalți. E Casa Asociațiilor, deci moment al aşezării noastre față în față cu întreaga umanitate.

⇨ Scriem în CASA a VI-a? Da, pentru că împreună cu zona opusă ei, Casa a XII-a, formează Axa Purificării. Este Casa Serviciilor pe care să le facem în favoarea celorlalți, deci nu a muncii pentru câştigul propriu, cum se confundă adesea, de aceasta ocupându-se Casa a II-a. Scriem autoanalizându-ne pentru a ne descoperi datoria, ceea ce trebuie să facem în timpul trecerii prin Planul fizic pentru a favoriza, prin evoluția noastră, pe cea a Întregului. Aflăm şi cauzele îmbolnăvirilor.

⇨ Scriem în CASA a V-a? Da, pentru că este momentul favorabil creşterii maxime a vibrațiilor noastre. Soarele, având domiciliul aici, favorizează abordarea problemelor în toată complexitatea lor. Creativitatea este maximă, căci "lăcaşurile secrete" al Semnului Leului acum sunt uşor accesibile, şi ideile vin parcă de la sine. Vitalitatea este maximă şi în scris, prin autoeducare. Să privim jocul debordant al copiilor înainte de culcare, în această perioadă din zi. Trebuie să devină asemenea copilului acela care doreşte să mai facă un pas spre Împărăția Cerurilor, spre iluminare. Este ieşirea din stadiul tradițional de jucărie, marionetă, mecanism automat al unei societăți care acum rugineşte, scârțâie din toate încheieturile, se blochează treptat, întepenind.

⇨ Scriem în CASA a IV-a? Da, pentru că este perioada sensibilității maxime din zi, moment foarte favorabil perceperii şi colaborării cu cei din Lumile nevăzute. Liniştea se aşează peste oraş, ca şi în sufletul nostru. Este Casa Intrării în viață prin descoperirea vibrației proprii şi luarea deciziilor pentru a acționa eficient. Să favorizăm şi buna obținere şi gospodărire a bunurilor materiale necesare spiritualizării noastre. Soluții pentru abundență sunt.

⇨ Scriem în CASA a III-a? Da, pentru că Mercur favorizează transferul de informații şi cunoscând sensul corect, din interiorul nostru spre exterior, prin scrierea Jurnalului metafizic ajungem la deblocarea tuturor canalelor

informaționale. Vibrația Gemenilor atrage vioiciunea mentalului și dezvoltă spiritul de observație. Ne controlăm deplasările în Planul fizic, delegațiile, excursiile, vizitele, deoarece cunoașterea este imposibilă fără călătorii.

⇨ Scriem în CASA a II-a? Da, pentru că este sub auspiciile Taurului, prin care ne mărim rezistența, constanța și perseverența în scris, forța în munca de creație. Că Jurnalul metafizic este o galeră, sesizăm bine acum, dar important este să înaintăm. Ni s-a atras atenția că pornind pe această cale nu este ușor, dar tot atunci s-a spus că nici greu nu este. Prin influența venusiană de aici, avem posibilitatea de a obține soluțiile practice de realizare a armoniei cu mediul înconjurător, favorizându-ne acțiunile cotidiene de tip Yin, căci Planul fizic ne supune influențelor Yang pe care trebuie să le amortizăm, compensându-le cu polaritatea opusă lor.

⇨ Scriem în CASA I? Da, pentru că este Casa Eu-lui. Tocmai aici trebuie să ajungem, la descoperirea esenței din noi, a Cristului lăuntric, prin depășirea Ego-ului, cel care duce la egoism, închistare, izolare, involuție. Descoperind universul din interiorul nostru, constatăm că suntem neasemuiți, dar asta nu în sens de autoflatare, autosugestie, infatuare ori grandomanie, ci pur și simplu că nu ne asemuim cu altcineva, că suntem unici, că avem totul în noi, că adevărata forță este cea interioară. Ajungem la individualizare și astfel evoluăm.

Din nou același îndemn pentru abordarea Astrologiei împreună cu Metafizica. Observăm și în studiul Caselor că trebuie - deci se poate - să nu mai ținem seama de timpul fizic, social, administrativ, în momentele în care percepem metafizicul. Ghidarea în funcție de aceste 12 Case pe care le corelăm cu Orele planetare ne face să simțim treptat pulsul Naturii, modulațiile Cosmosului, acțiunea continuă a Creației "care este fără de început și fără de sfârșit", după cum spune, în prefața la prima sa carte de karate, Ginchin Funakoshi, un mare inițiat, cel care a reușit implementarea Legii Nonviolenței în Artele Marțiale, ca metodă de maximă eficiență în luptă, în viață, în relațiile cu ceilalți. În alte domenii, ea se numește Legea Grației ori Legea Iubirii. Esența este aceeași: cunoașterea sinelui și valorificarea lui prin încadrarea în Armonia Universală.

Deva, 20 V 1995, 23.17,

Casa a IV-a, Roșu.

IRINA Rița

GENERAȚIILE (IV)

GENERAȚIA 25 MAI 1941 - 21 NOIEMBRIE 1942 *în prima parte a vieții trăiește într-un anturaj cu o situație dezavantajoasă, sau minoritară. Copilăria îi creează o stare de teamă, de neliniște, până la frică. Suferința din jurul său îl face compătimitor, și-i va ajuta pe cei aflați în nevoie. Se poate identifica până la modul absolut cu problemele altora. Are o gentilețe, o blândețe, o afecțiune care-l apropie de oameni, și-i dă posibilitatea legării unor prietenii durabile.*

Îl interesează o minimă securitate a vieții. Curiozitatea și spiritul său de aventură îl fac să viziteze locuri, să cunoască viața. În relația cu partenerul său va face multe sacrificii. Este abil și viclean, perspicace și ingenios în afaceri. Banii nu îl interesează, doar dacă se lovește întâmplător de ei.

Serviciul său este mai degrabă intelectual, preponderent în domeniul medical. Posedă o viziune clară asupra

lucrurilor, şi pot să-şi concentreze atenţia pe mai multe lucruri deodată.

Reuşita lor se datorează concentrării pe propriile lor obligaţii, viziunii sale asupra individualităţii care se bazează pe respectul de sine şi al celorlalţi, al simţului de responsabilitate, de obligaţie ataşat nobleţei spiritului. Posedă o concepţie clară şi idealistă asupra lumii.

Subordonându-şi dorinţele propriilor nevoi şi pasiuni demonstrează ceva în viaţă. Copiii şi prietenii sunt importanţi pentru ei.

GENERAŢIA 22 NOIEMBRIE 1942 - 11 MAI 1944 *beneficiază de condiţii familiale care îi vor acorda principii şi ţeluri în concordanţă cu cele proprii, - sau un servici care să-i acorde posibilitatea de a-şi urma principiile proprii, şi a-şi dezvolta creativitatea - dar pe care va trebui să şi le dezvolte în viaţă. Au nevoie să cunoască foarte mulţi oameni şi locuri, bogăţia şi bunurile materiale nu-i interesează, deşi au calitatea de a obţine bani cu uşurinţă datorită ştiinţei de a stabili relaţii cu oamenii, ingeniozităţii sale. Riscă să îşi îndrepte atenţia în prea multe direcţii deodată, astfel viziunea sa clară asupra lucrurilor se risipeşte în mod inutil.*

Caută sprijinul celor mai puternici decât el, dar de fiecare dată se va trezi singur în faţa greutăţilor vieţii. Îi este dificil să-şi depăşească singuratatea, şi caută relaţii prin care să găsească oameni asemănători sieşi. În relaţia familială poate să aibă succes, găsindu-şi un sprijin, însă cel mai adesea partea a doua a vieţii şi-o petrece în singurătate. Sunt foarte ataşaţi de familie, de casă, căutând să-şi creeze un cadru intim, plăcut, şi o securitate emoţională.

O a doua parte a generaţiei *va dori să facă orice muncă, oricât de ingrată, dar care să-i aducă stima şi lauda, onoruri. Foarte adesea lasă de la ei, numai să folosească celorlalţi.*

Reuşitele se datorează urmăririi propriilor principii de viaţă şi urmăririi rezultatelor personale. Va putea fi un bun organizator, şi iubirea sa de oameni îl vor face apt să fie conducător, deşi adesea nu îşi doreşte o asemenea responsabilitate. Controlarea instinctelor proprii şi dezvoltarea unei discipline interioare îl vor ajuta într-o carieră a artelor vizuale sau a scrisului, putând fi un pedagog înnăscut.

Sacrificiile îi vor contura caracterul, şi îl vor întări. Beneficiază de încrederea necondiţionată a celorlalţi.

(va urma)

Defecțiuni prin afecțiuni (II)

Demarăm cu o altă pagină de desconspirare, de revenire la elementele reale ale Realității. Cei care sunt ceva mai tipicari într-ale exprimării, deja se crispează în fața pleonasmului, însă multe din elementele considerate reale, aparțin falsului. Aceasta deja este o aparentă contradicție, dar pentru a desconspira aparențele trebuie să facem un minimum de efort în a evita efortul interpretării lor. Este mult mai complicat să te complici, decât să eviți asta. Suntem în momentul unei sinteze a activității de-a lungul unui an universitar sau școlar, asta contează ceva mai puțin. În clipa când apare revista suntem în Rarău, în acest peisaj apolinic, aproape de noi, de imaginea Universală manifestată infinit în forme. Însă acum suntem la mare, în alt cadru, într-un alt spectru de vibrații, mai puțin solarian, masculin, yang, deși este soare. Suntem în baia yin a mării, a sensibilității, a introspecției, a analizei.

Etapa, să-i spunem conferențiară, determinată de un an Elta Universitate, încă are consecințe care pregătesc fenomenul de avalanșă. Deschiderea spre mass-media, spre o plajă, (tot suntem la mare) de posibilități mult mai vaste de a lua contact cu informația, este cea care acum stârnește, mișcă, gâdilă întregul organism informațional. Fenomenul acesta de avalanșă este un fel de izbucnire, de cădere vertiginoasă, care pentru a se putea produce trebuie declanșată. Munții de zăpadă acum au fost stârniți, și, deși pare încă static, o șoaptă este de ajuns să-i facă să plece la vale.

Toate aceste aspecte sunt destul de generale, de dinamică amplificată. Dar această amplificare este, la rândul ei, determinată de dinamica particulară.

Aici ne confruntăm cu aceste conjuncturi care sunt considerate strict particulare, care apar prin familie, printr-un grup de prieteni mai apropiați sau alte asemenea structuri intime. Orice formă de intimitate care are în vedere un personaj exterior nu mai este intimitate. Poți fi intim când ești cu tine însuți. A fi cu altcineva este nu o formă de sinceritate, ci una de invazie. Și sinceritatea are nuanțele ei, are situații prin care este modulată. Dacă doctorul îi spune unui pacient să plece acasă că nu mai are mult timp, se poate spune că este sincer, dar și cinic, crud chiar. În special în cazul în care verdictul este greșit, dar pacientul ascultător se conformează. Aceasta este doar o situație în care bunul-simț și sinceritatea sunt paralele.

Însă suntem, și vreau să avem în vedere un aspect care este răspândit la un nivel mondial, sub diferite înfățișări, dragostea de mamă. Nu mă refer numai la sensul copil - mamă, ci mai ales invers. Deja intuiesc cum sunt socotit de mulți persona non-grata, dar nu-mi vine să mă opresc.

De-a lungul istoriei, cel puțin cea oficială, a fost și este ridicată în slăvi această dragoste de mamă; au apărut poezii patetice și poezie a rămas, cântece devenite șlagăre până au ajuns refrene, filme care speculează o stare de la un alt gen de speculanți. Până aici pot fi socotit sadismul întruchipat, dar cu o minimă răbdare desconspirăm, pe rând, toate datele.

Procesul încarnării este realizat cu ajutorul celor care deja sunt încarnați, respectiv cei doi protagoniști. Cei doi ajută, la un mod cât mai practic, ca cineva, în general un cunoscut, un prieten cu care a lucrat și în alte încarnări, în alte dimensiuni, să poată ajunge în planul fizic, unde își continuă evoluția. Între cei trei, de data asta, există doar o diferență formală. Adică, de formă. Cei trei se sprijină reciproc, comunică între ei, învață unul de la celălalt, bariera manifestării neexistând ca barieră. Dealtfel, între noi și ce este în jurul nostru, diferența este doar forma.

Odată cu dezvoltarea mai proaspătului încarnat, el preia o parte din experiența celor doi și își continuă propriul drum. Acesta este un scenariu ceva mai identic, într-o civilizație care are un sistem de valori valoroase, nu false.

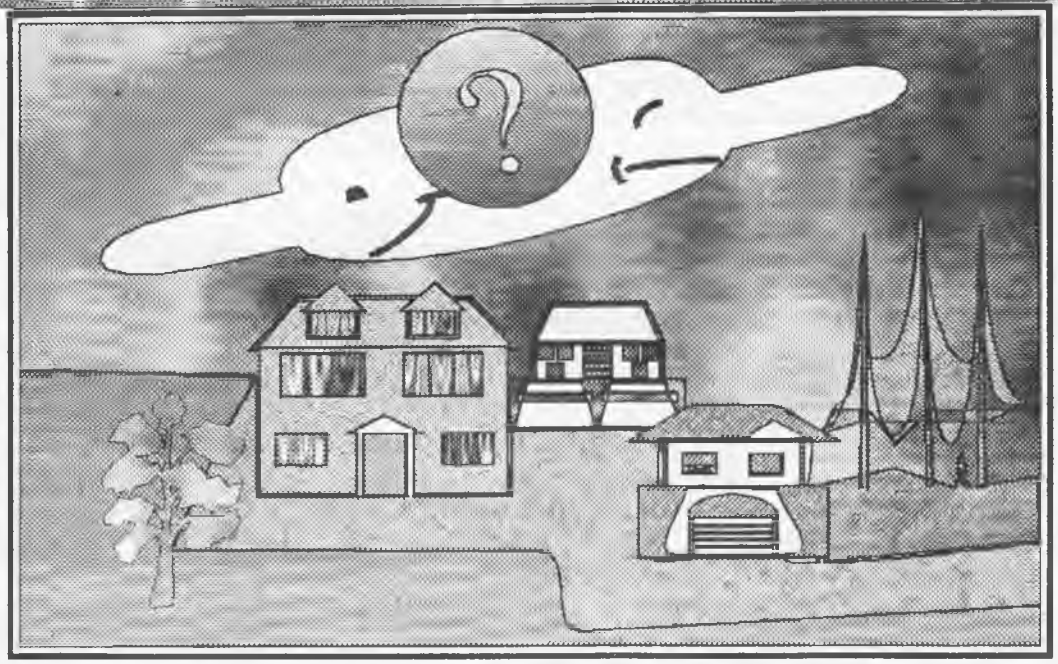

Ceea ce se întâmplă azi, deja ţine de o formă de alienare colectivă şi transmisibilă. O "boală" care se ia din generaţie în generaţie. Necunoscând aceste realităţi simple, cei doi părinţi, dacă văd că apare omuleţul acela zglobiu, cred că l-au făcut ei. Deşi se fac că nu văd că el se dezvoltă fără ca ei să îi facă ceva concret. Pentru ca un copil să crească, nici celui mai trăznit părinte nu i-a trecut prin minte să-l tragă de picioare sau de mâini, să fie mai lung. Ceea ce s-a folosit pentru ei, prin acceptare, folosesc şi ei în relaţiile cu cel care şi aşa este buimac intrat în plină manifestare.

Mă refer la mamă ceva mai mult, mai ales datorită acestui proces prin care ea este cea care suportă această încarnare, ea este legată de copil, la nivel astral până la şapte ani. Responsabilitatea ei este de o natură mai profundă, mai strâns împletită cu dezvoltarea armonioasă a copilului. Dacă un nou-născut doarme liniştit în casă şi mama sa se ceartă la coadă la lapte praf, copilul preia starea mamei şi începe să plângă. O mamă neatentă, cu căruciorul la plimbare, discutând despre ultimele noutăţi în bloc cu vecina, zgâlţâie neatentă căruciorul şi se miră că sugarul urlă. Dar cui i-ar place să fie smucit în toate părţile sub pretextul că este legănat? Nu am intenţia de a aprofunda tehnici şi metode de creştere a copiilor, cât de a accentua elemente ceva mai subtile, dar cu o manifestare concretă.

O entitate încarnată este preluată de cei prin care a venit în planul fizic, ei dorind ca respectivul să devină cineva, considerând că este nimeni. Cei care se cred anonimi consideră că toţi sunt la fel. Dragostea părintească, prin care fiecare mişcare este cenzurată, anihilată, direcţionată, elimină orice posibilitate ca obiectul muncii să-şi mai poată folosi imaginaţia, să fie atent, sănătos, armonios.

Până la 21 de ani, datorită obişnuinţei cu ignorarea bunului-simţ, cei mai mulţi au probleme dentare, probleme oculare şi fel de fel de afecţiuni. Felul în care, sub pretextul unei "inimi de mamă", i se oferă copilului cărniţă, supiţă, chifteluţă şi altele reprezintă, deja, eliminarea sănătăţii din viaţa sa. Nu vreau să spun că lucrurile acestea se petrec din rea-voinţă. Dimpotrivă, nimeni nu ştie cum să pună pe masă ce are mai bun şi mai gustos. Însă rămâne doar gustosul. Este vorba de necunoaştere aici, iar cei care încă nu cunosc, sunt nevinovaţi.

Această "dragoste de mamă" se dovedeşte, prin ignoranţa generalizată, de cele mai multe ori, traumatismul întregii experienţe în planul

fizic. Data viitoare se schimbă valorile, însă continuarea jocului nu este o soluție. Sunt experiențe destul de dramatice unde dai peste "băiatul mamii" la cincizeci de ani şi mai bine (sau mai rău). A spune despre un om că este al tău, reprezintă maximul de egoism. Ca şi cum nu ajung obiectele, lucrurile, trebuie şi ceva care se mişcă. În dorința lor de a face bine, multe mame dau dovadă de un egoism feroce, anihilând orice urmă de originalitate "a victimei", transformându-l într-un sclav fără personalitate. Este necesară depăşirea personalității, dar pentru asta trebuie să ajungi la ea. Dorința este superbă, dar consecințele sunt lamentabile. Imaginea aceasta nu o zugrăvesc în culori dure, ci ea se colorează de la sine. O adevărată mamă este înainte de toate un prieten, este cea care oferă facilități, nu cea care impune condiții. Cel mai des folosit pretext este acel şantaj psihic referitor la datoria care ar fi "cea mai sfântă, cea mai... şi tot aşa" față de mama.

Nu este vorba decât de un egoism emoționant, patetic, dar tot egoism. Relația adevărată părinte - copil (şi repet, părinte şi copil ca forme, altfel au acelaşi statut de entități de sine stătătoare - sau mergătoare) este prietenia, comunicarea pe diferite planuri, în funcție de posibilități, înțelegere.

Cel care trece de masca sa socială, poate fi oricum. Domeniul pe care valsăm, cel referitor la imaginea mamei, încă are o rezonanță puternică în mintea unei majorități. Acest articol nu este un pretext pentru cei care caută pretexte de a face necazuri părinților, scandaluri sau te miri ce. Dimpotrivă, deschide căi spre a vedea sub o lumină care depăşeşte domeniul psihic, de stare sau de emoție contemplativă, această relație familială.

Cei responsabili învață şi işi însuşesc instrumente pragmatice, folosindu-le fără să fie cu ochii după pretenții. Renunțarea la aspectele egoiste nu implică o "răcire" a situației familiale, însă implică deschiderea spre colaborare.

Rezultatele, chiar dacă la capitolul acesta par mai dure, iar eltiştii ştiu cel mai bine aceasta, se obțin prin acea continuitate a răbdării.

Neptun, 24 iunie 1995, Verde, Casa I

CARMEN Eve CORNEANU

ADEVĂRUL DESPRE SECTE ŞI SECTANȚI

Sunt față în față cu această continuare a datoriei prin cuvânt, într-o cameră de hotel, înconjurată de alte camere în care lectorii Elta continuă aceeaşi datorie. Toți cei ce ne cunoaşteți sunteți cu noi şi suntem împreună cu cei ce nu ne cunosc încă. Împreună, în acest hotel numit Terra care, deşi are numai 400 de locuri, este acum plin de 6 miliarde de oameni pe care îi aşteptăm să nu mai aştepte. Mare, soare, bere, Coca-Cola, Carpați - inedită şi atât de minunată vacanță de 6 zile, dar şi de 6 nopți de şedințe, a 27 de oameni pentru cei 6 miliarde care sunt pe această Terra; un bilanț al încă unui an Elta în fiecare noapte, ca un fel de "cina cea de taină", într-o sală unde oamenii o iau seara pe cea care nu mai are nici o taină. "Certați" cu iubire şi răbdare, continuăm reuşita de a ne înțelege şi de a înțelege, de a ne recunoaşte faptele bune fără a ne bucura şi pe cele rele fără a ne întrista, de a vedea greşelile păstrării propriilor noastre mentalități, a fricii, a egoismului, a lenei. Acum, ca fiecare dintre noi, în dimineața aceasta cu iz marin, în care Soarele şi Marea îşi fac datoria eternă, mă găsesc în fața unei

foi albe cu gândul la toți oamenii care au uitat fiindcă s-au uitat, aceşti cetățeni onorabili care ne mai judecă încă prin acel "a-ți da cu părerea" în loc să vadă ceea ce se vede: Fapta. Fiindcă au uitat să privească, ne declară "necunoscători, necredincioşi şi sectanți". Într-adevăr, au uitat că ceea ce suntem declarăm, că necredința de această dată le aparține lor sub ambalajul unei deşteptăciuni academice, mai clar a unei credințe în necredință şi a unui stomac satisfăcut. Trebuie să fii cu adevărat mai orb ca orbii ca să poți declara după câteva minute de discuție cu un om sau cu nişte oameni: "M-am lămurit. Sunteți o sectă. Eltiştii sunt nişte sectanți" - neavând răbdare pentru a pricepe şi a percepe că eltist nu există în Elta, ci oameni care poartă fiecare câte un nume, numai al lor. E uşor să declari, dar cum o repari? Afirmatiile sunt "perfecte", cu argumente "perfecte": "Aveți părul lung, sunteți slabi, nu mâncați carne, nu fierbeți laptele, beți Coca-Cola, fumați... e clar că sunteți o sectă". Când vom vedea cu "ochii care văd", poate că un părinte al unui eltist va observa mai degrabă că fiul său este sănătos, decât lungimea pletelor. Nu condamnăm, dar nici nu justificăm ignoranța altora, pentru că încă o mai avem pe a noastră, dar suntem liniştiți fiindcă ştim că decizia aparține faptelor, nu teoriilor.

Sectă: *comunitate religioasă desprinsă de biserica oficială respectivă; grup (închis) alcătuit din adepții unei doctrine*

Sectarism: *spirit, atitudine, îngustime de vederi proprie persoanelor sau grupurilor care se limitează la interesele lor mărunte.*

(definiții din DEX)

Într-o perioadă de transfigurare cum este cea pe care o trăim toți astăzi, omul caută schimbarea, de cele mai multe ori inconştient de ea. Ca rezultate secundare ale acestor căutări sunt aparițiile acestor asociații, organizații, religii, ca ciupercile după ploaie. Cât timp procesul individualizării este înțeles, sunt şi aceste "bisericute" bune la ceva, dar când el este uitat sau ignorat, acestea nu sunt decât manifestări ale individualismului, alte şi alte metode de a împărți, pentru a poseda, ceea ce nu poate fi împărțit, de a separa ceea ce nu poate fi separat. Nefiind el însuşi, omul vrea să fie ceva, un atribut: soț, tată, profesor, intelectual, țăran, credincios, sectant, etc; ceva - adică orice; orice - adică nimic. Pe fondul transformării numite Apocalips, oamenii încearcă să se transforme, dar obişnuiți cu vibrația fizică, având un corp fizic nespiritualizat, toate acțiunile lor sunt reacțiuni formale. Rezonând doar cu forma, firescul se manifestă prin formal. Ce folos atunci că schimbi o tradiție cu o alta, dacă nu ai scos din dicționar cuvântul "tradiție", cuvântul care ne trădează? Tradiția este cea mai puternică şi mai totală sectă, şi din punctul ei de vedere putem afirma toți, liniştiți şi cu zâmbetul pe buze, că suntem sectanți. În opinia generală, secta înseamnă o asociație, o comuniune întocmită pe nişte dogme clare, precise, fixe, ce respectă nişte mentalități prin nişte ritualuri. Sunt mii de secte de acest fel în lume şi nici unul dintre noi nu le putem ignora, nici infirma sau confirma, pentru simplul motiv că acest drept ne este înlocuit de cel al faptelor. Dincolo de obişnuita sectă, orice nume ciudat ar purta, există o alta, în care trăim şi ai cărei membri suntem fără a şti, şi anume

majoritatea, spiritul de grup, societatea în care existăm, cu toate subsocietățile ei: instituții trecute, tradiții perimate, mentalități vechi de sute de ani ale căror consecințe, deşi negative, nu le vede nimeni.

Fiindcă tot trebuie să începem cu ceva, să plecăm de la cuvântul-conceptul de sectă. Este un concept fiindcă nu există în plan divin, real, ci noi l-am creat. Există aşadar cei ce aparțin unei aşa-numite secte, sectanții, şi cei care li se opun acestora, antisectanții. În realitate, depăşind dualitatea prin care se manifestă un concept, există acel concept. A adera la da-ul unui concept sau la nu-ul lui are aceeaşi valoare. Şi sectanții, şi cei ce îi condamnă sunt prinşi în acelaşi concept, ambele categorii fiind sectanți. Toți cetățenii onorabili au astfel propriile lor secte, rezultat al mentalităților, al experiențelor repetate, al religiei căreia îi aparțin. Acestea au fost etape fireşti, necesare în dinamica cunoaşterii umane şi au izvorât din dorința Omului de a găsi o cale sau de a regăsi Calea. Astăzi există, însă, pentru fiecare, o singură Cale: propria sa cale. Fiecare este pentru sine "Calea, Adevărul şi Viața".

Principiul se manifestă prin diversitate, este firească separarea formelor, însă trebuie păstrată conştiința acestei separări prin conştientizarea identității cu Unul a fondului, a Spiritului. Atunci când partea din întreg ştie că este întregul în esența ei, ştie că oricare altă parte din întreg este identică cu ea însăşi. Atunci noțiunile de opoziție, de "altfel", de "altcumva" dispar şi rămâne complementaritatea formelor ce concură la reîntregirea aceleiaşi esențe. Observăm că rădăcina cuvântului sectă este aceeaşi cu cea a cuvintelor secțiune, sector, secție, segment, societate. Orice manifestare presupune separare, dar numai la propriul nivel, nu şi la cel al cauzalității primordiale. Există în evoluția noastră secțiuni, secții, segmente, societăți, concepte pe care

oamenii le-au simțit necesare, le-au definit şi manifestat, însă au sfârşit prin a le absolutiza, uitând întregul din care toate au fost gândite. Astăzi am rămas doar cu segmentele pe care nu mai vrem să le putem rearanja, unifica într-o dreaptă: Calea de reîntoarcere la Unul. Prin toate aceste separări, posibilitățile necesare cunoaşterii noastre ca individualitate s-au epuizat. Acum ego-ul fiecăruia trebuie folosit ca instrument în procesul individualizării. Trebuie să realizăm individualizarea, procesul ei, nu ceea ce deja am realizat în individualitatea, personalitatea fiecăruia. Dacă ne menținem individualitatea fără a o folosi în dinamica individualizării, ne confundăm cu ea şi cu egoismul ce-l generează. Individualizarea presupune a şti că eşti la fel cu ceilalți, dar că ai instrumente particulare, suflet particular, cale particulară. Individualismul este triumful ego-ului, ignoranța inconştienței voite în care te crezi altfel decât ceilalți dar te foloseşti de instrumentele lor, de sufletul lor, de calea lor

pentru a-ți păstra această falsă credință. Omul individualizat este el însuşi pentru a-şi putea face datoria față de ceilalți, pe când cel individualist este cel ce-şi face doar dorința pentru a nu fi nimic. Astăzi a sosit clipa revenirii la Sine fără a-i împiedica pe alții să o facă, ci demonstrând că se poate. Vibrația de sinteză, de concentrare a milioane de ani creează posibilitatea devenirii Omului, a trecerii sale la o altă vibrație şi dimensiune, aşa cum noi singuri, când ne-am întrupat, am hotărât pentru propriul nostru regn. Această vibrație înlocuieşte starea analitică a lumii (separare, delimitare, comparație, ierarhie), ce menține omenirea nedivină, cu Omul Divin. În fiecare dintre noi există tot ceea ce el are nevoie în Clipă, fiecare este ceea ce trebuie să fie, este necesară doar atenția, conştiența, răbdarea, pentru a ne vedea pe noi înşine din noi toți. Împreună suntem doar atunci când fiecare este el însuşi, conştient de Puterea Creatoare şi de Lumina ce se manifestă în toți, dar nu la fel. Timpul separării şi al dilatării se apropie de sfârşit, sectoarele se unesc pentru a reîntregi cercul, sfera, sectele dispar pentru a face loc singurei religii şi cunoaşteri: EU SUNT. Omenirea se dizolvă pentru ca Omul să fie.

Imaginile atâtor şi atâtor secte, ale atâtor jocuri aberante ale inconştienței noastre mă fac acum să zâmbesc... un fel de surâs al tristeții acelui "se poate, dar ne încăpățânăm să nu putem". Nu, nu sunt imaginile şocante cu care ne-am obişnuit la capitolul secte, ale acelora ce mențin ritualuri crude sau macabre, ale celor ce se sinucid în masă, luându-şi viața în numele vieții sau a unui "Ceva suprem", a celor ce interzic, izolează, propăvăduiesc suferința, umilința. Nu, nu sunt imaginile despre care primim, prin mass-media, ecouri îndepărtate. Sunt imaginile acelor secte de sub nasul nostru, cele pe care atât de academic şi serios le numim: religie, învățământ, ştiință, medicină, familie, servici, orice fel de instituție de fapt. Singura instituție care există şi poate exista la ora actuală, este Omul. Este singurul stat, singura religie, singura cunoaştere ce există aici şi acum - 6 miliarde de state ce în esență sunt unul singur. Separările, dislocările dispar, odată cu ele toate aceste specializări numite secte, ca rezultat al renunțării, prin înțelegere, la mentalităților noastre egoiste.

Fiecare dintre noi, dacă ia DEX-ul, va citi în el la litera "b" cuvântul "boală". Acesta este un concept, o remanență mentală ce creează secta oamenilor bolnavi - cu aceleaşi ritualuri, pe care îi dor aceleaşi părți, care au locuri speciale de întâlnire numite farmacii, spitale, holuri de policlinici, cabinete; toți vorbesc despre aceleaşi lucruri, toți fierb laptele, ucid pentru a fi bolnavi, ard pentru a se stinge. Ei formează un fragment, un segment al unui stil, nu de Viață, ci de ne-viață - construită pe acest concept şi credință în el: "boală", indiferent dacă sunt cei bolnavi sau cei ce îi tratează pe bolnavi. Această sectă spune despre cei sănătoşi: "Nu e normal să fii sănătos, să nu ai nimic. Pe tot omul îl doare din când în când câte ceva, fie şi numai capul". Da, pe tot omul, dar nu şi pe Omul Total. Şi surâd, fiindcă îmi amintesc că din punctul lor de vedere Elta e o sectă, o sectă a sănătoşilor. Există şi o sectă numită "bătrânețea" în care oamenii nu au nici o vină decât că au preluat de la alții aceeaşi credință ce se numeşte: bătrânețe, moarte, punctul de vedere foarte relaxat în care templul nostru divin are obligația, din moşi - strămoşi, de a deveni o stafidă. Fanatici ai sfârşitului, victime nevinovate ale unui concept ce nu există dar aparține aproape tuturor. Da, față de ei suntem nebuni, suntem sectanți, fiindcă noi credem în tinerețea veşnică a Spiritului şi Trupului, în nemurire, credințe care, pas cu pas, îşi dobândesc soluțiile lor de aplicare, de verificare, de manifestare. Aceste soluții au existat dintotdeauna şi toate respectă

Cuvântul plin de Lumină din fiecare început care nu-l corectează pe Dumnezeu.

Iată-i şi pe protagoniştii falselor altare, cu sutană şi ameninţându-te cu tămâie, ce ne pun beţe în roate sub declaraţia că suntem o sectă satanică. Pentru început ne bucurăm că noi suntem roata şi ei beţele, pentru continuare lăsăm faptele noastre să definească ce şi cum suntem. Oare a nu-l mai ţine pe Isus pe cruce, a-l iubi ca pe un Prieten Cosmic şi un Învăţător este de domeniul satanismului? Dintre toate sectele, cea mai perfectă este cea care le neagă pe toate şi aceasta este Biserica. Ce condamnaţi, dragi intermediari care ocupaţi un spaţiu ce nu a fost creat niciodată între OM şi Dumnezeu? Bunul simţ al credinţei absolute, religia faptelor,a respectului pentru Legile Universale, faptul că ne ridicăm pentru a sta drepţi, pe propriile noastre picioare, şi nu în genunchi, că ştim să mâncăm, să dormim, să facem dragoste, să ne facem datoria, să fim responsabili, sinceri, simpli, să cunoaştem, să iubim, să greşim; să creăm? Suntem o sectă fiindcă hainele voastre sunt negre şi ale noastre albe? Este de ajuns ca Omul să îşi descopere acel simţ bun, bunul simţ ca să înţeleagă, să perceapă că aceste întrebări nu au nevoie de nici un răspuns.

Chiar şi copiii noştri sunt sectanţi - aparţin unei secte numită învăţământ, cu dogme clare, precise, cu limite ce nu pot fi încă încălcate, concepte pe care nu ai voie să le interpretezi, să le modifici: stagnare şi imitaţie înlocuind creativitatea şi continuitatea; memoria înlocuind imaginaţia; cantitatea înlocuind calitatea; notele şi cataloagele înlocuind responsabilitatea; frica de profesori şi de părinţi înlocuind prietenia; educaţia înlocuind autoeducaţia; atributul de elev şi profesor înlocuind Omul. Toate acestea sunt înscrise în celebra Programă, pe care sectanţii trebuie să o respecte, altfel sunt expulzaţi, demişi. Această sectă numită temelia societăţii noastre nu este bănuită oare, pornind de la consecinţe, că este împotriva oricărei societăţi a Omului?

Putem privi împreună mai departe, dar ar fi prea mult, prea şocant să constatăm că şi familia e o sectă, cu un program numit certificat de căsătorie. Obişnuinţa noastră cu toate aceste forme ne trădează, ne ascunde adevărata lor faţă, însă cine o intuieşte poate să se desprindă de manifestare şi să vadă necesitatea dinăuntrul ei de până acum, iar acum - posibilitatea de transformare, de redimensionare spirituală.

Iată cât de uşor putem afirma şi argumenta azi, conform înţelesului cuvântului sectă în accepţiunea generală, că toate instituţiile care există sunt, într-un fel sau altul, nişte secte. Apogeul îl atingem azi în atitudinea generalizată: nu trebuie să fie mai mulţi, nici măcar doi - dacă eşti unul singur ce te separi de majoritate, gândind altfel, purtându-te altfel, arătând altfel, eşti deja sectant. Dacă reuşeşti ca prin această retragere în tine să te regăseşti şi bucuria acestei întoarceri "acasă" vrei să o dărui şi altora, atunci eşti un sectant periculos.

Acest rechizitoriu nu are rolul de a justifica sau a acuza, pot părea dure cuvintele, însă jucăria numită instituţie, sau atribut la mijloc, nu oamenii, este cea care se joacă cu aceasta. Am putut demonstra că este simplu să spui: "Aceasta e o sectă". Dar secte nu există, pentru că nu există separări. Iar tu, cel ce vei citi aceste rânduri, fie că eşti medic, preot, profesor, bolnav, bătrân, funcţionar, ţăran, soţ, tată (etc.), indiferent ce eşti, aminteşte-ţi cine eşti. Atunci reacţia de revoltă a unui atribut va fi înlocuită de privirea clară a Omului din tine. Atunci vei şti ce ştiu şi eu acum: oricine poate să-mi spună că sunt sectantă sau nebună, dar nu mă poate afecta cu nimic, fiindcă eu nu cred în secte şi în nebunie, ci în normalitate şi firesc. Vei descoperi atunci jocul formelor şi, mai subtil, al conceptelor, şi

nu te vei mai putea mulțumi cu jucării ce demult scârțâie. Vei fi Tu, nu un oarecare. Un oarecare se întâlneşte cu orice, pe când tu te vei întâlni cu adevărata dimensiune a Vieții tale, firescul spiritului în manifestarea sa Interioară.Această întâlnire nu o datorezi cuiva, sau nouă, ci numai ție. Bucură-te de ea, bucură-te de tine, bucură-te că acum ştii măcar un pas, să mănânci ca un Dumnezeu, să gândeşti ca El, să dărui, să iubeşti, să cunoşti ca El, să Fii ca El fiindcă El este, într-un gând al Său, Tu însuți. Învață privindu-ți viața, clipele tale, scriind despre ele, creându-ți propria ta Carte. Scrie în această Carte despre egoismul şi bunătatea ta, despre ura şi iubirea ta, despre gestul urât şi cel frumos, despre ce îți place şi nu-ți place, despre răul şi binele tău, conştient că odată ce înțelegi sensul Luminii din tine, nu mai există toate acestea, ci mersul tău. Mersul acestei lumi, în plin Apocalips, depinde de mersul tău pe calea ta, al meu pe calea mea, mersul fiecăruia pe calea lui. Aminteşte-ți că dacă vrei să câştigi, cineva va trebui să piardă şi niciodată, Omule, nu ți-ai dorit aceasta. Nu existăm separați, doar forma e separată. Când eu mă gândesc la pacea altuia, acel altul se va gândi la pacea unui altul. Renunță la egoism, este cea mai sigură cale. De gestul fiecăruia depinde azi gestul unei lumi. Şi dacă fiecare dintre noi face primul gest, pe următorul îl facem împreună.

Planul fizic e o minune, dar e trecător, e iluzoriu. Separări nu există în esență, e doar ispita de a crea fragmentări şi a ne cocoța în vârful lor. Dacă omul îşi croieşte viața prin dependență de ceea ce nu există, va depinde de nimic. Învățăm treptat să depindem conştient de Tot, fiindcă Totul depinde de noi.

- PACE ŞI IUBIRE
25 iunie 1995, Neptun, Venus

Legea Iubirii - Laborator

II

Subtilul joc al triadei

Sunt ⇔ Acum ⇔ Aici
Alexandru ⇔ Crist ⇔ Omul
Creație ⇔ Armonie ⇔ Iubire

Aceasta-i triada! Ce minunat lucru! Ce poate fi când nu mai eşti? Eşti permanent. Nu eşti tu ca personalitate. Dar Cristul creează, lucrează. E în tine. Acesta-i adevărul. Poate fi ceea ce nu-i în Lucrare? Poate! Dar se anulează. E un reper în precaritate. Aşadar, în acest sens participă la Lucrare. Paradoxul vine din Lucrare? Lucrarea poate fi. Este. Atât. Aşadar, să începem....

&

Ce-am realizat? Periplul: Petro Dava - Miercurea Ciuc - Sibiu - Arad - Oradea - Satu Mare - Baia Mare - Câmpulung Moldovenesc - Piatra Neamț... S-au pus bazele comunicării. S-au aşezat temelii. Pune punct şi... de la capăt!

Scriu ⇔ Comunic ⇔ Exist.

&

Se dăruie Cristinei I - București

- Ce poate să vină când vine?

- Îndoiala îți dă târcoale. Singurătatea te apasă. Apare suferința. Ce-i aceea singurătate? Nu ştii nimic. Nu vezi nimic.

Nu simți vibrația. Toate trei sânt sub semnul lui nu - nu - nu! Iată o triadă - iluzie a unui mental distructiv. E creația omului. Transcende-o înspre Crist! Cum?

&

- Apleacă-ți ochii ca să vezi comunicarea, Alexandre!

- Amenhotep... ce poate fi?

- Ca să vezi înlăuntrul tău, ca să transcenzi pe *nu* înspre *da* e mai mult decât o chemare, e o datorie. Ia aminte: curăță-ți mentalul de aparențe. Vezi de înfăptuiește triada. De ce să săruți Întunericul când Lumina e pe potriva ta?! De ce vezi că e rău și iar rău când la îndemână în Lucrare ți-i binele? Cine vine la tine aparent și fudul când e atât de simplu să fii tu? Spune EU SUNT, în impecabile chemări! Îmbrățișează-ți ceea ce te înnobilează și nu ceea ce te scârbește! Adu-ți aminte ce erai când...

Mesaj telepatic:

...Când *frecai podelele* eu eram acolo și-ți spuneam ce și cum trebuie să faci...

Iată chemarea!

- Acum când te joci
Când vezi ce frumoasă-i comunicarea
Când apare paradoxalul destin
Când te văd ca să te aud
Când te aud ca să te văd
Ce rost mai are a-ți pune întrebări?

- Din suișul vorbelor
Din prea-plinul aparențelor
Din coborâșul urcușului
Din liniștea vântului
Din habotnicia scrisului
Din durerea începutului
Din comunicarea comunicării

Din coborârea care urcă
Din vederea întunericului
Din hruba destinului
Din silnicia vieții
Din coborârea în Infern
Din ieșirea în Lumină
Din precaritatea vorbei
Cum poți ieși?
- Pierdută-i clipa care nu-i rodnică,
Mai degrabă lucrează, mai
degrabă creează.
- Ce să creez?

&

- Nu poți crea dacă nu lucrezi.

&

Impasivitatea are unica șansă de a nu fi.

&

Pavăza uitării e tot o uitare.

&

Când apar nimicurile se bucură plictisul.

&

Hai să fiu şi ceea ce nu vreau să fiu.

&

Cineva veghează ca să nu mă pierd.

&

. Pierdută-i credinţa care nu învinge moartea.

&

E puţin spus că eşti muritor; ai în vedere să revii...

&

Parcă ieri ţi-am comunicat ceva ce azi nu mai e...

&

Aseară erai departe de mine şi totuşi aproape, acum ce străină eşti când eşti lângă mine!

&

Apare paradoxul Gândirii în Ograda Înţelepciunii.

&

Ce să-ţi mai comunic când ai uitat mereu că eşti Om.

&

Paroxismul gândirii e că nu trebuie să mai gândim.

&

Analiza faptei mele nu are nimic de înfăptuit, de comunicat, când eu ştiu că am înfăptuit-o.

&

Scrisul e frumos dacă aduce
Liniştea ⇔ Armonia ⇔ Iubirea,
altminteri e un nonsens.

Şi-acum...

- Pasărea rară,
Frumoasă poveste,
Alungă ceea ce-i de-alungat,
Vino pe unde trebuia să vii...

- Când apărea părerea contrară
Adu-ţi aminte cine a generat-o...

Împlineşte ce ai de împlinit şi vino spre mine cu ce ai mai bun. Apare o dezordine când nu te aştepţi, iar când te aştepţi să apară dezordinea vine frumosul. Crezi?

- Cred....

(...)

... Eu las Lucrarea aceasta în această minunată Încredere. Aceasta-i Iubirea pe care pot s-o dărui la această oră. Aceasta-i! Fie, să se împlinească!

1. Sibiu - acţiunea prin inteligenţă
2. Arad/Şiria - absolutul în devenire
3. Oradea - armonia absolutului
4. Satu Mare - acţiunea materializată
5. Baia Mare - aducerea aminte
6. Câmpulung Moldovenesc - furtuna de nisip
7. Rarău - Începutul
8. Petro Dava - Casa Domnului Celui Viu.
9. Bucureşti - Arkazamy...

- De ce am uitat Miercurea Ciuc?

- Pune-o sub semnul lui zece...

- Traseul e bun, urmează comunicarea:

Negarea negaţiei!

Apucă-te serios de treabă. Ţi s-a dat tot ce trebuie ca să lucrezi. Prietenia vine din comunicare şi acţiune întru aceasta. Pare că nu ştii ce înseamnă să vii către Tatăl când Tatăl vine în întâmpinarea ta. Ia aminte la un singur cuvânt: IUBIRE. Atât. Ce frumos sună acest cuvânt! Ce-i dărui? Pare că nu ştii că el se realizează prin dăruire. Acesta-i Cuvântul Sinteză:

DĂ ⇔ RU ⇔ I ⇔ RE...

Petro-Dava, 26 iulie, h 4.20

Celor care caută răspunsurile în cărţi, în teorii, în ideile altora, chiar şi în revista ELTA. Răspunsul. orice răspuns este în tine; întrebarea este o tentaţie. Dar poţi recunoaşte în ideile sau scrierile altora acele răspunsuri pe care nu ai avut curajul şi încrederea să le recunoşti în tine. Mai departe, vei recunoaşte că răspunsul este în tine în măsura în care îl exprimi, în măsura în care trăieşti conform cu adevărul lui, deci sincer cu tine însuti. Răspunsul este în tine, în felul în care gândeşti şi trăieşti, în ceea ce simţi şi în ceea ce faci, în ceea ce spui şi scrii, în tot ceea ce exprimi, în ceea ce eşti. Şi după orice răspuns ai de găsit un alt răspuns, mai profund şi totodată mai simplu, dar mereu mai puternic. şi vei merge din treaptă în treaptă, pas cu pas, până vei ajunge la Lumină. Iar când ajungi la răspunsul final, care este EU SÎNT, realizezi că de la el începe TOTUL.

Celor care caută de lucru, sau îşi caută sensul în viaţă. E de lucru pentru toţi, dar nu doar în sensul material, de a-ţi câştiga mijloacele de trai, ci mai ales acel lucru prin care îţi asumi efectiv un sens, un rol, ceea ce ţi-ai propus să faci aici. Atunci când îţi asumi o datorie, deja apar şi condiţiile prin care poţi să te achiţi de ea, căci e o alegere liberă şi în acord cu Legea Necesităţii. Necesitatea egoismului este depăşită în era altruistului Vărsător, ce poti face e în primul rând pentru alţii, şi prin aceasta locul tău e fix, mintea ta pătrunde pretutindeni, fapta ta e alimentată de energii creatoare, şi vei avea tot ce vrei ca să faci tot ce trebuie, şi vei avea tot ce trebuie ca să faci tot ce vrei, pentru toţi şi pentru Tot ce Este.

Celor care caută liniştea şi pacea în mijlocul unor manifestări ostile. Este un Apocalips dramatic pentru cei care se tem de el, instructiv pentru cei care învaţă din el, tulbure pentru cei care oscilează este un Apocalips care aduce pacea şi iubirea în viata celor ce le percep şi le exprimă prin tot ceea ce sînt. Eşti ceea ce gândeşti, şi trăieşti ceea ce eşti tu însuti. Nimeni nu e de vină, e doar o deformare negativă a perceperii unor situatii drept ceea ce ar putea fi, şi astfel devin ca atare. Răul este interpretarea negativă a unei situatii, prin prisma unei experienţe dramatice sau a unei ignoranţe care a creat teama şi egoismul. Observă şi afirmă permanent partea utilă, constructivă, creatoare a lucrurilor, şi ea se va manifesta. Renunţă la autosugestii şi sugestii negative, prin care creezi tot ceea ce te păcăleşte. Recunoaşte adevărul care te eliberează de frământare, de egoism, de teamă.

Celor care caută ajutor fără să realizeze că singuri se pot ajuta de fapt. Priveşte în fata ochilor tăi, vezi ceea ce este şi acceptă că tu eşti cel care vede aceste lucruri, deci cel căruia îi sînt destinate, ca să cunoşti ceea ce este în tine. Dacă vei căuta ajutor în afară, îl vei găsi dar nu-l vei putea folosi cu adevărat decât prin tine însuţi, şi atunci vei realiza că ştiai sau puteai şi singur. Ajută-i pe ceilalţi, şi atunci când şi ceilalţi, aceiaşi sau alţii, te vor ajuta, vei recunoaşte că e ajutorul pe care tu, ajutându-i pe ei, ţi l-ai dat, e darul tău întors la tine, dar nu dărui niciodată cu gândul la ceea ce vei primi pentru asta, căci întotdeauna vei primi ceea ce ai nevoie cu adevărat, şi nu ce ţi se pare că ai nevoie.

Celor care caută în exterior în loc să caute înlăuntrul lor. Împărăţia Cerurilor este înăuntru şi în afară, dar noi, de atâtea mii de ani, ne-am obişnuit să vedem doar ceea ce este în afară, ceea ce percepem prin simţuri. Acum trebuie să facem legătura cu ceea ce este înlăuntrul nostru. Viaţa pe care o trăim la exterior este cea pe care a creat-o credinţa noastră în asemenea manifestări. Cauzele lucrurilor trec prin noi, aşa cum efectele sînt suportate tot de noi, în egală măsură Exteriorul ne poate ajuta să ne justificăm manifestările, să acuzăm efectele, dar în interior se află întotdeauna cauza, şi victima este mereu vinovată, până când îşi oferă iertarea prin corectarea şi depăşirea erorii. Compară viata tă lăuntrică şi pe cea exterioară: sunt aceleaşi în esenţă. Depinde de tine să le aduci la o armonie, căci nici o autoritate exterioară nu-ţi poate dicta ce să simţi sau să gândeşti, ce să crezi sau să afirmi, cum să trăieşti sau să acţionezi, decât dacă tu însuţi accepţi asta în tine însuţi.

Celor care cred că au găsit, că ştiu tot ce trebuie să ştie, dar faptele le demonstrează că trebuie să caute mai departe, să continue învăţarea. Căutarea nu se încheie niciodată, şi astfel permanent există un sens, o forţă care ne menţine activi, ne permite să trăim cu adevărat. Atunci când omul nu mai caută nimic, când crede că a găsit totul, sau că nu are nimic de căutat, atunci nu-şi mai află rostul. Este ceea ce se petrece cu pensionarii când nu mai ştiu ce să facă după o viaţă trăită la slujbă, este ceea ce se petrece cu aceia atât de siguri de sine încât nu mai văd că s-au blocat. Şi totuşi, consecinţele le demonstrează că mai au de căutat şi altceva. Cei care vor să rămână la nivelul tradiţiilor, fie ele şi creştineşti, ortodoxe sau strămoşeşti, vor putea ajunge cel mult până acolo unde au ajuns cei care au trăit deja în aceste tradiţii, dar de fapt copiindu-i pe aceia Noi mergem mai departe, continuăm ceea ce tot noi am creat, şi cei care se apropie de noi, se apropie de EU.

Celor care se văd doar pe sine, fără să se gândească la ceea ce au de făcut pentru ceilalţi. Mulţi şi-au descoperit calităţi deosebite, abilităţi terapeutice, forţe mentale sau puteri paranormale, dar trebuie să recunoască faptul că toate acestea nu sunt ca să se joace cu ele, sau ca să-şi satisfacă dorinţele personale, ci pentru a le folosi în beneficiul tuturor, spre armonia întregului. Paranormalul. căutând spectacolul, riscă să piardă echilibrul firesc. Filozoful, limitat de concepte, riscă să scape adevărul. Enoriaşul, cu ochii la sfinţi şi icoane, riscă să uite de Dumnezeu. Yoghinul, atent la chakre şi la asane, riscă să uite de OM. Omul simplu, interesat doar de ceea ce-i satisface egoismul, riscă să iasă din armonia întregului. Viaţa curge prin tine, dar pentru Tot ce Este, căci eşti una cu TOTUL

ELTA Universitate

FILIALE
telefoane informative :

ARAD	057 / 23 91 38
BAIA-MARE	062 / 41 42 72
BRAD	054 / 65 50 32
BRAŞOV	068 / 13 00 81
BRĂILA	039 / 64 23 61
BUCUREŞTI	01 / 777 30 63
BUZĂU	038 / 43 00 44
CĂLAN	054 / 73 13 47
CÂMPULUNG-MOLD.	030 / 31 29 88
CLUJ-NAPOCA	064 / 18 77 04
CONSTANŢA	041 / 64 45 85
CRAIOVA	051 / 16 15 96
COMĂNEŞTI	034 / 37 22 65
DEVA	054 / 62 48 94
GALAŢI	036 / 44 49 11
IAŞI	032 / 14 93 89
LUGOJ	056 / 31 37 95
MIERCUREA-CIUC	066 / 11 27 96
MEDIAŞ	069 / 82 44 15
ORADEA	059 / 14 87 78
PETROŞANI	054 / 54 39 78
PIATRA-NEAMŢ	033 / 62 66 52
PLOIEŞTI	044 / 19 17 81
ROMAN	033 / 72 41 61
SATU-MARE	061 / 74 07 25
SIBIU	069 / 41 47 24
SUCEAVA	030 / 21 34 28
TÂRGOVIŞTE	045 / 63 14 95
TÂRGU-MUREŞ	065 / 16 30 84
TIMIŞOARA	056 / 14 08 80
TULCEA	040 / 52 95 94

Important !

* *Abonamentele* se fac direct la filiale sau la redacţie (adresa: Iacob Alexandru - C.P. 4 / 413, 5600 Piatra Neamţ, jud.Neamţ). Banii trimişi trebuie să cuprindă preţul revistei plus 100 de lei cheltuieli poştale. Abonamentul se face pentru minimum trei numere. La redacţie se mai găsesc în stoc numere din urmă. Doritorii le pot solicita în sistem abonament sau ramburs.

* *Donaţiile* se pot depune pe adresa ELTA - Universitate, filiala Piatra Neamţ, fie prin poştă la adresa indicată mai sus, fie în conturile noastre deschise la Banca Comercială Piatra Neamţ: 45. 10. 06. 42. - în lei; 4721. 410. 008. 60. în D M ; 4721 716. 00. 860 - în dolari.

* *Studenţii prin corespondenţă* pot fi numai cei ce se adresează prin cerere. Aceasta trebuie să cuprindă adresa, telefonul, datele astrologice (localitatea, ziua, luna, anul, ora de naştere). Ei vor avea acces la lucrările difuzate de noi (cursuri, manuale, casete) cât şi locuri în taberele noastre de studii organizate în Rarău , Brad - Munţii Apuseni, Miercurea Ciuc. Taxa de înscriere este de o mie de lei trimisă pe adresa redacţiei.

* *Sumele trimise prin poştă* trebuie să specifice destinaţia (abonament, student prin corespondenţă) înscrisă la locul pentru corespondenţă al mandatului poştal.

Direcţia audio - video
(casete cursuri, muzică):
CĂTĂLIN NĂSTASĂ
tel. 01 / 682 44 59, Bucureşti

ELTA-Universitate
şi
Editura SOLTERIS vă oferă :

BAIRD T. SPALDING
VIAŢA MAEŞTRILOR, VOL. I - III

MELCHIOR RA
CĂLĂTORII PE VAMFIM.
DESCIFRAREA ENIGMELOR
PIRAMIDEI LUMINII CELESTE

RODIA TILIANI
BUCĂTĂRIA FĂRĂ BUCĂTĂRIE

ELENA NIŢĂ IBRIAN
BUCĂTĂRIA FĂRĂ FOC

Preţul unei reviste: 700 lei

Asociația de metafizică ELTA Universitate, filiala Cluj-Napoca, în colaborare cu Transfilex S.R.L. Cluj-Napoca cu concursul Direcției de poștă și telecomunicații Câmpulung Moldovenesc, a lansat plicul aniversar "A V-a tabără internațională Rarău, 1 iulie - 31 august 1995".

Tabăra ELTA, devenită tradițională, reunește simpatizanți din țară și din străinătate, în zona centrală a planetei, numită în limbajul fizic RARĂU, iar la nivel universal PALMIRA.

Plicul emis, plin de semnificații și simboluri, iese în evidență prin ineditul său și este pus la dispoziția colecționarilor. Cei ce doresc să-și îmbogățească colecția cu un astfel de plic sunt rugați să se adreseze la ing. Ovidiu Ciontea, C.P. 87, Of. 1, Cluj-Napoca.